

Анатолій Резнік

НАЦІОНАЛІЗМ
ЯК ОСНОВА ЗБЕРЕЖЕННЯ
ТА РОЗВИТКУ НАЦІЙ

Хмельницький
Видавець Стасюк Л.С.
2019

УДК 821.161.2
ББК 84(4УКР)
Р 64

Резнік А.С.

Р 34 Націоналізм як основа збереження та розвитку націй –
Хмельницький, Видавець ФО-П Стасюк Л.С., 2019. – 100 с.

ISBN 978-617-7590-37-7

Представлена магістерська кваліфікаційна робота Резніка Анатолія Станіславовича є самостійно виконаним міждисциплінарним дослідженням чинників державотворчого потенціалу націоналізму в контрверзах з космополітизмом та імперіалізмом, увиразнюючи питання якісних ознак людини та популяційних рис.

Книга розрахована на широке коло читачів.

Видавництво подає твори у редакції автора, мовою оригіналу.

УДК 821.161.2
ББК 84(4УКР)

ISBN 978-617-7590-37-7

© Резнік А.С., текст, макет,
дизайн, 2019

© ФО-П Стасюк Л.С., друк, 2019

ЗМІСТ

ВІДГУК	4
ВСТУП	7
РОЗДІЛ 1. СВІТОВІ ПРОЦЕСИ ТА СТРУКТУРА ЛЮДСТВА	
1.1 Якісні особливості держав світу і їх природний шлях розвитку	13
1.2 Політика імперіалістичних блоків, союзів, організацій в аспекті стратегій домінування над людством	20
1.3 Створення всесвітньої організації інтересів націй як світоглядний вибір	33
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1	47
РОЗДІЛ 2. ІДЕОЛОГІЧНІ І СВІТОГЛЯДНІ ВІДМІННОСТІ	
2.1 Світоглядні позиції імперіалізму і націоналізму з точки зору різних наукових доктрин біології.	48
2.2 Імперіалістичний провал як природна необхідність існування людства	65
2.3 Шовіністичні форми імперського націогегемонізму	80
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2	94
РОЗДІЛ 3. ЗАКОНОМІРНОСТІ ЖИТТЯ	
3.1 Концепції «Про походження людини, людських популяцій» та «Про зародження життя»: особливості націй, їх природна суть та значення в системі життя	95
3.2 Причини виродження людських популяцій. Закономірності розвитку життя і місце в ньому людини	106
3.3 Доказова наукова база шкідливості гібридизації в численних біологічних та генетичних дослідженнях	110
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 3	120
ВИСНОВКИ ТА РЕКОМЕНДАЦІЇ	121
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	129

ВІДГУК

Представлена магістерська кваліфікаційна робота Резніка Анатолія Станіславовича є самостійно виконаним міждисциплінарним дослідженням чинників державотворчого потенціалу націоналізму в контрверсах з космополітизмом та імперіалізмом, увиразнюючи питання якісних ознак людини та популяційних рис. Актуальність обраної теми зумовлюється нагальною потребою у ґрунтовному та різнобічному аналізі неоднозначних наслідків та суперечливих оцінок процесів глобалізації та інформатизації, зокрема, в контексті аналізу постколоніальності, поширення космополітичного світогляду, мультикультурності тощо. Зазначена тема конкретизує проблематику цінності нації у антропо-соціо-державогенезі, актуалізуючи питання визначення націєзумовлених пріоритетів у державному розвитку, зокрема, щодо політичної і економічної незалежності, збереження культурної специфіки, національної мови, території тощо.

На основні принципової методологічної позиції міждисциплінарності наукової аналітики, в кваліфікаційній роботі на підставах доказової бази біології та генетики досліджуються небезпеки гібридизації та доводиться унікальність генетичних особливостей націй, визначається їх природна суть та актуалізується значення в системі життя та ролі в процесах державотворення. Автором обґрунтовано висновується, що втрата природних основ нації є втратою взаємозв'язку між націями, руйнування самої природи системи життя. Для інструментального та організаційного вираження захисту націй від імперіалізму автором пропонується створення всесвітньої організації інтересів націй, яка сприятиме створенню реальних можливостей гармонізації стосунків між усіма націями, через будівництво націями національних держав на своїх етнічних землях на основі поваги, рівності та взаємопідтримки, багатовекторності, розвиваючи співробітництво у всіх сферах життєдіяльності.

В роботі чітко визначено мету, завдання, об'єкт та предмет дослідження. Характерною ознакою роботи є її

міждисциплінарний та багатоаспектний характер, що дозволило автору розглянути широке коло проблем націоналізму та намітити шляхи їх вирішення.

Прагнучи показати різнобічність підходів до визначення сутності людських популяцій у цілісній системі життя та наполягаючи на перевагах націоналістичного світогляду, в роботі аналізуються приховані за гаслами гуманістичного розвитку стратегії домінування в планетарному масштабі (численних імперіалістичних блоків, союзів та організацій), фокусуючи увагу на викритті спекулятивних традицій заангажованого імперіалізмом ідеологічного підґрунтя деяких наукових досліджень (наприклад, радянської марксистсько-ленінської науки).

Слід відзначити, що в кваліфікаційній роботі Резніка А.С. націоналізм обґрунтовується як світоглядна основа розвитку національної держави, причому автор наполягає на принциповій недискримінаційній позиції націоналізму, що постає гуманістичним орієнтиром мультилатеральності у розвитку національних держав, особливо в контексті політики збереження національних відмінностей, цінних аутентичних зразків самобутньої культури, мови, території.

Водночас авторська позиція щодо причин виродження людських популяцій та визначення біологічних закономірностей розвитку та деградації людства містить деякі занадто перебільшені біологізаторські висновки щодо відносин детермінації мутаційних причин та соціокультурних наслідків, не враховуючи системний характер впливів техно- та соціо-сфери на появу акцентованих автором проблем. Зважаючи на медіаторський потенціал та проблемність у процедурах врегулювання інтересів багатьох учасників планетарного світоустрою, викликає сумніви занадто негативна оцінка діяльності деяких міжнародних організацій (зокрема, ООН) та їх звинувачувальна риторика, тому автору слід бути більш обережним у висновках щодо викриття імперіалістичних намірів та засудження діяльності певних суб'єктів міжнародної політики. Але висловлені зауваження не впливають на загальну позитивну оцінку кваліфікаційної роботи.

Наукове та практичне значення кваліфікаційної роботи полягає у авторській розробці світоглядної картини бачення ролі нації та національної держави у сучасному та майбутньому світоустрої з пріоритетами збереження національного розмаїття у життєздатних перспективах, що може бути використано в якості рекомендацій для впровадження відповідних природі націй ключових принципів розвитку людства, альтернативних світоглядних та ідеологічних позицій у всебічному сприянні розвитку національної держави.

Вважаю, що робота Резніка А.С. відповідає вимогам, що висуваються закладом вищої освіти до кваліфікаційних робіт здобувачів освітнього ступеня магістра зі спеціальності 033 «Філософія» (освітня програма «Політична філософія») і може бути допущена до захисту на засіданні ЕК.

Оцінюю кваліфікаційну роботу магістра Резніка А.С. на «відмінно» і рекомендую присвоїти Резніку Анатолію Станіславовичу кваліфікацію «магістр з філософії».

Науковий керівник, к.філос.н.,
доцент кафедри філософських
і політичних наук ЧДТУ
О.М. Кожемякіна

ВСТУП

Актуальність дослідження. Сучасна цивілізація перебуває на етапі кардинальних змін та вибору нових шляхів розвитку людського суспільства, на межі трансформацій державного устрою, повсюдного науково-аналітичного та технологічно-інформаційного охоплення всіх суспільних процесів без виключення, кризи національної ідентичності та дезорієнтації національної держави під впливом процесів глобалізації. Серед безлічі криз, які супроводжують людство, виникає реальна небезпека загрози антропогенної катастрофи, зумовленої поглибленням інтеграційних процесів, які можуть суперечити природним основам розвитку живої матерії. Відтак в даному дослідженні здійснюється спроба шляхом поєднання наукових знань біології та генетики з іншими науками, зокрема, філософією, антропологією, історією, які закладають теоретичні основи для обґрунтування світоглядних та ідеологічних орієнтирів розвитку людства, запропонувати альтернативні підходи до усвідомлення прямих та побічних наслідків сучасних тенденцій та перспектив існування цивілізації.

Слід пам'ятати, що людина є істотою біосоціальною. Якщо міжпопуляційне змішування методом гібридизації може призводити до небезпек виродження та деградації людини, то, відповідно, наукові гіпотези, що містять подібні застереження, мають бути глибоко вивчені та обов'язково враховані при теоретичному обґрунтуванні нових напрямків розвитку людського суспільства, що й зумовлює потребу в міждисциплінарному аналізі, із залученням в тому числі тих теорій та концепцій, які вже є фундаментальною частиною сучасних наукових парадигм, і є актуальними в даний історичний період розвитку людства.

Принциповою методологічною позицією даної наукової роботи, зумовленою логікою та методологією наукового пізнання, є використання у даному дослідженні доказової бази різних наукових дисциплін. Адже поява нових наукових доказів, підтверджених експериментально прикладними методами, щодо небезпек спричинення гібридизацією рослинного і тваринного

світу виродження та деградації цих організмів, стосується всього живого в природі, і в тому числі людини як його невіддільної частини. Відтак ігнорування цих наукових доказів та неврахування їх при подальшому теоретичному осмисленні та моделюванні стратегій розвитку людства, прогностичних настанов у його світоглядних та ідеологічних орієнтирах може призвести до конфлікту і суперечностей між різними науковими напрямками дослідження людини (в сфері природничих, соціальних та гуманітарних наук). В ході аналізу зазначених проблем у надзвичайно важливому для усіх епох і історичних періодів питанні – природи націй, людських популяцій та їх різновидів, постає також потреба у окресленні перспектив та визначенні шляхів подальшого розвитку людства, що відповідатимуть його органічним основам, та відповідно в уточненні понять «нація», «націоналізм», «національна держава».

Актуалізація даної проблематики дозволяє поставити питання про відповідальність, об'єктивність та незаангажованість наукових досліджень, а також про спроможність науки не піддаватись ідеологічним впливам глобальних імперських інститутів, а відкрито та обґрунтовано розглянути наукові результати останніх досліджень та надати вичерпну експертну оцінку щодо перспектив найближчого майбутнього людства за умов збереження інтеграційних процесів у світовій глобальній політиці. Не менш актуальною є потреба у дослідженні міри відповідності потребам націй світу сучасних державних утворень, які сформовані не за національним, а територіальним, релігійним та іншими принципами, зокрема, наявності в них структурних та світоглядних компонентів, спрямованих на захист та утвердження інтересів націй.

Стан наукової розробки проблеми. В дослідженні опрацьовано широкий масив наукових робіт з політичної філософії, політичної та культурної антропології, біології та генетики, міжнародних відносин, етнополітології, культурології, історії тощо. Теоретичні основи розуміння природи націй та націоналізму закладені в працях Ж.-Ж. Руссо, Г. Гегеля, М. Вебера, Е. Карра, К. Каутського, Д. Бітема, Ж. Ренана, О. Бауера,

Е. Гобсбаума, Ф. Майнеке, М. Тиводара, К. Гейза, Е. Сміта, Г. Касьянова та ін.. Різноманітні аспекти націоналізму та розвитку національної держави розглянуто у працях В. Смолія, В. Степанкова, Н. Русина, М. Міхновського, С. Бандери, Ф. Горовського, О. Картунова, Ю. Римаренка, В. Маланчука, С. Рудницького, П. Кононенка та ін.. Проблеми виродження та деградації гібридних форм тваринного і рослинного світу, людських популяцій тощо, знайшли відображення в роботах таких вітчизняних та закордонних біологів і генетиків, як А. Борейко, А. Шинзель, С. Назаренко, Н. Спурр, П. Нерс, І. Лебедев та ін.. Питання фундаментальних основ походження життя, людини, націй, рас відображені в дослідженнях О. Опаріна, Ч. Дарвіна, К. Віллі, Г. Менделя та ін., але все ж залишається доволі багато питань та невизначеностей щодо розуміння механізму структурування органічної маси у складну генетичну інформацію, а також чинників спричинення у відносно короткий історичний проміжок часу появи нових видів у тваринному і рослинному світі тощо.

Серед критиків зростаючих впливів глобалізаційних процесів слід виокремити З. Баумана, Г. Стендінга, Дж. Стігліца, Т. Кларка, Н. Хомського та ін.. На проблему національно-етнічних умов в державному будівництві звертали наукову увагу Ж. Баландьє, П. Бурдьє, В. Мельник та ін. Особливостям міжнародних відносин, їх гармонізації та долі національного питання присвячені праці О. Івченка, С. Жишка, Ю. Сиротюка та ін.. Проблематику питань існування і появи шовіністичних ідеологій, світоглядів, релігій знаходимо в працях Г. Щокіна, О. Соскіна, Е. Ходоса та ін... Світоглядні орієнтири як базові цінності для розвитку людського суспільства намагалися дослідити М. Вебер, К. Ясперс, Д. Гудінг, Дж. Леннокс, П. Сорокін та ін...

Водночас проблема ролі націоналізму в збереженні національної держави в світлі наукового обґрунтування реальних загроз гібридизації залишається мало дослідженою, що й обумовлює актуальність даної роботи.

Метою дослідження є виявлення явних і прихованих небезпек імперіалізму та обґрунтування необхідності в активізації міждисциплінарних досліджень щодо сутності націй, світоглядних перспектив націоналізму та його ролі у збереженні та розвитку національних держав.

Завдання дослідження:

1) Окреслити основні науково-теоретичні підходи до визначення сутності людських популяцій, націй, їх походження та взаємозв'язку як структурних елементів, що являють собою цілісний організм в системі життя;

2) Виявити причини появи та проаналізувати неоднозначність тенденцій розвитку космополітичного імперського світогляду, зважаючи на маніпулятивні ефекти спотворення наукових результатів, які спричинили необґрунтовані упередження щодо загроз націоналізму як явища і його значення для людства;

3) Повернути в науковий дискурс проблему небезпек виродження людських популяцій шляхом гібридизації в аспекті широкого експертного обговорення; Запропонувати дієві механізми для збереження та розвитку усіх націй;

4) Сформулювати основні ідеологічні та світоглядні принципи націоналізму, що ґрунтуються на збереженні пріоритетів національної держави та всебічному розвитку усіх націй світу.

Об'єктом дослідження виступають нації у розмаїтті їх походження, функціонування та розвитку.

Предметом дослідження є природні та соціальні чинники формування націй, відображені в світоглядних та ідеологічних позиціях перспектив людства в напрямку його збереження і розвитку або деградації.

Методи дослідження. Для досягнення поставленої мети та виконання зазначених завдань було використано наступні методи: аналіз (при визначенні причини занепаду націоналізму,

денаціоналізації націй, поглиблення процесів глобалізації); синтез (при визначенні поняття «людська популяція», «нація»); систематизація (при переліку основних структур імперіалізму); порівняння (при вивченні різновидів імперіалізму). Для можливості глибшого вивчення даних проблем був застосований міждисциплінарний підхід, поєднуючи наукові досягнення у біологічних та гуманітарних науках, що дозволяє посилити наукову аргументацію висунутих гіпотез.

Теоретичне значення дослідження. Основні положення даної роботи можуть бути враховані при соціально-політичному прогнозуванні, а також при формуванні альтернативних світоглядних пріоритетів розвитку людства, сприяючи руйнуванню панівних у сучасному суспільстві космополітичних стереотипів, які руйнують національну ідентичність, денаціоналізують держави, конгломерують людське суспільство. Запропоновані чіткі ідеологічні основи націоналізму, які відповідають науковим позиціям щодо природного розвитку людства, що має бути враховано при розробках концепцій національної держави. Зроблено безпрецедентний крок міждисциплінарного синтезу наукових здобутків з біології, генетики, антропології, історії з філософськими, що дозволить враховувати у формуванні теорій майбутнього розвитку людства їх відповідність природним закономірностям системи життя.

Практичне значення одержаних результатів полягає у можливості оцінити спроможність усіх націй світу на збереження своєї ідентичності в умовах тотального панування космополітичного світогляду та імперської залежності, створивши прецедент такої можливості, запропонувавши виробити чіткі ідеологічні та світоглядні принципи націоналізму. В роботі також висувається оригінальна ідея щодо створення першої світової організаційної структури, яка б забезпечувала захист інтересів націй від світового імперіалізму, створюючи реальні можливості гармонізації стосунків між усіма націями, через утворення націями національних держав на своїх етнічних землях на основі поваги, рівності та взаємопідтримки,

багатовекторності, розвиваючи співробітництво у всіх сферах життєдіяльності. На основі цих досліджень, необхідно розробити план заходів у наукових установах по вивченню та дослідженню порушених питань.

Апробація результатів дослідження. Результати дослідження було оприлюднено у матеріалах міжнародної науково-практичної конференції: Резник А.С. К вопросу об эволюции человека / А.С. Резник // Общество и цивилизация в XXI веке: тенденции и перспективы развития: сборник статей по материалам международной научно-практической конференции 27-28 февраля 2014 г. Часть 2 / Под Общ. Ред. С.В. Кручинина. — Воронеж: Изд.: «Научно-исследовательские публикации», 2014. — С. 14-16. Результати дослідження були також обговорені на засіданнях філософського клубу кафедри ФПН (листопад, грудень 2018), V Філософському форумі (листопад 2018).

Структура роботи. Кваліфікаційна робота магістра складається із вступу, трьох розділів, кожен з яких має три підрозділи, висновків та рекомендацій, списку використаної літератури.

РОЗДІЛ 1 СВІТОВІ ПРОЦЕСИ ТА СТРУКТУРА ЛЮДСТВА

1.1 Якісні особливості держав світу і їх природний шлях розвитку

Внаслідок історичних обставин, не всі нації мають власні державні утворення, що постають головною умовою національного самозбереження в їх органічній єдності. Створення централізованих державних структур уможливило насильницький тиск на природні основи націй, зокрема, в процесах створення метрополій та колоніальних держав. На початку свого існування колоніалізм, насамперед з метою власного матеріального збагачення, діяв жорстокими та насильницькими методами, до чого спонукали примітивні способи виробництва, рабство і беззахисність колонізованих націй.

Випереджальний розвиток європейських держав і їх високий економічний рівень (зокрема, завдяки своїй колоніальній світовій політиці) став тією суб'єктивною силою, яка інтенсивно колонізувала американський континент, Африку, Австралію, спричинила колоніальний вплив в Азії, на островах морів і океанів. Колонізовані нації розглядалися як джерело матеріального збагачення, а природа націй і необхідність забезпечення їх природного стану не бралася до уваги, та й наука і світогляд того часу ще не мали тих знань і не володіли уявленнями, щоб здійснювати аналіз і прогнозувати наслідки таких дій. Тому колонізація того часу, яка супроводжувалася винищенням тубільних націй в Америці та завезенням туди як рабської робочої сили з Африки представників африканських націй, створило безвихідне становище в міжнародних і міжнаціональних відносинах світової політики, порушувало генофонд націй світу, що може спричинити небезпеки генетичного знищення самої системи людства.

Зазначені проблеми з відомих ідеологічних причин панування космополітичного світогляду замовчуються, не

аналізуються і, відповідно, не включаються у відповідні стратегічні дії для їх вирішення. Навпаки, як ми бачимо, у цих умовах продовжує панувати імперіалістична денаціоналізація світової співдружності націй, поширюється космополітичний світогляд, що дозволяє реалізовувати стратегію світового імперіалізму в контексті глобалізації в масштабах всього людства.

На фоні цього, розвиток систем виробництва, науки та соціальних процесів сприяв не вдосконаленню чи видозмінам, а зупинив пряму відкриту насильну колонізацію, що має свої особливості, в залежності від виду імперіалізму. Більшовизована Російська імперія, сповідуючи тоталітаризм, була у невідповідності з такою необхідністю, у наслідок чого це привело до її самознищення. Існуючі види колоніалізму змушені реагувати на якісні зміни цього процесу і свої дії узгоджувати з такими потребами, створюючи для цього гібридні та приховані форми колонізації.

Колоніальна держава, що збудована з імперіалістичних потреб, вимушена свою політику колонізації проводити на контролі та підпорядкуванні світового запасу сировини, виробництва і ринку збуту. Такою державою є США. Інші держави, що сформовані за цією ж моделлю, залежать від США і не здатні вирішувати свої внутрішні проблеми, які є наслідком денаціоналізації їх суспільств. Цей метод колонізації має ту особливість, що сам колонізатор зацікавлений у посиленні виробництва готової продукції у колоніальних країнах, бо це дає йому економічну вигоду через дешеву робочу силу й інші складові, що впливають на формування собівартості виробленої продукції. Для цього будуються колонізатором у своїх колоніях необхідні для підтримки виробництва державні структури, залучається рушійна сила – фактор націоналізму.

На такому принципі Існує і діє така держава-колонізатор, як Англія. Свою національну основу і традиції вона зберігає у формальній федерації як Великобританія, водночас, внаслідок розвитку національних основ своїх колоній, і до нині

користується ними. На цьому принципі побудована співдружність, яку очолює Великобританія, в яку входить 42 країни світу, у тому числі у 14-ти державах англійська королева є главою. У 34-х державах державною мовою визнана англійська (двомовність не врахована). Деколонізація відбувається з дотриманням потреб націй на самовизначення, навіть часто зі стимулюванням цього процесу колонізатором, оскільки цим створюється стимул для розвитку виробничого процесу, що дозволяє колонізаторові отримувати економічну користь. Національне пригнічення колонізованих націй, навпаки, приносить колонізаторові економічні збитки, протистояння, опір колонізації та у підсумку – розрив міждержавних зв'язків. Національно стабільними є 18 держав і державних утворень арабських націй, з яких 8 розміщені на Півночі Африки та 10 в Азії. Це кількісне вираження арабських держав не є кінцевим національним вираженням, оскільки враховані державні утворення, які створені імперіалістичними силами з метою їх економічної експлуатації, шляхом відриву частин територій від відповідних арабських національностей.

Для прикладу, таким державним утворенням є Кувейт. Після національного упорядкування, визначиться стабільна кількість арабських держав і курди неодмінно отримають право на свою державність. Число країн у світі нестабільне у наслідок національного державотворчого процесу (об'єднання Німеччини, роз'єднання Чехословаччини, югославські процеси та інші). З майже з 200 держав і державних утворень, у світі 22% становлять посткомуністичні держави, які знаходяться в активному стані свого національного та економічного відродження, який вимагає не тільки організації відповідних дій, але й матеріального забезпечення, що зруйноване тоталітарними режимами.

Таке становище прагнуть використати імперські сили іншого гатунку, які сконцентровані у світові політичні, військові, економічні, фінансові, бізнесові структури та все роблять для того, аби зупинити процес національного відродження націй, ставлячи їх у свою залежність та спрямовуючи у напрямку

незворотності змішування усіх націй в єдину імперську світову структуру. Це створює можливість імперіалістичними силами взяти під свій вплив і контроль політичне та економічне життя цих держав, з метою перетворення їх на свій економічний простір. Незворотний хід природного розвитку людства на наше переконання, не можуть зупинити будь-які сили, які стоять проти національного відродження націй, що повинні вільно себе виражати.

Природні умови та величина територій держав значно різняться між собою по континентах, але така нерівномірність і нерівнозначність є природною, відповідно до природи націй, а тому при національному стані їх держав, це створює гармонію у міжнародних економічних відносинах всіх країн. Головною проблемою є те, що колоніалізм і імперіалістичні сили значно порушили та сильно зруйнували національну основу цілих континентів. Величина держав має значення, але економічна потужність і їх всебічний розвиток визначає міра національного, тобто природного їх стану, та створення умов для повноцінного розвитку. Європа сьогодні сліпо йде шляхом імперіалізму та денационалізації на зразок США, створивши імперську наднаціональну структуру – Європейський Союз. За декілька десятиліть, якщо процес не зупинити, крім офіційних державних символів не можливо буде зрозуміти та визначити національну приналежність та ідентичність хоч і споріднених європеїдних націй, на фоні асиміляції біженців та мігрантів з Азії, Африки інших континентів та країн.

В Азії знаходиться 44 країни, що мають свої особливості. В середньому кожна країна займає територію 720 тис. квадратних кілометрів, але ця територія найбільш густозаселена - 85 чоловік на 1 квадратний кілометр. Денационалізація цих країн майже не торкнулася за винятком деяких азійських посткомуністичних і соціалістичних. Ці країни мають дуже різний ідейний і політичний зміст, що викликало певні розбіжності, які приводили до військових дій як в середині цих країн, так і між ними, зокрема, як це було між Китаєм і В'єтнамом.

Більшу складність у створенні національних суспільств мають ті держави, що проповідували імперську ідеологію і військовою силою створили свої території, об'єднавши в одне суспільство різні нації, що сформувалися на протязі довгої історії свого розвитку на певній території свого проживання, і це об'єднання відбувалося не на національній основі. В Індонезії таким чином об'єднано багато націй в одному державному утворенні. У великій мірі в азіатських державах по циганському принципу розселилося багато китайців, як це зараз відбувається у Сибіру і на Далекому Сході Російської імперії. Їх присутність у великій кількості, створює напругу і негативно впливає на національну стабільність таких країн. У той час, японці стабільно живуть і розвиваються у своїй країні, створивши націоналістичний зразок в Азії, наслідком чого є економічна потужність і матеріальне забезпечення цієї нації, попри те, що державна японська політика здійснюється за принципами та умовами світового імперіалізму, виробивши адекватну систему протидій та пластичності у цьому вимушеному співіснуванні.

На африканському континенті знаходиться 48 держав. Національності, що їх населяють, дуже різні по своїй природі. На Півночі Африки арабські країни виявляють достатню національну стабільність, хоч частково зберігається комуністична сутність (Лівія, Туніс). Якщо досліджувати негритянські нації, то вони по своїй природі є дуже різноманітними, що пов'язано найбільшим чином з підвищеним впливом радіації у певний період часу розвитку життя, та появи нових відмінностей людей в екваторіальній зоні Землі. Але вони мають ту характерну особливість, що більшість з них невеликі в кількісному складі мешканців і тому державні утворення, які виникають, робляться спроби їх об'єднати в одне державне утворення. Це створює проблему пошуків форм і методів їх національного збереження.

Процес національного відродження і державотворення у співдружності споріднених націй, що сформувалися з одної негроїдної раси на африканському континенті, витісняє тих колонізаторів з їх території. На фоні цих процесів, все ж таки 13

країн (Ботсвана, Гамбія, Гана, Замбія, Зімбабве, Лесото, Малаві, Нігерія і деякі інші) входять у співдружність, яку очолює імперська держава Великобританія. Не дивлячись на відносно невелику кількість населення націй Африки, вони добре себе зберігають, тобто націоналізм достатньо виражений, що є гарантом їх стабілізації та перспективи створення національних держав. Об'єднання кількох націй в одній державі створює природну нестабільність під дією національних сил, які прагнуть національної державності. Часто це приводить до державних переворотів, створення революційних урядів, тощо.

На американському континенті 28 держав. Притому всі вони були створені європейськими націями у наслідок панування імперського світогляду, що супроводжувався практичними діями тотальної колонізації цього континенту, де жорстоко винищувалися тубільні нації індіанців і ескімосів. На цьому континенті не існує ні однієї національної держави: дві держави з французькою мовою (Гвіана, Гаїті); 7 держав з державною англійською мовою (Канада, США, Багамські острови, Беліз, Гайана, Гренада, Домініка); на величезній території Бразилії державною мовою є португальська; 14 держав мають іспанську державну мову. Лише три країни мають більш як 50% тубільного населення (Болівія, Гайана, Гватемала). У 18 держав американського континенту у своєму складі мають 50% негрів, мулатів і метисів, а у шести держав суспільство складається виключно з негрів, мулатів і метисів (Бразилія, Венесуела, Гаїті, Домініка, Гренада, Домініканська республіка). Північна Америка (США, Канада) складає свої суспільства із національного конгломерату.

Усі ці держави, що утворилися у наслідок колонізації чужих територій і винищення місцевого населення, вважаються суверенними державами, крім французької Гвіани. Імперіалістична природа їх денационалізованих суспільств є занадто генетично скаліченою, що потребує негайного наукового забезпечення для повернення їх у здоровий природний стан. Якщо говорити про економіку тих держав, то вона практично

підпорядкована США. Тобто, неприродне існування таких держав тримається на боротьбі за домінування і захисті від цього насильного економічного тиску, які по своїй суті позбавлені національного ідеалу і тому є не життєздатними, прямуючи шляхом до своєї повної деградації.

Генетичний фонд таких суспільств руйнується в геометричній прогресії, що веде до генетичного вибуху, який виражається у багаторазовому збільшенні спадкових хвороб, фізичним та психічним виродженням (у тому числі різким збільшенням трансвеститів, геїв, лесбіянок), бездуховністю, аморальністю, неконтрольованим розвитком наркоманії, алкоголізму, криміногенності. Все це веде до неможливості політичної організації таких суспільств. Тому американський континент в контексті проб лематизації національного змісту найбільш проблематичний. Покарання за порушення природних законів розвитку людського суспільства несправедливим чином лягає на все нові й нові покоління генетично скалічених людей.

Держав на островах морів і океанів 37, які в найбільшій мірі знаходяться під колоніальним і імперіалістичним впливом. Лише три з них зберігають мову тубільного населення (Бахрейн, Ісландія, Мальдівська республіка). У 17-ти таких держав державною мовою є англійська, у 5-ти – французька, і лише на Кубі – іспанська. 12 таких держав є залежними, 16 – знаходяться у співдружності, яку очолює Великобританія, в тому числі у 10-ти острівних держав главою держави є англійська королева. Якщо у 14 таких державах тубільного населення понад 50%, то у 10-ти держав негрів, мулатів і метисів – більш як 50%. Є також 9 держав, у яких 90% тубільного населення, але разом з тим є також 9 держав, де понад 90% негрів, мулатів і метисів. Все це створює державну і соціальну нестабільність, проблеми, які вимагають зупинення денационалізації через наукове вивчення даного питання та вироблення гуманних і безболісних шляхів його вирішення, і разом з тим, потребою усвідомлення суспільством такого стану для поступового створення світу національних держав.

Частина світу, Австралія, з територією 7,7 мільйона квадратних кілометрів, окупована англійцями, які створили державне утворення - Австралійський союз, де главою держави є англійська королева. Великі території в якійсь мірі зберегли тубільне населення від винищення, а англійське населення ще зберігає свій генофонд. Все це полегшує розв'язання проблеми національного становлення держав, так і відродження людських популяцій, з яких буде у майбутньому складатися спільнота цих держав.

Таким чином, єдиний шлях до природного і гармонійного розвитку людства полягає у перемозі націоналістичного світогляду над імперіалістичним, у формуванні його чітких і зрозумілих позицій, що будуються на повазі всіх націй з їх мовою, культурою, історією, традиціями, звичаями, фізіологічними та психологічними особливостями, з розумінням того, що нації мають унікальну природу свого становлення та розвитку, яка збагачує цей світ, робить його кольоровим і різноманітним. Забезпечується незаперечне право кожної нації на державність у межах своїх етнічних земель, рівних прав та можливостей у національному становленні й розвитку, збагачуючи цей світ новими здобутками та відкриттями у всіх сферах життєдіяльності.

1.2. Політика імперіалістичних блоків, союзів, організацій в аспекті стратегій домінування над людством

Протягом всіх історичних епох існування імперіалізму, його діяльність здійснюється при допомозі блоків. В ранні періоди імперіалізм базувався в основному на військовій силі, підкоряючи нації. З удосконаленням методів колонізації, здійснювалися прогресивні методи військового насильства, у тому числі маскуючи його «демократією». Ці процеси відбувалися протягом ХХ сторіччя поетапно, завершуючи їх локальними та світовими війнами. В сучасних умовах ці процеси вичерпали свої можливості і насильницька суть імперіалізму утворює абсолютизоване насильство над людством, використовуючи структурування людства імперіалістичними

блоками, союзами та їх структурними елементами. Все це здійснюється при імперіалістичній структуризації життєвих процесів людства, в напрямку досягнення кінцевої мети – створення єдиного безнаціонального імперіалістичного простору, трансформуючи сучасні, хоч і залежні національні державні утворення в єдиний об'єм.

Ця структуризація і діяльність здійснюється в галузі політики, спотвореного світогляду та ідеології, правового обумовлення і контролю з ліквідації національної фінансової діяльності, з метою створення єдиного імперіалістичного фінансового простору, як вирішального контролю над світовим виробничим і всіма життєдіяльними процесами людства. Один з головних механізмів такої діяльності полягає у ліквідації національних виробничих процесів, внутрішніх ринків, як структур закономірного існування світового ринку, створивши на місце нього єдину імперіалістичну суть. Життєдіяльність такої насильницької системи над людством здійснюється при допомозі військової сили. Для цього створюються і діють військові блоки.

Нині здійснюється військовий контроль над націями, створеними наявними збройними силами Організації Об'єднаних Націй (ООН). Цими військовими формуваннями Рада Безпеки ООН на основі створеного імперіалізмом Статуту ООН надає собі право здійснювати будь-яке військове насильство. Цементується така діяльність первинними імперіалістичними блоками. Вони теж діють як складова частина світової системи імперіалізму. Так у ранній період діяла «Британська співдружність», яка модернізувалася у «Співдружність країн, очолюваних Великобританією». Цей блок створив англійський колонізатор зі своїх колоній «Вестмінстерським статутом 1931 року». У цей блок увійшли 44 держави-колонії (на 1981 рік), а також території Австралії та Нової Зеландії, як продукт англійської колонізації.

На основі цього блоку була створена імперіалістична «стерлінгова зона». Всі такі імперіалістичні системи свою діяльність підпорядковують Раді Безпеки ООН, як необхідна військова система, прикриваючи її маскуванням «демократією»

та «потребою» націй. Такі відгалуження «Ради Безпеки» - це імперіалістичні державні утворення: Російської федерації (колись СРСР), Великобританії, США, Франції, Китаю, які забезпечують абсолютизацію імперіалістичних сил у застосуванні військової сили проти любої нації. Для військового та адміністративного контролю над колоніями була створена в структурі ООН «Рада по опіці» у 1946 році.

В динамізмі своєї діяльності з часом був створений загальносвітовий блок «колективної безпеки» начебто з причин «захисту миру». Військова ж активність забезпечувалася «Кінцевим актом загальноєвропейської наради» (під керівництвом США) у 1975 році. Складовою частиною цього блоку був СРСР. Ця військова загальноімперська потреба цементує свою діяльність регіональною, для чого була створена «Європейська» та «Азіатська» «безпеки». «Азіатська безпека» створювалася за ініціативою СРСР, закладених у 1939-1945 роках передумовами Другої світової війни та створена після неї, як удосконалення імперіалістичного двигуна методом конкуренції, у пошуку більшої ефективності колонізації за ширмою «комунізму» та «демократії»

У потребі боротьби з націоналізмом у 1907 році був створений імперіалістичний військовий блок «Антанта», який називав ще себе «Троїстою згодою» (Великобританія, Франція, Російська імперія). Під час реалізації військових дій Антанти у Першій світовій війні, вона у своїй коаліції нараховувала понад 20 імперіалістичних державних утворень (в тому числі США). Ці військові дії були направлені проти ще не організованого і ідеологічно не забезпеченого націоналізму, який реалізовував себе національними державними структурами, що є вираженням закономірності природних потреб націй. Одноразово, комунізація Російської імперії створила необхідні умови для створення безнаціональної «радянської людини». Все це здійснювалося створенням комуністичних блоків, «Комуністичного інтернаціоналу», «Соціалістичного Інтернаціоналу". Пролетарський класовий інтернаціоналізм, не дивлячись на

відсутність можливості на наукове його забезпечення, впроваджувався у практичні життєдіяльні процеси політичними методами та механізмом державних структур.

Це давало можливість на практиці пересвідчитися, що його фальшива суть заперечується реальністю самого життя. 1-й Інтернаціонал був створений 28 вересня 1864 року в Лондоні як міжнародне товариство робітників, фактично це була створена перша практична пролетарська інтернаціональна організація, відповідно до комуністичних ідей класовості суспільства, а не на національній основі. У наслідок невідповідності з вимогами закономірного національного розвитку людства, ця організація змушена була саморозпуститися у 1876 році, довівши нереальність самих ідей пролетарського інтернаціоналізму. 14-21 липня 1889 року в Парижі на 1-му установчому конгресі, був створений 2-й Інтернаціонал, уже як міжнародне об'єднання соціалістичних робітничих партій.

Але всі члени цього інтернаціоналу з початком Першої світової війни, відкинули пролетарські інтернаціональні позиції і діяли з вимог національних інтересів кожної нації, що є вимогами реального життя, а не словоблудством ідей пролетарського класового інтернаціоналізму. Сама реальна дійсність націоналізму стала бути причиною розвалу 2-го Інтернаціоналу, який без наукової основи не зумів забезпечити й організувати співпрацю націй світу, як необхідну запоруку розв'язання спільних проблем, протидії імперіалізму, гармонізації стосунків між націями, що не ставилось до уваги, через відсутність прагнень діяти у цьому напрямку та незрілість ідеологічних та світоглядних позицій того часу. Захопивши державну владу в Російській імперії та використовуючи її, вершители комуністичних ідей у 1919 році створили 3-й Комуністичний Інтернаціонал, «Комінтерн». Це була міжнародна організація, яка об'єднувала всі комуністичні партії світу і здійснювала загальне керівництво світовим комуністичним рухом, розробляла основні принципи його стратегії й тактики.

Але навіть при використанні державних структур та всієї її матеріальної потужності, не можливо було заставити існувати навіть організаційну її форму, що будувалася на неприродних ідеях єдності та співпраці націй за класовим принципом. Виходячи з фальшивих авантюристичних ідей пролетарського класового інтернаціоналу, хід історії у 1943 році ліквідував 3-й Інтернаціонал. «Маніфест Комуністичної партії», як основа комуністичних ідей є тою абсурдністю, яку саме життя не бере до уваги. Відбулось самознищення державних структур, що будувалися на принципах комунізму з практичними діями пролетарського класового «інтернаціоналізму», що вимагали знищення націй і націоналізму, стають бути силою самознищення механізму таких дій. А тепер про інтернаціоналізм і його суть. Насправді інтернаціоналізм – це один з напрямків реалізації націоналізму, що ґрунтується на спільній організаційній діяльності націй у захисті від імперського впливу, побудови світу національних незалежних рівноправних держав, гармонізації стосунків між націями світу, розв'язання спільних проблем заради збереження та розвитку усіх націй і ніякого відношення до більшовицького його розуміння про вселюдську солідарність трудящих мас на класовій основі немає.

Часто імперіалістичні військові блоки маскували своє створення з причин необхідності «збереження миру», політичним «об'єднанням» та інше. Наприклад, відбулося таке створення у 1966 році «Азіатсько-тихоокеанської ради» (АЗПАК) зі штаб-квартирою у Таїланді в місті Бангкок. В цей військовий блок входили імперіалістичні державні утворення Австралія, Нова Зеландія з подвійним блокуванням одноразово в системі «великобританської колонізації». За допомогою такого подвійного входження у блоки, відбувається вмонтовування національних держав для їх контролю, узалежнення. Зокрема, в АЗПАК входила Японія, Філіппіни, Тайвань, Південна Корея. Дублювання військових імперіалістичних блоків продовжувало повторюватися. Був створений військовий блок АНЗЮК з Австралії, Великобританії, Малайзії, Нової Зеландії та Сінгапуру (АНЗЮК). Також у 1952 році відбулося створення військового

блоку АНЗЮС з Австралії, Нової Зеландії та США, як основного виразника імперіалістичних сил. Повторність імперіалістичного військового блокування зміцнює військову структурування, пристосовує її до регіональних умов, для створення єдиної світової імперіалістичної військової системи. Саме цю особливість виражає створення 4-го квітня 1949 року у Вашингтоні імперіалістичного військового блоку «Організація північноатлантичного договору» або «Північноатлантичний союз» під загальною назвою НАТО.

Створений цей блок Сполученими Штатами Америки, як централізованим вираженням світових сил імперіалізму. Первинний документ про утворення цього військового блоку підписали США, Великобританія, Франція, Бельгія, Нідерланди, Люксембург, Канада, Італія, Португалія, Норвегія. НАТО володіє арсеналами США, Великобританії та інших державних утворень з можливостями надпотужного термоядерного удару, що освоюють космічний простір з військовою метою. НАТО не лише посилює військовий потенціал імперіалізму, але і здійснює послідовний організаційний процес трансформації спочатку СРСР, а зараз Російської Федерації до США (що яскраво засвідчує бажання президента Трампа, та підтримка його намірів у російському соціумі під час його виборчої кампанії), перегрупує свої сили, консолідує простір військових дій, здійснює комунікативний розвиток, створює новий політичний зміст. Ось які думки висловлюються з цього приводу: «...на думку багатьох сучасних дослідників, зокрема японського філософа Т. Умехарі, «історія СРСР стане історією США» [108, с.56].

В сучасних умовах імперіалістичні блоки набули нових якісних особливостей – світові сили імперіалізму мають свідомо роз'єднані військові потуги (США, Англії, НАТО, ООН). Це дозволяє здійснювати агресію одними військами, а інші займають необхідну позицію для діяльності тієї ж агресії в іншому якісному змісті, зберігаючи єдине ціле, розігруючи «демократію», прагнучи зберегти «законність» агресора. Прикладом цього є друга агресія проти Іраку. Так само, НАТО 10

червня 1998 року прийняло рішення про нанесення по Югославії авіаційного бомбового та ракетного удару, ставлячи мету знищення військових та інших об'єктів, які для НАТО заважають стратегії імперіалістичних сил Світу, де формуються сили націоналізму.

Нинішнє всесвітнє вираження могутньої військової сили імперіалізму, створене у тактичному плані на безперервному виникненні, зникненні та трансформації одних військових блоків в інші. Один з таких блоків з ініціативи США та Великобританії у 1955 році був створений на Близькому і Середньому Сході під назвою «Організація центрального договору» (СЕНТО), який проіснував до 1979 року (до серпня 1959 року мав назву «Багдадський пакт»). До СЕНТО входили: Туреччина, Пакистан, Великобританія, Іран, Ірак (вийшов з блоку у 1958 році). Офіційне членство у цьому блоці США не було показано, але створення блоку, організаційні процеси, діяльність та керівництво здійснювали США. Пакистан та Іран були втягнуті у цей блок для ліквідації націоналістичних процесів у цьому регіоні, хоч це виявилось неможливим. Саме тому розвиток подій дійшов до того, що у 91-му році світові імперіалістичні сили, в тому числі НАТО, здійснили військовий удар по Іраку під кодовою назвою «Буря в пустелі», продовжуючи ці удари до кінця 1998 року, з надуманим приводом недопущення атомного озброєння Іраку. Одноразово з СЕНТО (1954-1977 роки) США утворили військовий блок СЕАТО. У червні 1977 року цей блок припинив своє існування відповідно до планів його діяльності.

Створення військових блоків було характерним для всієї системи імперіалізму. 14 травня 1955 року був створений більшовизованою Російською імперією «Варшавський договір 1955», у який входили: Албанія, Болгарія, Німецька Демократична Республіка, Польща, Румунія, СРСР, Угорщина, Чехословаччина. Його комунікація не була якоюсь імперіалістичною особливістю, а лише різновидністю з єдиними імперіалістичними потребами знищення націй, який також виконав свою «місію». Нині цей блок не тільки самоліквідувався,

але його більшість учасників стали членами НАТО. У період Другої світової війни США створили «антигітлерівську коаліцію», назвавши її «Декларацією 26» з метою спільної боротьби проти ще одного різновиду імперіалізму - німецького імперського націогеґемонізму над людством. Одноразово, США та Великобританія 14 серпня 1941 року створили «Атлантичну хартію», яка мала після перемоги у Другій світовій війні, здійснити необхідний переділ світу (Декларація від 26 державних утворень 1942 року). До цього блоку 24 вересня 1941 року був приєднаний СРСР. У 1954 році були створені «Паризькі угоди 1954 року», підписані в Парижі Сполученими Штатами Америки, Великобританією, Францією, Канадою, Бельгією, Нідерландами, Люксембургом з Федеративною Республікою Німеччини, яка виконувала тоді функцію каяття за скоєні злочини перед людством і це свідомо подавалося, як перемога над націоналізмом, хоч ніякої перемоги над націоналізмом не було.

Імперський світ на той час переміг у протиборстві з одним із найжорстокіших імперських різновидів – німецьким націогеґемоністичним імперіалізмом. Злочини нацизму, як ми вважаємо, свідомо приписувалися націоналізму, використовуючи предмет пропаганди для фальсифікації та спотворення самого явища націоналізму. Ці протоколи створеного блоку підписані Великобританією, Францією, Італією, Бельгією, Нідерландами, Люксембургом, і Федеративною Республікою Німеччини, засвідчували про створення в рамках НАТО Західноєвропейського союзу, який став сьогодні дієвим механізмом «інтеграції» всіх європейських націй і не тільки, тепер вже під новою назвою «Європейський Союз». Ця діяльність Західноєвропейського союзу була розрахована на певний час до 2005 року, що викриває імперіалістичну стратегію на нову його трансформацію (сьогодні це вже є реальністю), щоб втягнути у себе якнайбільше число країн, що мають розвиватися за умовами імперського бачення світу. Американсько-російська діяльність синтезувалася для необхідності єдиної імперіалістичної потреби створення різних блоків в системі НАТО, ООН та інших структур.

Так були створені «Брюссельські асамблеї громадських сил за безпеку і співробітництво в Європі». Перша така асамблея відбулася 2-5 червня 1972 року в Брюсселі у Бельгії. В ній взяли участь 800 делегатів з 27 країн Європи, створивши «декларативні документи» з потреб пропагандистського маскуванню уже створеної стратегії та тактики централізації в єдину суть світових імперіалістичних сил. Для цього ця асамблея прийняла документ «За європейську безпеку і співробітництво». Друга така асамблея відбулася 26-29 квітня 1975 року у цьому ж Брюсселі, в якій взяли участь 500 делегатів з 29 країн Європи. Всі військові, політичні, економічні, фінансові блоки світових імперіалістичних сил є засобом та механізмом конкретної специфічної діяльності. Як ми бачимо, ця «машина» свою діяльність здійснює завдяки організаційній системі.

Для цього обов'язковим є здійснення політичного всеосяжного контролю над людством у всіх сферах життєдіяльності, через створені міжнаціональні організації та структури, які зорганізовані через початкову структуризацію на міжнародному рівні. У 1944 році США через механізм ООН, членом якого був СРСР, створений міжнародний валютний фонд (МВФ). Наступним етапом розширення цієї діяльності 10 липня 1970 року в рамках Соціалістичної Ради Економічної Взаємодопомоги створений Міжнародний інвестиційний банк (МІБ). І таких структур було створено десятки: МКА, МАЕСГ, МАЕН, МОС, МОП, МАГАТЕ, МБЕС, РЕВ і т. д.

Варто зазначити, що у наслідок Першої світової війни, світовий імперіалізм у 1919 році на Паризькій мирній конференції створив Лігу Націй. США, як керівник і організатор цього дійства, зі стратегічних потреб не входили в членство Ліги Націй. Це створювало можливість на перспективу, створити більш досконалий засіб діяльності ООН, в абсолютній пріоритетності США. Для цього у квітні 1946 року на спеціально скликаній Асамблеї Ліги Націй було оголошено про припинення її існування, тобто після виконання її функцій у свій час. Після ліквідації Ліги Націй «мандатні території» перейшли під опіку

ООН. Для цього у 1945 році створена «опіка міжнародна», як механізм зміцнення світової колоніальної системи. Для вказаної мети, в умовах і завданнях імперіалізму після Другої світової війни, був створений наступний механізм діяльності по боротьбі з націоналізмом та знищення націй. 26 червня 1945 року на конференції в Сан-Франціско було підписано Статут Організації Об'єднаних Націй (ООН) 50 державами, з офіційною датою створення 24 жовтня 1945 року, коли набув чинності Статут ООН.

Першою метою було створення членства ООН із всіх держав Світу, тих що перемогли у Другій світовій війні й тих, що отримали поразку в ній, тобто створилися умови взяти під контроль цією імперською структурою будь-яку можливість національного відродження. ООН, як імперіалістичний засіб діяльності США, була структуризована в об'ємі всього людства, охоплювала всю його життєдіяльність. На 1 січня 1982 року членами ООН були вже 157 державних утворень. Людство було перетворене в єдину імперіалістичну суть і потребу, підпорядковуючи світову виробничу, наукову, фінансову, військову, судову та правову, світоглядну та ідеологічну сферу своїм імперіалістичним потребам. Під прапорами ООН здійснюються регіональні війни, створені військові імперіалістичні сили, які без оголошення війни наносять бомбові та ракетні удари по суверенних національних державах. Війська США дислоковані по всій земній кулі, сконцентрувавши у своїх руках найбільший термоядерний потенціал.

У 1949 році була створена Всесвітня федерація профспілок з безпосередньою імперіалістичною діяльністю. У 1980 році ця профспілкова організація об'єднувала 126 профспілок 90 країн Світу. Структура організації була такою, щоб зберегти зміст повної різноякісної імперіалістичної суті. Поглиблювалася її діяльність трьома регіональними організаціями – Азіатська, Африканська, Міжамериканська. Це дозволяло максимально використовувати особливості цих регіонів і залишити можливість на діяльність Європейських організацій. Ці профспілки

користувалися консультативним статутом в Економічній і Соціальній Раді ООН ЮНЕСКО, Міжнародної організації праці, Продовольчої і сільськогосподарської діяльності ООН, Міжнародного агентства по атомній енергії, що створювало для таких організацій абсолютну імперіалістичну залежність. Міжнародна конференція «вільних» профспілок з трьома регіонами була не європейська, а штаб керівництва знаходився в Європі у Брюсселі, тобто сумісно з центром керівництва НАТО. У 1945 році була створена Всесвітня федерація профспілок з такою ж метою і повноваженнями, у яку входили майже усі державні утворення Світу. Такі «всесвітні» організації, що впливало з їх діяльності, замаскували національні проблеми та потреби, створюючи усім націям єдиний імперський зміст.

В галузі ідеології ООН свою діяльність перенаправляє зі створення обумовленості неактуальності захисту природи націй і створення улесливого ставлення до захисту «прав людини», чим створюється видимість якогось захисту, на фоні фактичного знищення націй та ігнорування їх прав. Для скоєння таких злочинів проти націй та націоналізму, методом цієї ж ООН створена велика сітка пропаганди такої діяльності. Вся потужність наявної у світі техніки, джерел інформації, радіомовлення, телебачення, друкований матеріал, виливав «отруту» імперіалістичного змісту, формуючи світогляд дітей, підлітків, громадян всіх національностей.

Ця імперіалістична діяльність поглиблювалася комуністичною ідеологічною діяльністю, тими «соціалістичними державними структурами», які очолював СРСР і які своїм членством складали усі структури ООН, у тому числі пропагандистські, як єдина імперіалістична потреба для спотворення, фальсифікації ідеологічних та світоглядних основ націоналізму, з потребою його дискредитації та знищення. У 1946 році створена Міжнародна організація радіомовлення і телебачення (ОРТ), членами якого були «соціалістичні» держави, очолювані СРСР, втягуючи у себе держави з потенційними можливостями націоналізму як Алжир, Єгипет, Ірак, Малі,

Судан, Фінляндія, з метою відвернути їх від національного, направивши їх пропагандиську діяльність на імперіалістичні основи, через комуністичні ідеї. Так, у 1950 році був створений «Європейський союз радіомовлення» (ЄСР). Радіо та телевізійні передачі «Голос Америки», «Німецька хвиля» протиставлялися передачам «соціалістичних» країн та СРСР. Ця штучно створена «конкурентність» посилювала пропагандистський ефект єдиного імперіалістичного змісту, що доповнювався безперервним створенням нових організацій. В 1960 році було створено «соціалістичне інтербачення», а в 1957 році – «Європейський альянс агентства преси», членами якого були Австралія, Бельгія, Болгарія, Великобританія, Греція, Данія, Іспанія, Італія, Німецька Демократична Республіка, Федеративна Республіка Німеччини, Чехословаччина, Швейцарія, Швеція, Югославія.

Імперіалізм, як протиприродна насильницька система, свою суб'єктивну діяльність буде на досягненні єдиної імперіалістичної мети – ліквідація національних утворень, поглинання їх територій і національної життєдіяльності в єдину світову імперіалістичну централізацію. Одним з механізмів досягнення цієї мети є валютна політика, а це створення валютних демпінгів, суть яких у формуванні на світовому ринку валютних цін при продажі товарів монополіями, фірмами, які нижчі за вартість виробництва цих товарів.

Це руйнує національні виробничі процеси, створює національні фінансові кризи, що дає можливість створити світову валютну монополію. Створюється імперіалістичний валютний курс, валютна монополія, валютні війни. Імперіалістичні монополії прагнуть заволодіти зовнішніми ринками збуту різними валютними заходами, переважно зниженням курсу їхньої валюти й здійснення валютного демпінгу. Він полягає у тому, що монополії та фірми, які безпосередньо не пов'язані з виробництвом і державними національними організаціями, на зовнішніх ринках реалізують продукцію за вигідними цінами, тобто нижчими за витрати на їх виробництво. Цим досягається велика різниця між високими внутрішніми та низькими

експортними цінами, створюється експансіоністські методи придушення конкурентів і завоювання ринків.

Нині цей метод удосконалюється. Діяльність по ліквідації національних валют призводить до створення валютних союзів. Нині доларова зона є гегемоном світового підкорення валютної системи національних держав. Вона сконцентрувала у своїх руках величезні валютні потужності, якими створює не лише централізований світовий фінансовий контроль, але й знищує та знецінює національні валютні утворення, підпорядковує світовий ринок, централізує світові імперіалістичні сили, здійснює військове насильство над людством, утримує НАТО, ООН та інші організації.

Загально відомо, що світовий імперіалізм здійснює не лише централізацію виробництва, науки, військового потенціалу, але й збільшує свою фінансову потужність. Для цих цілей створений у 1946 році Міжнародний банк реконструкції та розвитку (МБРР), як структурна одиниця ООН, але членами цього фонду можуть бути лише члени Міжнародного валютного фонду (МВФ). У Європі були створені банки США, перетворюючи національні валюти в євродолари для загальної імперіалістичної мети. Для цього, в кінці 50-х років був створений ринок євродоларів, на основі яких світовий імперіалізм 13 березня 1979 року створив європейську валютну систему (ЄВС), а центральним елементом механізму стала європейська розрахункова одиниця Екю, яка з часом перетворилася на Євро.

По цих діях можна спрогнозувати, що імперіалізм прагне здійснити не лише фінансове підкорення Європи, а створити тут великий фінансовий кулак, яким здійснюватиметься ліквідація національних валютних систем, ліквідація національних держав, денационалізація європейського простору, перетворення його на концентрацію військової потужності НАТО. Через Європу пролягає шлях трансформації Російської імперії до США. Для успішності цього задуму, у Європі створена в 1951 році Загальна асамблея «європейського економічного товариства» (СЕТ), а також «європейського товариства по атомній енергії». СЕТ – це і

є спільний ринок. Договір про створення СЕТ підписаний у Римі в 1958 році ФРН, Францією, Італією, Бельгією, Нідерландами, Люксембургом, а у 1973 році ще приєдналися Великобританія, Данія, Ірландія, а у січні 1981 року – Греція.

Як складова частина цієї фінансово-економічної імперіалістичної машини, ще раніше було створене Європейське об'єднання вугілля і сталі (ЄОВС), на якому будується військово-промисловий комплекс, який по своїй суті є розширенням військово-промислового комплексу США. На основі цієї співпраці у 1962 році створено Європейський парламент. Мета – створити головний політичний наднаціональний орган для поступового руйнування національних державних структур, створюючи єдину європейську космополітичну суть, для пропаганди імперіалістичного світогляду та ідеології. З червня 1979 року депутати у Європейський парламент почали вибиратися населенням національних держав, які уособлюють собою наднаціональну імперську структуру. Вище вказане свідчить про те, що імперіалізм в апогеї свого розвитку, здійснює системне і цілеспрямоване насильство над людством з чітко запланованою метою його повної денационалізації.

1.3 Створення всесвітньої організації інтересів націй як світоглядний вибір

Виходячи з того стану, у якому перебуває людське суспільство, ми можемо висловити таке припущення, що люди у своєму нерозумінні законів природи ще дуже далекі навіть від думки, в якому напрямі рухатися, щоб почати міркувати відносно тих теорій, які відповідають природному розвитку людства. Людство розвивається технологічно, але вироджується фізично. Як свідчать переконливі наукові дослідження, гібридизація людей через змішування людських популяцій, тобто неспоріднених націй, призводить до деградації фізичної, психічної, моральної... В першому поколінні гібриди отримують подвійний набір генетичної інформації (мулати, метиси), що якісно проявляється в їх перевазі над звичайними людьми, але в наступних поколіннях гібриди дуже швидко деградують і

вироджуються, якщо їх наступні покоління не повертаються до своєї природної основи.

Національні рівноправні держави – це на наш погляд єдиний шлях природного розвитку людини. Світогляди, ідеології, релігії, які несуть космополітизм, глобалізацію, а також перевагу однієї раси чи нації над іншими, наносять непоправну шкоду націям і людству загалом. Зникнення навіть однієї нації веде до збіднення людства, бо кожна нація несе в собі свою культуру, мову, традиції, історію, свої психологічні, фізіологічні та біологічні особливості. Збереження генофонду націй (людських популяцій), їх самоідентифікації, має бути покладено в основу будь якої політичної доктрини, яка впливає з необхідності модернізації чи трансформації міждержавних, міжнаціональних, між цивілізаційних стосунків в нових умовах розвитку людського суспільства.

Відбувається свідомо фальсифікація націоналізму та поширення космополітичного світогляду. З'являються різні трактування націоналізму з намаганням його розділити на типи, вмонтувавши в нього імперіалізм та інші ідеологічні шовіністичні форми та течії. Але імперського націоналізму не існує в принципі, бо це вже не націоналізм. Можемо припустити, що типологізацію націоналізму саме і придумали для того, щоб можна було ототожнювати націоналізм з імперіалізмом, нацизмом, фашизмом, шовінізмом. Націоналізм ярий противник імперіалізму, бо його головною ціллю є збереження кожної нації на Землі та побудова (в ідеалі) світу національних рівноправних держав. Націоналізм ярий противник нацизму, бо збереження усіх націй світу, забезпечуючи їх рівні права та можливості є основоположними його принципами.

Наше суспільство пильно контролюється силами світового імперіалізму і його наукове забезпечення у спотвореному вигляді доноситься постійно до кожного з нас. Важко не піддатися такому маніпулюванню нашою свідомістю. Політичної нації без етнічної нації не існує. Речі потрібно називати своїми іменами. Якщо в державне утворення входить декілька націй, то у

політичному визначенні це матиме назву як міжнаціональне об'єднання, тобто конгломерат націй. Називати це об'єднання політичною нацією є спотворенням дійсності. Найвища ступінь політичної організації нації – це створення національної держави, що має визначення як політична нація.

Називати конгломерат різних націй політичною нацією - це міф, у який нас заставляють повірити. Тобто, нація, яка розбудовує національну державу або перебуває на шляху її створення і є політичною нацією. Не опираючись на фундаментальні наукові дослідження, не можна формулювати теоретичні концепції розвитку людства, бо часто вони суперечать законам розвитку живої матерії, і наслідки, наприклад, глобалізації для майбутнього людства можуть бути катастрофічними.

Саме тому велику увагу при формулюванні ідеологічних та світоглядних основ націоналізму, необхідно приділити вивченню біологічного напрямку. Доказова база, що міститься в наукових дослідженнях генетиків та біологів, частково викладена в останньому розділі. Термін «націоналізм» (nationalismus) запропонував Йоганн Готфрід Гердер наприкінці 1770-х років. Але саме явище націоналізму з'явилося тоді, коли з'явилися різні популяції людини і це вимагало певної урегульованості між ними для забезпечення умов життя кожного виду, поміж людського різноманіття. Націоналізм – це явище збереження природного розвитку людства. А націоналіст, відповідно – це людина з усвідомленням потреби збереження природного розвитку людства.

Чому досі не існує наукового цілісного визначення націоналізму? У всі часи, відколи існує людська цивілізація, завжди була конкуренція між двома світоглядами, між двома кардинально різними ідеологічними баченнями розвитку людства – націоналізмом і імперіалізмом, хоч слів таких у природі ще не існувало. Імперіалізм – це паразитарна форма існування суспільства, яка уособлює рабство, неволю, колонізацію, наживу, грабунок, приниження, нерівність, війну, захоплення, нищення

націй, їх самобутність та ідентичність. Імперіалізм, маскуючи свою злочинну природу, набув нових прихованих закамфльованих форм, таких як глобалізм, космополітизм, глокалізм, мультикультуризм тощо.

Глобалізм та глокалізм – нові, приховані форми імперіалізму. Це визначення підходить як космополітичному світогляду, який спрямовує рух людства у пошуку начебто ефективних шляхів існування та виживання, так і відповідає послідовній антинаціональній політиці великого капіталу, щоб сфальшувати або применшити суть націй як природну основу розвитку людства. Щоб обґрунтувати нашу позицію і сформулювати основні проблеми, що виникають в аналізі процесів міжнародних та міжнаціональних відносин, які заходять в суперечність з природними основами розвитку живої матерії та ведуть в глухий кут, для повноти охоплення та розуміння висловлених нами думок, зупинимось на визначенні поняття «нація» та «націоналізм».

Ми спробували синтезувати основні тлумачення поняття «нація», яке найчастіше чуємо і читаємо. Це історична спільнота людей, яка має такі ознаки: нація виникає на основі одного етнічного складу (етносу, популяції), що вказує на її витоки з якоїсь раси. Нація, етнос, популяція – природне утворення. Ознаками етносу є, насамперед, спільність походження (морфологічні, фізіологічні особливості), мова, ментальність, самосвідомість, єдині звичаї, традиції, історія тощо; - спільність психологічних ознак, які виступають під загальною назвою «національний характер». Останній формується в процесі спільної діяльності людей; - територіальна спільність, тобто кожна нація має свою чітко окреслену етнічну територію. Спільна територія консолідує націю, і навпаки, втрата території спричиняє втрату єднання та живучості нації; - значну роль у формуванні нації відіграють такі фактори, як спільна мова, традиції, звичаї, обряди та культура в цілому. Нація має лише одну мову. Специфічна культура, тобто культура лише певного народу передається з покоління в покоління, завдяки чому можна

визначити загальнокультурні цінності будь-якої нації; - спільність економічного життя. Економічні зв'язки єднають людей, сприяють формуванню самосвідомості нації.

Націоналізм — ідеологія і напрямок політики, базовим принципом якого є теза про цінність усіх націй, як найвищої форми суспільної єдності та її первинності в державотворчому процесі. Ідеологія націоналізму несе в собі повагу до інших націй в їх праві на свою мову, культуру, традиції, державність, свободу, рівність, але водночас націоналізм є захисною оболонкою нації від вторгнення тих державних утворень, націй, злочинна ідеологія яких спрямована на захоплення інших народів, розширення меж імперій, колоній, або створення умов, які ставлять в залежність, підпорядковують народи, (нації) під свої інтереси (збагачення коштом інших). Незалежність, єдність, державність кожної нації, створення максимальних умов для розкриття потенціалу усіх націй та кожної людини, створення світового порядку, який відповідає природним основам розвитку людства, у якому всі нації є рівноправними і державними – це стратегія націоналізму. Без національних держав, які в тому числі повинні контролювати кількість населення на своїх етнічних територіях, існує небезпека того, що стрімке розмноження одних націй на фоні зменшення чисельності інших, призведе до їх витіснення та зникнення. Світогляди, ідеології, релігії, які несуть космополітизм, глобалізацію, а також перевагу однієї раси чи нації над іншими на наше переконання є антинаціональними, антилюдськими. Зникнення навіть однієї нації веде до непоправного збіднення людства, бо кожна нація несе в собі свою культуру, мову, традиції, історію, свої психологічні, фізіологічні, генетичні та багато інших особливостей.

Повною протилежністю націоналізму є намагання асимілювати нацменшини з корінною нацією. Національна політика має буди виважена і добре продумана, щоб зберігати ідентичність кожної нації, підтримуючи їх мову, культуру, традиції та одночасно фінансувати проекти та складати міждержавні, міжнаціональні угоди про зацікавлення

представників нацменшин до добровільного та усвідомленого повернення на свої етнічні землі, у свої національні держави. Повернення до свого коріння, до свого роду - це шлях до відродження нації, її генофонду. Науково доведено численними дослідженнями, що гібриди можуть позбутися негативних наслідків змішування й уникнути виродження, якщо наступні етапи їх розмноження будуть спрямовані до свого попереднього генетичного походження.

Отже, виходячи з біологічної природи людини, робимо наступне визначення поняттю нація. Нація – генетично сформована популяція людей на основі природної необхідності життя на Землі за формою та змістом структурних її елементів видів і різновидностей, що має свій генетичний зміст, який визначає її здатність в реалізації своїх фізичних, психологічних, розумових, культурних, соціальних і політичних можливостей у своєму розвитку. Кожна нація як біологічно-соціальна однорідна система, для необхідності реалізації свого якісного, лише для себе властивого стану своїх природних особливостей, взаємозв'язку структури цієї системи, вимагає відповідних відносин з іншими націями, які є природною умовою забезпечення існування і розвитку Homo Sapiens, як одного із видів загальної необхідності структурного складу життя.

Тобто, відносини між націями є природною умовою забезпечення життя кожної окремої нації зі збереженням своїх якісних особливостей структур, як необхідна головна природна умова забезпечення основ якісних особливостей змісту загального життя, так і загального життя через необхідність збереження взаємозв'язку всієї різноманітності видів, які забезпечують просторово-часовий стан життя. Відносини між націями здійснюються через психологічні, культурні, духовні, моральні, економічні, політичні, військові, спортивні та інші взаємозв'язки, які змінюють свої якісні особливості в залежності від еволюційного моменту взаємодії націй, так і від природних особливостей кожної з цих націй. Гібридизація між націями, особливо неспорідненими не лише стрімко руйнує нації, насичує

людину спадковими хворобами, але і руйнує об'єктивну закономірну необхідність зв'язків між націями, що є умовою їх розвитку, кожної зокрема, оскільки цим забезпечується просторово-часове визначення людини в системі життя, необхідна умова взаємозв'язків між всіма біологічними видами на всій поверхні Землі. Для цього є закономірна умова збереження кожної нації в її визначених природою особливостях. Втрата природних основ нації є втратою взаємозв'язку між націями, руйнування самої природи системи життя.

Націоналізм – це політика, ідеологія, світогляд, наука, філософія, суспільний рух, це природна основа збереження та розвитку людського багатоманітного суспільства, тобто це реальне явище існування людства. Політичні партії, громадські організації, рухи, які себе називають націоналістичними, але у них проявляється агресія та ненависть до інших націй, негативне ставлення до їх мови, культури, традицій, звичаїв, психологічних, фізіологічних та інших особливостей, а також коли їх програмні засади передбачають інтеграцію в імперські утворення – це псевдонаціоналістичні організації, які нічого спільного з націоналізмом не мають. Основна їх ціль – спотворити, сфальшувати суть націоналізму і їх дуже легко виявити як в українській політиці, так і в політичному житті інших держав. Націоналізм як явище не має національності, бо усі нації на Землі являють собою єдиний організм життя людства, забезпечуючи природний процес його розвитку. Націоналізм не має якоїсь панівної релігійності, бо кожна людина, потрапляючи у цей світ, вибирає собі сама свій шлях і формує той світогляд і духовний стан, який притаманний саме її особистісному усвідомленню та унікальності. Націоналізм немає кордонів - це явище належить усім націям. Внутрішній націоналізм нації сприяє максимальному розвитку кожної людини, реалізації її природних та набутих здібностей, збагачуючи націю новими досягненнями у всіх сферах життя. Зовнішній націоналізм – це інтернаціоналізм, спільна взаємодія усіх націй світу у збереженні природних основ розвитку, де кожна нація, як необхідна складова єдиного організму людства.

Чи є альтернатива політичній глобалізації? Виходячи з потреб націй (державних та бездержавних), які прагнуть побудувати такий світ, у якому кожна нація буде мати свою національну державу на своїх етнічних історичних землях з повагою до суверенітету, територіальної цілісності, культур, мов, традицій щодо усіх інших націй, розвиток рівноправних відносин, то логічно напрошується запитання: чому за всю історію людства і до сьогодні нації так і не спромоглися створити жодної світової організації, яка б опікувалася інтересами націй, вирішувала їх спірні питання і проблеми, та захищала від організованого світового імперіалізму, що вміло маскується у його новій формі – у світовому глобалізмі. По одинці жодна нація не в змозі протистояти потужним світовим політичним, військовим, фінансовим структурам, бізнес-імперіям і реалізувати ідею національної державності. Міжетнічні та міжконфесійні конфлікти до сьогодні ніхто не вирішував. Вони просто ігноруються, створюючи видимість якоїсь діяльності, або придушуються військовою силою, залишаючи ці проблеми майбутнім поколінням.

З усього видно, що імперські світові політичні, військові, фінансові та інші структури глибоко вивчають, контролюють і ставлять в залежність кожную націю, усі національні уряди та їх економіки, проводячи політику на знищення національної ідентичності, зтягаючи в різноманітні імперські утворення, союзи, організації. Усвідомлення націями небезпеки свого знищення через розмивання кордонів, як захисної оболонки від напливу мігрантів, так і для захисту свого виробничого й економічного потенціалу; створення союзів, імперій, прихованої та відкритої колонізації народів, їх узалежнення, поступового нищення їх культури, мови, традицій і інших національних особливостей, генофонду, змушує їх організовуватися, створюючи спільну єдність націй у протидії світовому імперіалізму, для вироблення спільної стратегії й тактики у розв'язанні наболілих проблем сьогодення, що постали в зв'язку з намаганням невеликої, але надто заможної частини суспільства, спрямувати хід розвитку людства у тому напрямку, який дозволяє

багаторазово збільшити прибутки їх транснаціональних компаній, що перевершують бюджети багатьох країн. Виходячи з поняття, що нація є природною основою існування та розвитку людства, то відповідно, змішування націй, особливо неспоріднених – це спосіб їх знищення.

Якщо офіційна наука візьме за основу нашу концепцію про наявність видової відмінності людини, то виникне потреба переосмислення сучасної світоглядної концепції розвитку людського суспільства, яка не заперечує, а навпаки сприяє змішуванню усіх неспоріднених націй, створюючи простір для космополітичного суспільства без кордонів, без армій, без націй, без держав. Так, ми, люди, нації, раси дуже різні і таке багатоманіття лише збагачує світ і цей взаємозв'язок створює систему життя. Якщо говорити про мурах, їх різні види, то не можливо собі уявити, що одні погані, і не потрібні, а інші кращі і їх потрібно зберігати. Тобто кожний вид має свої унікальні особливості, виконує свою особливу роль у загальному процесі розвитку життя. Наука досить консервативна, що пояснюється її залежністю від сформованого світогляду сучасного суспільства, яке на сьогодні прямує до повного змішування націй. Людське суспільство, виходячи з наукових досліджень генетиків, не однорідне, а складається з різних видів людей і їх змішування приводить до гібридизації (мулати, метиси) та поступового їх виродження. Саме виходячи з цих причин, антигуманним буде замовчувати цю проблему. Це аналогічно тому, коли б медицина знала про простий і дешевий спосіб лікування раку чи СНІДу, його профілактики, але свідомо приховувала цю інформацію, щоб продовжувати заробляти на людській біді.

Два світогляди – імперіалістичний і націоналістичний є тими реаліями, що вимагають пошуку шляхів розв'язання даної проблеми, нових наукових досліджень, що забезпечували б природний розвиток людства – збереження, відродження та розвиток націй, а також враховували об'єктивну реальність того, що значна частина людства вже втратила національну (етнічну) приналежність і лише наука дозволить зорієнтувати та повернути

їх у напрямку до свого генетичного джерела. На даному етапі усі імперські утворення, які створили світові політичні, військові, фінансові та інші потужні структури, зацікавлені у применшені ролі націй у світовій політиці, а точніше буде сказати – нації виключені з цього процесу, що призводить до нав'язування космополітичного світогляду всьому людству, не враховуючи інтереси націй і їх проблеми. За всю історію людства не було створено жодної світової організації, яка б опікувалася інтересами націй (як державних, так і бездержавних).

Кожна нація має право на своїх етнічних землях заснувати свою національну державу. Наприклад, курди постійно намагаються донести до світу своє прагнення і потребу державності, але їх ніхто не чує. Замороження конфліктів у різних частинах світу військовою силою не вирішує етнічних проблем, а лише накопичує, залишаючи їх майбутнім поколінням. Логічно, що коли є нації, то вони повинні якимось узгоджувати свої позиції у своїй організаційній структурі, якої ще не існує. Можна продовжувати рухатися по сучасних світоглядних орієнтирах, де з часом не буде що узгоджувати через гібридне та скалічене суспільство, і тому міжнаціональний орган у такому конгломераті буде вже не потрібний. Звичайно можна заперечувати й казати, що така всесвітня організація є, яка займається розв'язання проблем націй – це ООН.

Але, провівши відповідні дослідження, ми приходимо до висновку, що назва цієї організації не відповідає самій її суті, бо цю міжнародну організацію створювали на нації, а держави та імперії. Підміна понять, невідповідність назви та діяльності ООН, яка закамфльована під інтереси імперських світових сил, що визначають і спрямовують розвиток людства у потрібному для них напрямку, вимагає активності націй у створенні реальної структури, яка забезпечуватиме захист прав та інтересів усіх націй. Наприклад, візьмемо Росію, на території якої є дуже багато націй, але представники в ООН від Росії доносять там не проблеми цих націй, а відстоюють інтереси Російської імперії. Жодна нація в умовах повного імперського контролю людського

суспільства, не здатна самостійно побудувати розвинену національну державу, бо їй цього просто не дадуть, інакше це буде прикладом для інших націй у їх відродженні. Якщо і з'являються такі локальні спроби побудови національної держави без загального світового процесу національного відродження і взаємопідтримки – ці намагання можна назвати авантюризмом з відомим результатом, що не раз відбувалося і відбувається в історії не тільки українського національного державотворення.

Звичайно існують національні держави, такі як Японія, які змушені вести свою внутрішню і зовнішню політику, що відповідає стратегічним планам імперіалістичних світових сил для поглиблення глобалізації людства і затягування таких національних держав через гнучкі методи глокалізації в імперські світові структури. Тобто для імперіалізму підриєв національних основ кожної нації – це питання часу. Саме з цих причин визріла ідея створення Всесвітньої Організації Інтересів Націй (ВОІН), абрєвіатура якої вказує не на обов'язкове військове протистояння з імперськими утвореннями, а на функцію оборони та захисту усіх без виключення нації від колонізації, залежності (економічної і політичної), як світова організація націй, всебічно сприяючи їхньому відродженню та розвитку. Делегатами на цьому всесвітньому національному конгресі мають бути представники націй, як державних, так і бездержавних.

На першому етапі становлення організації повинні бути створенні умови для озвучення та обговорення проблем націй, конфліктних ситуацій, їх вивчення, розроблення механізму гармонізації стосунків між націями, забезпечення рівноправності, взаємодопомоги та підтримки. Організувавшись, виробивши спільну стратегію і тактику, надалі виникне потреба у створенні та розбудові інших структур, що покликані будуть забезпечити взаємовигідне багатовекторне співробітництво усіх націй та незалежність від світового імперіалізму.

Основною проблемою політики глобалізму, що заходить в суперечність з національними інтересами націй, є свідомо спотворений та нав'язаний людському суспільству світогляд,

який підтримується з відомих причин світовою науковою елітою. Він ґрунтується на тому, що всі різновидності людських популяцій на Землі – це один вид людини, і тому рано чи пізно усі повинні злитися в одне ціле й утворити єдиний простір без держав, кордонів, армій, валют, урядів, що забезпечить рівні можливості для кожного громадянина держави «Земля» в його прагненні до самореалізації, прав та свобод. Наче б то ідея гарна, бо навіщо утримувати армії, коли не буде держав, а лише світовий уряд? Тоді не потрібно буде витратити кошти на охорону кордонів, на утримання великого державного апарату в кожній країні, на озброєння, на військові заводи, на поповнення золотовалютних резервів для підтримання своєї валюти. Тобто з'являється можливість економити на тих речах, які у глобальному інтегрованому світі є зайвими і не витратити багатомільярдні кошти на речі, без яких можна обійтись, об'єднавшись усім в єдину державу землян. Але тоді розпочнеться процес зникнення націй, культур, мов, традицій, інших національних особливостей, та поглибляться процеси виродження, деградації, через змішування людських популяцій та їх гібридизації.

Якщо виходити не з космополітичного (імперіалістичного) світогляду, а з націоналістичного, де природною основою людства є людські популяції, а їх змішування веде до гібридизації та подальшого виродження, то дотримання такої концепції вирішить не тільки збереження кожної нації у цьому багатоманітному світі, зберігаючи її ідентичність, а й дозволить нарешті обрати людству шлях природного розвитку, де нації є його основою і джерелом рушійної сили людського суспільства. Але виникає зразу запитання, чому сучасна наука ніяк не наважиться визнати, що людські раси і людські популяції – це різновидності людини? Чому це так важливо і чому відбувається такий спротив? Як відомо, існує міжвидова гібридизація, яка дозволяє об'єднувати генетичну інформацію, що спричиняє у першому поколінні утворення якісно кращих організмів, ніж батьківські. Якщо говорити про людину, то це метиси, мулати. Повернення до батьківського генетичного середовища дозволяє

гібридам за певну кількість поколінь позбутися факторів виродження і генетична інформація набуває здорового вигляду.

Вивчаючи тваринний та рослинний світ починаючи від найменших організмів і до великих, не має потреби заперечувати, що усі види мають свої варіації. У природі є різні різновиди орлів, мавп, ведмедів, акул, китів, мух, павуків і кожна різновидність не змішується з іншою, зберігає себе, свою особливість. Але якщо мова заходить про людину, а не про будь-який вид тваринного чи рослинного світу, то тут існує безпідставна заборона стверджувати, що вона має свої різновидності, які сучасна наука називає расами та людськими популяціями. Саме через намагання сучасної науки замовчувати проблему гібридизації з її наслідками і з'являються космополітичні течії та світогляди, імперські ідеології, які не тільки не засуджують змішування рас та націй, особливо неспоріднених, а навпаки створюють проекти для подібних експериментів у планетарному масштабі.

Чи ми спроможні досягнути наслідки політичної глобалізації? Вплив процесів політичної глобалізації на світову політику спричинив спалах аналітичних досліджень, що виражені у працях вітчизняних та закордонних вчених, таких як А.Колодко, А.Уткін, З.Бжезинський, З.Бауман та інші. Праці Ф.Фукуями «Великий розрив», С. Хантінгтона «Зіткнення цивілізацій», О.Тофлера «Шок майбутнього» та багато інших авторів, викривають глибинні суперечності та проблеми, які несе глобалізація і це змушує з обережністю ставитися і глибоко вивчати усі наслідки цих процесів. Недосконалість капіталістичної системи, що проявилася у створенні надпотужних недержавних бізнес-об'єднань, транснаціональних корпорацій, що володіють величезними фінансовими ресурсами, впливаючи на політику та безпеку цілих країн, витісняючи середній та малий бізнес, здатні підірвати їх економіки, не дотримуючись жодних міжнародних правових норм, довела свою слабкість, неефективність та утопічність. У національних держав в умовах такої викривленої моделі глобалізації, значно обмежуються

можливості в розвитку міжнародних зв'язків як суб'єкта і зменшується роль політичного середовища країни. На думку Е.А. Арзоянц, глобалізація являє собою «цивілізаційний переворот, який супроводжується біфуркацією (хаотизацією) людства, а тому його результатом є відповідні непередбачувані мутації» [2, с.49]. Дослідник С.П. Перегудов доводив, що «глобалізація являє собою інструмент революційного насилля, який має на меті здійснити переворот у системі суспільних відносин... загострюючи соціально-економічні та політичні суперечності сучасного світу... (контраст між накопиченням штучно створюваних багатств, та збідненням, деградацію природних ресурсів, поглиблення диспропорції між основними центрами світового господарювання» [69, с.22].

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1

Аналізуючи глобальні світові політичні процеси, приходимо до висновку, що людство знаходиться ще на дуже низькому щаблі свого розвитку, де між різними державами та націями панує жорстокість, зверхність, нажива та збагачення коштом інших. Причин такого стану, на нашу думку, дуже багато, але головна з них – це загальне нерозуміння цінності кожної людини, кожної нації і тому часто стають панівними паразитичні та шовіністичні ідеології, релігії, світогляди, коли егоїзм переважає загально людські цінності. Враховуючи те, що миритися з таким станом свідомості людського суспільства далі не можливо, відповідно виникає потреба розкрити корінь «зла» та запропонувати напрямок розвитку людства, яких дозволить повернутися до справедливості, рівності, взаємоповаги та взаємопідтримки як між людьми, так і поміж усіма націями.

Проте, проблема полягає у глибокій залежності націй, а відповідно і простих людей, від охопленого світовим імперіалізмом повсюдного космополітичного світогляду, що закріплений відповідними науковими позиціями, які підсилюються імперіалістичними структурами, поглинаючи усі сфери життя людського суспільства. Потрібно зазначити, що навіть крізь такий потужний імперський всеохоплюючий "контроль", все ж таки проростають «пагони» свідомості й бажання змінити цей жорстокий і несправедливий світ. Крім того, вказані у розділі суб'єктивні чинники такого стану, дозволяють робити висновки, що людство йде хибним шляхом свого розвитку. Саме тому виникла потреба глибоко вивчати це питання та формувати якусь альтернативу. Як перший крок у зміні цієї ситуації, для захисту націй від імперіалізму, виникла необхідність самоорганізації націй, тобто створення всесвітньої організації інтересів націй та забезпечення цього процесу ідеологічною та світоглядною основою. Переконані, що цей крок буде успішним при його реалізації.

РОЗДІЛ 2

ІДЕОЛОГІЧНІ І СВІТОГЛЯДНІ ВІДМІННОСТІ

2.1 Світоглядні позиції імперіалізму і націоналізму з точки зору різних наукових доктрин біології

Нині, коли активно відбуваються у світі процеси національного відродження, націоналізм стає реальною силою, що стоїть на позиціях природного розвитку людства, але немає достатнього ідеологічного та наукового забезпечення – відсутні чіткі і зрозумілі позиції, які дозволяли б відкинути будь-які його фальсифікації та спотворення. І хоч часто про націоналізм говориться як про ідею, водночас він є реальним явищем. У світових геополітичних процесах боротьби світоглядів, націоналізм не можна розглядатися локально, а лише в об'ємі світового порядку. Імперіалізм з його потребами глобалізації та денационалізації, самознищується з причин закономірних вимог життя та розвитку людства. Так, цитадель марксизму-ленінізму, більшовизована Російська імперія, зникла як один з різновидів імперіалізму, але її космополітична суть продовжує утримуватися у світогляді великих мас, як в об'ємі цієї, нині, у процесі реформації Російської імперії, так і за її межами. Це є головною причиною того, що світовим силам імперіалізму вдається здійснювати трансформацію Російської імперії, тобто її збереження у нових геополітичних умовах, що не дозволяє здійснювати створення нових національних держав окупованих нею націй. Ці потреби легко підмінюються створюваними на уламках більшовицької імперії міжнародними конфліктами, громадянськими війнами, економічним розвалом та геноцидом... І пояснюється це тим, що комуністичні ідеї були обумовлені науковими основами.

Безумовно, це не була наука в розумінні цього слова, а придумана для цієї потреби «марксистська філософія», «Капітал» як основа соціалістичної економіки, «мічурінська біологія», як наукове поглиблення «марксизму». Тобто, на протигагу реальній науці придумана авантюристична соціалістична «наука», без чого

не можливо було б формувати у масах не справжні, а фальшиві «соціалістичні ідеї» і здійснювати їх на практиці. З цією метою знищувалася реальна наука, яка викривала цей авантюризм і розвивала та підсилювала, зокрема, наукові основи націоналізму. З тих самих причин більшовицький режим фізично знищував наукові кадри, замінюючи їх «радянськими вченими». Така імперіалістична стратегія досягла своєї мети. Цей «успіх» був забезпечений тим, що ідеологи комунізму ще в середині минулого сторіччя перехопили ініціативу по майбутньому створенню світогляду зародження життя на Землі.

Це була основа основ, що дала можливість забезпечити радянською «наукою» пояснення потреби денационалізації людства, не залишивши місця у створенні світоглядних основ для націоналізму. Здійснити такий авантюризм дозволило те, що в цей час наука ще не могла дати вичерпну відповідь на головне питання: які причини зумовили виникнення життя і природи його еволюції. Комуністична ідеологія заявила, що вона володіє цією таємницею і лише через марксистсько-ленінський світогляд можна це зрозуміти. При цьому це «розуміння» будувалося на наукових дослідженнях цього періоду з обумовленістю попередніх і нібито закономірних причин цієї «істини», що мало надати їй стану непохитності. Для цього комуністична ідеологія, щоб дарвінізм перетворити у свою головну наукову базу, створила йому закономірну передумову, підводячи під нього соціальну основу, як необхідну умову «соціалістичних революцій». Саме наукова основа комуністичних ідей нібито обумовлена самим розвитком науки, тому стверджувалося, що вона є незаперечною істиною. А саме, що джерелами марксизму є: 1) німецька класична філософія; 2) англійська класична буржуазна політична економія; 3) французький утопічний соціалізм. Таким чином створена монополія на наукову істину, яка формує світогляд. Це давало можливість комуністичній ідеології формувати світогляд таким, як потрібно цій ідеології. Цим створюється видимість, що комунізм є вченням науковим і володіє закономірним еволюційним процесом.

В цю «науковість» вкладається теорія Чарльза Дарвіна про зародження життя на Землі і його еволюцію, яка була вперше опублікованою у листопаді 1859 року в Англії під назвою «Походження видів шляхом природного добору або збереження дібраних порід у боротьбі за життя». Еволюційна теорія Дарвіна в основному зводилася до п'яти особливостей: мінливість, спадковість, боротьба за існування, природний добір і розходження ознак. Дарвінізм виник не на науковій основі, а як необхідність створених ідей попереднім ходом розвитку науки, яка не могла ще пояснити самої природи спадковості, маючи лише вульгарні уявлення про неї, як про краплину води, що переливається із покоління в покоління.

Сучасна генетична наука, яка нині глибоко оперує природою матеріальних основ спадковості, дарвінівські уявлення про спадковість не вважає науковими, бо вони по своїй суті не відповідають істині. На цій безнауковості дарвінізм намагався довести, що життя зародилося на Землі у наслідок випадкових обставин переходу неживої матерії у живу, створивши спочатку коацервати, які внаслідок еволюції, протягом тривалого часу перетворилися у живі клітини, а ці у свою чергу, внаслідок еволюції створювали всі інші види аж до людини, перетворюючись з виду у вид. Але механізму і наукових пояснень перетворення неживої матерії у живу до нині не існувало. Сьогодні знайдена відповідь цього механізму, який спричинив зародження життя, еволюцію та виникнення нових видів, що буде подано у цій кваліфікаційній роботі (розділ 3) як концепція в скороченому вигляді, яка планується бути розкритою нами у повному об'ємі у подальших дослідженнях.

Життя на Землі існує три мільярди років. Кожна ера мала свою кількість мільйонів років (Архейська – 900 мільйонів, Протерозойська – 600, палеозойська – 325, Мезозойська – 115 і нинішня Кайнозойська – 70 мільйонів років) і характерні лише для себе біологічні види, які за відповідний період часу зникали, і з'являлися інші. Вивчаючи рештки біологічних видів в земній корі, це довела палеонтологія, дарвінізм появу нових видів

пояснює переходом одного виду в інший шляхом еволюції. З дарвінським твердженням, що нові види з'явилися на основі тих, що вимерли і тих, що залишилися – наука однозначно і незаперечно погоджується, але що цей перехід з одного виду в інший відбувся шляхом тривалих еволюційних змін, а не швидких революційних мутацій - не відповідає науковим дослідженням. Як би це було так, тоді палеонтологія не могла б відрізнити рештки одного виду від іншого – були б одні перехідні форми, не було б початку і кінця жодного виду.

Крім того, доведено, що еволюційна (не революційна) зміна на одну вимірну одиницю вимагає часу в мільйони років, що дарвінізм називає «одиницею Дарвіна» або «одиницею швидкості еволюції». Якщо виходити з цих розрахунків еволюційних переходів одного виду в інший – то для цього необхідно було стільки часу, що Землі як планети ще не існувало (Сонячна система існує в Галактиці біля 5 мільярдів років). Оскільки наука на той час ще не могла оперувати відповідними розрахунками і не спроможна була дати відповідь на ці питання, то дарвінська теорія на довгий час стала панівною. Ідеологи марксизму-ленінізму вміло скористалися цим і використали дарвінізм, створивши науку без істини. Цей вірус «наукового нігілізму» поширився і на сучасні теорії державності та глобалізації людства, які, виходячи з наведених нижче досліджень науковців, суперечать природним основам розвитку живої матерії. Це дозволило дарвінізм, який був визнаний світовою наукою, покласти в основу створення «радянської біології», «мічурінської генетики».

Дарвінська мінливість видів перенесена на необхідність еволюції людських суспільств, тобто створена наукова закономірність «соціалістичної революції». Таким чином створена вся радянська наука, на якій базувалася комуністична ідеологія і весь її світогляд, соціальні та економічні процеси. Успіхи світової науки не бралися до уваги, оголошуючи їх «буржуазною пропагандою». Майже одночасно з публікацією дарвінської теорії були опубліковані у 1865 році результати

експериментів генетичних досліджень Грегора Менделя, чим було вперше доведено, що спадковість має матеріальну основу з закономірностями її збереження. Послідовно були опубліковані всі результати його експериментів, які на ділі відкрили шлях у реальний світ генетичної науки.

Але науковий світ ще не дійшов до такого якісного рівня, не те, щоби зрозуміти це значення в науці, даючи можливість цим самим на існування дарвінізму. Про це академік Вавілов М. І. писав: «Праця Менделя, що була опублікована в 1966 році в «Трудах» маловідомого Товариства природодослідників у Брюнні, пройшла у свій час поза увагою у світовій науці, хоча її читали деякі з великих біологів цього часу, як ботанік Негелі, з яким Мендель вів жваве листування... Але велике значення праці Менделя залишилося незрозумілим сучасникам» [23, с. 98]. Пізніше академік Вавілов, як і багато інших генетиків, за те, що не став на позиції «радянської генетики», був арештований і жорстоко знищений в більшовицьких катівнях. Ось як писали інші генетики: «Доля класичної праці Менделя трагічна і не без драматизму. Хоча ним були знайдені, чітко проаналізовані і в значній мірі пояснені цілком загальні закономірності спадковості, біологія того часу ще не доросла до усвідомлення їх фундаментальності» [6, с. 107].

Лише у 1900 році експерименти Менделя одноразово в незалежності один від одного в різних країнах були повторені трьома вченими Гуго де Фрізом, Корренсом, Нермаком. Зараз це вважається народженням класичної генетики. Англійський вчений Вільям Бетсон у 1902 році перший дав наукову оцінку працям Менделя, що визначило позицію менделізму в генетичній науці. Іоганнсен вперше у 1909 році матеріальну спадкову одиницю назвав «ген». У 1910 році Томас Морган створює хромосомну теорію спадковості, проклавши шлях у її матеріальну суть, що було одним із самих великих успіхів у цей період розвитку генетики. Генрі В. у 1914 році експериментально довів, що ультрафіолетове проміння здійснює мутації у бактерій. У 1928 році Гріффіт відкрив хімічну природу генів. Перед цим у

1924 році Фйольген зі співавторами довели, що ДНК є основним компонентом хромосом, передбачаючи, що ДНК виконує якусь функцію у спадкових процесах.

З 1930 року вже існувала загальноприйнята думка, що ДНК являє собою простий тетра nukлеотид, який складається із залишків аденілової, гуанілової, тимиділової і цетодилової кислот. З 1938 року вперше у генетичних дослідженнях почали застосовувати віруси. У кінці 30-х років Касперсон і Браже почали вивчати біологічне значення РНК. У 1940 році Бідл і Тагум висунули теорію: один ген – один фермент. У 1946 році в Колл-Спрінг-Харборі проходив одинадцятий симпозіум з питань кількісної біології, на якому вперше було поставлене питання «Спадковість і мінливість у мікроорганізмів». У 1944 році Вивері Мак-Леод і Мак-Карті опублікували істину генетичної трансформації ДНК. У 1946 році Жак Моно розпочав дослідження адаптивного генетичного утворення, що протягом 15 років дозволяло пояснювати регуляцію активності бактеріальних генів. В 1952 році генетичною наукою було прийняте на озброєння визначення Чаргаффа про відношення аденіну, тиміну, гуаніну і цитозину в ДНК як матеріальної основи спадковості.

У багатьох лабораторіях світу розроблялися методи хроматографічного аналізу при вивченні ДНК. В Королівському коледжі Лондонського університету створилась в науковому розумінні сильна група дослідників під керівництвом Грега, яка зробила великий внесок для майбутнього розшифрування ДНК. Ця група створила методику рентгеноструктурного аналізу. Все це привело до того, що вже у сорокові роки створилися умови для створення такої науки як молекулярна біологія, без чого генетика не могла мати успіху. На основі рентгеноструктурного аналізу Астбюрі прийшов до висновку, що полімер ДНК являє собою ланцюг зі складених один на одного нуклеотидів. В 1952 році Фарберг висунув припущення, що ДНК складається з закрученої самої на себе одниткової молекули. В 1953 році Полінг і Корі дають уяву про ДНК, як про утворену спіраль, стрижень якої

являє собою фосфати, групи з розміщеними на зовнішній бік основами. Але ще до цього Уілкінс і Франклін вивчили рентгеноструктурне зображення, що повністю заперечувало уяви Ферберга, Полінга і Корі. У квітні 1953 року Уотсон і Крік опублікували результати своїх досліджень про науковий винахід природи ДНК, як матеріальну основу спадковості. Це було грандіозне відкриття століття. Вже з літа 1953 року почав вивчатися генетичний код. Бензер знайшов генетичну функціональну одиницю, яку назвав цитроном. У 1961 році Жакоб і Моно експериментально довели, що рибосома є місцем синтезу білку, а інформаційна РНК є тим кресленням, по якому складається білок. Сучасна генетика має великі успіхи. Вона синтезує ген, розшифровує спадковий зміст і впливає на нього. Попереду стоять проблеми вивчення спадкової матерії.

Щоби зберегти в недоторканості «свою радянську науку», комуністичні ідеологи, використовуючи державний механізм і репресивні сили, протягом всього минулого часу, коли генетична наука досягала успіхів – заперечували ці досягнення примітивною риторикою про «буржуазну пропаганду» проти «марксизму-ленінізму». Це було головним аргументом, оскільки дарвінізм давав можливість на існування марксизму-ленінізму. Класична генетика більшовизмом лайливо називалася вейсманізмом-морганізмом: «Сама ідея про хромосоми, як спадкову речовину, належить Вейсману, відповідно і в цьому відношенні Вейсман був першим попередником Моргана. Історія генетики, таким чином, показує, що в ній формувалися два прямо протилежні, непримиримі напрями, між якими протягом довгого часу не припиняється боротьба. Ця боротьба має своє глибоке історичне коріння, бо по суті вона є боротьбою між двома напрямками людської думки, двома напрямками ідей» [94, с.19]. Ця боротьба вимагала від комуністичного режиму фізично знищити кадри генетиків та інших наук, що могли роздогматизувати дарвінізм. Натомість створювалися кадри «мічурінської генетики», а фактично – більшовицькі кадри по знищенню класичної генетики. Створювалися видавництва і «генетичні» інститути, які видумували таку тематику досліджень,

щоб заперечити успіхи світової генетичної науки та захистити більшовицький світогляд і дарвінізм. Велася велика «робота» по створенню вегетативної гібридизації, що, виходячи з реальних розумінь спадковості є абсурдом. «Радянські генетики» публікували успіхи своїх досліджень.

Зокрема, нібито експериментально встановлено, що клітини організму утворюються зі звичайної органічної речовини [52, с.188-218]. Публікувалися результати досліджень, демонструвалися на фотографіях, що нібито одні біологічні види перетворюються в інші, пшениця перетворюється у жито [42, с.238-254]. Теоретиком «радянської генетики» був Лисенко, діяльність якого була не наукова, а антинаукова з конкретним завданням більшовизму. Цим злочинам проти науки робилися спроби створити «науковий авторитет», виключно в межах радянської «генетики». З розвитком світової генетичної науки, всі ті диверсії проти неї з боку радянської «генетики» не могли довго існувати.

Саме тому творці «вчення» комунізму, навіть володіючи державною владою і самими безжальними та репресивними її структурами, вимушені були відмовлятися від примітивних застарілих своїх авантур і придумувати нові: «Тільки після втручання керівництва нашої партії у справи біологічної науки, починаючи з жовтня 1964 року, було нарешті ліквідоване ненормальне становище в цій науці та наведений відповідний порядок...» [39, с.10, 13, 21]. Це пристосування генетики до марксизму було і є нереальним. Для більшовицької ідеології і її «наукової» бази залишається один порятунок – догматизація дарвінізму у наслідок відсутності загальносвітових наукових аргументацій процесу зародження життя на Землі і його еволюції. З цих причин більшовицька філософія починає говорити наступне: «...біологічна ідея еволюції не володіє науково доведеним статусом універсальності і не може бути основою для створення біологічної дійсності світу» [44, с.102-103]. Насправді дарвінізм і менделізм не були якимись протилежностями, як це їх подає комуністична ідеологія з вище вказаних причин, а були

одним і тим же об'єктивним, закономірним і необхідним явищем на шляху розвитку генетики. Тому вони, як реальна, не тільки дійсність, але й необхідність, не могли заперечити один одного, бути якоюсь протилежністю. Вони вирішували одну і ту ж проблему – пошук шляхів розвитку генетики, тільки на різних якісних рівнях своїх методів цього вирішення внаслідок створення їх різними умовами, різних історичних періодів розвитку генетики, при цьому як об'єктивна необхідність першого і другого. Дарвінізм був народжений необхідністю розвитку генетики відповідно до наукового рівня того часу.

Це був реальний шлях, обумовлений своїми причинами, закономірними взаємозв'язками подій, які створили на цьому етапі розвитку уявлення про еволюційну теорію, що почала називатися дарвінізмом. Це була закономірно обумовлена подія для розвитку генетики, оскільки вона була зароджена закономірною необхідністю розвитку генетики відповідного історичного періоду. Під прапором його ідей, як наслідок самого дарвінізму, здійснювалися і розвивалися експериментальні дослідження, які породжували внаслідок діалектичної необхідності нові якісні особливості знань, що розвивали наукову думку і теоретичні уявлення в галузі природи спадковості і її еволюції.

Це закономірне явище, яке привело на основі експериментальних пошуків до відкриття закономірностей спадковості, що названі менделізмом, який також вимагав свого подальшого розвитку, сумою знань змітаючи якісну особливість наукових міркувань і уявлень про природу спадковості, які внаслідок діалектичної закономірності не могли задовольнятися старими уявленнями про менделізм, хоча все виходило у свій час з його основ. Хто заперечує діалектичну закономірність дарвінізму-менделізму, той заперечує саму істину, прагнучи замінити її на суб'єктивно умовні назви «дарвінізм» і «менделізм» внаслідок суб'єктивної необхідності нав'язати догматизм самій діалектиці. Різноманітність методів дарвінізму і менделізму суб'єктивісти прагнули та прагнуть протиставити

дарвінізм-менделізм між собою, як щось взаємозаперечне, протилежне й вороже, тоді як існує лише істина закономірного розвитку генетичної науки і немає причин для того, щоб окремі її історичні миттєвості протиставляти між собою, оскільки всі вони є головною частиною єдиного діалектичного розвитку генетичної науки. У даному випадку на своєму історичному шляху розвитку генетичної науки дарвінізм вичерпав своє значення і не відповідає сучасними науковими досягненнями. Йде мова не про ці наукові закономірності, а про те, що їх прагне сфальсифікувати більшовицька ідеологія з метою організації дій проти науки і її закономірного розвитку.

Користуючись засиллям різного роду імперіалістичного світогляду у світовій співдружності націй, з потребою їх денаціоналізації, коли ще не має відповіді про причини зародження життя на Землі і його еволюції, ця більшовицька ідеологія прагне задогматизувати дарвінізм не лише як наукову основу марксизму-ленінізму, але як необхідність при допомозі дарвінських ідей, утримувати процес денаціоналізації націй світу, не даючи можливості для розвитку наукових основ націоналізму. В першу чергу утримується догматична уява про те, що гібридизація, тобто біологічне знищення націй, є закономірний процес, що наче б то виправдовується теорією дарвінізму. Цьому сприяє відсутність цілісної системи науки націоналізму, його чітких ідеологічних основ, а також залишений тягар «наукової» спадщини нагромаджень цих антиприродних уявлень більшовизму і світового імперіалізму – їх різновидів.

Саме тому склалося таке становище, що при невідповідності дарвінізму сучасним науковим досягненням генетики, дарвінізм продовжує використовуватися з метою гібридизації неспоріднених націй у нинішній час, як порятунок певних форм імперіалізму, космополітизму, глобалізму. Одночасно поряд з відмерлим на шляху розвитку науки дарвінізмом набирають сили сучасні наукові істини. Ось деякі приклади. В Україні внаслідок гетерозиготності (це можливо тільки при міжнаціональних шлюбах неспоріднених націй) за результатами наукових

досліджень Київського генетичного центру ще у кінці 80-х років, у 88,4 % випадків, населення хворіє на спадкові хвороби. У новонароджених спадкові хвороби складають 21 % [8, с. 412-423]. З тих причин деградація спадкових основ націй відбувається ще в більшій мірі у суспільствах, які національно конгломеровані, особливо на американському континенті внаслідок особливості його колонізації.

Не дивлячись на те, поширений у США підручник Віллі К. «Біологія», пояснює походження життя на Землі і його еволюцію переказом історії розв'язання цих проблем і не здійснює жодного кроку без концепцій дарвінізму, чим прикривається цей колоніалізм, гібридизація неспоріднених націй та американський імперіалізм. У цих же США в науковій діяльності поширена монографія Курта Штерна «Основи генетики людини», в якій відсутні будь-які згадки про зародження життя і його еволюцію. Це хаотична збірка дечого такого, що є в науковій діяльності про генетику людини. Послідовні та принципові позиції щодо здобутих наукових істин відсутні... Все це підводиться під основи дарвінізму. В умовах більшовицького режиму публікуються наукові дослідження, які нібито доводять закономірну необхідність гібридизації. З таких «наукових» досліджень робиться висновок, що гібридизація збагачує гібриди генним матеріалом. Коли генетична світова наука почала поглиблювати свої дослідження на популяційному рівні, більшовицька ідеологія і на цьому рівні трактуватиме свої антинаукові концепції про перевагу гетерозигот, тобто необхідності гібридизації.

Продовжують у той час робитися заборони тим авторам, які мають свою думку щодо дарвінізму, прагнучи зробити його консерватизм святим і недоторканим [56, с.61-65]. Радянська «наука», щоб «узаконити» необхідність знищення націй біологічним методом при допомозі міжнаціональних шлюбів, особливо між неспорідненими націями методом гібридизації, вишукувала можливість сфальсифікувати ті чи інші природні явища, щоб їх брати за приклад необхідності гібридизації різних

людських популяцій. З цією метою явищем гетерозису користується не тільки радянська «наука», але і весь імперський космополітичний світогляд. Явище гетерозису полягає у тому, що при гібридизації гібриди по розміру, інтенсивності росту і по багатьох інших показниках дійсно переважають своїх рідних батьків через об'єднання різної генетичної інформації на міжвидовій основі, й тому у першому поколінні відбувається такий сплеск якісних змін, але в наступних поколіннях відбувається виродження і деградація організмів.

Природа гетерозису ще до кінця не вивчена, але цілком зрозумілим і незаперечним для науки є той факт, що гетерозис не успадковується, а є редукцією на порушення стабільності генетичної природи організмів, насичуючись рецесивними генами, які з покоління в покоління передаються генетично, легко мутують, що веде до каліцтва та виродження майбутніх поколінь. Гетерозис є генетичним протестом проти каліцтва природно стабільних генотипів, що працюють на домінантній основі (це інколи розуміють як чистокровність людських популяцій). Це генетичний гетерозис. Можна навести приклад фізіологічного гетерозису.

Організм людини вимагає постійної відповідної температури, що є для нього нормою. Коли ж у нього потрапляє, наприклад, вірус грипу, захисна імунна система організму спрацьовує з наслідком підвищення температури. На ділі це реакція організму на створення для нього смертельних умов. Аналогічно це саме відбувається і з генетичним, спадковим гетерозисом, що космополітичний світогляд прагне пояснити як корисний, тобто не усвідомлено прагне здійснити смерть системі життя.

Радянська «наука» використовує приклад спадкового гетерозису як корисність. Дійсно, спадковий гетерозис використовується у виробничих процесах. Так, у свинарстві гетерозис дає приріст свинини без затрат на це праці. Але цей приріст відбувається лише у першому поколінні, бо різна генетична інформація при міжвидовій гібридизації подвоюється,

зате наступні покоління не використовуються у наслідок відсутності гетерозису і приростів свинини. У тому і вся суть гетерозису зводиться до того, що він дає спалах у перших поколіннях і ніколи не успадковується. Навпаки, в наступних поколіннях відбувається розщеплення та деградація. В рослинництві зберігається гетерозис методом клонування (розмноження сортів у картоплярстві – картоплинами; у садівництві – пагонами, щепленням), але ні в якому разі через насіння.

Гетерозис використовується також у насінництві кукурудзи. В першому поколінні гібриди від міжвидової гібридизації значно збільшують врожай, але наступні покоління, навпаки, стрімко вироджуються і деградують, тому у виробництві висівають гібриди лише першого покоління. Якщо у сільськогосподарському виробництві продукції можна припинити розмноження наступних поколінь гібридів через їх стрімке виродження, то у людських популяціях припинити розмноження гетерозиготних поколінь неможливо. Вихід для таких генетично пошкоджених людей є лише один – повернення до свого коріння, роду, що дозволить відродити поламану генетичну інформацію через певну кількість поколінь. Тобто, гетерозис є генетичним спалахом, який протестує проти генетичного руйнування біологічних видів – у людей це змішування людських популяцій, особливо неспоріднених націй.

Стабільні врожаї дають сорти сільськогосподарських культур з виробничим забезпеченням їх спадкової чистоти, що є обов'язковою умовою їх стабільних урожаїв. Для цього існує ціла система насінництва, за допомогою якої відбувається відбраковування тих рослин, які не мають спадкової стійкості. Категорично забороняється змішувати сорти, оскільки при гібридизації їх суміш впливає на пониження потенціалу сорту, знижуючи врожайність. У тваринництві для спадкової стабільності створюються породи, при використанні яких існує система племінної справи, яка дбає за чистокровність породи, бракуючи приплід зі спадковими порушеннями. У людських

популяціях такий відбір, таку селекцію міг собі дозволити людиноненависницький гітлеризм.

Людське суспільство розвивається на принципах гуманності, рівності, милосердя до кожного і тому лише через усвідомлення людством шкідливих наслідків гібридизації, радикальної зміни космополітичного світогляду, який глобалізує світ та нищить нації, необхідно почати будувати нове суспільство на природних законах розвитку живої матерії, а не порушуючи їх. Пропаганда і дії на знищення націй можливі тому, що у світогляді людства ще панує дарвінізм і немає кримінальної відповідальності за дії по знищенню та генетичному каліцтву націй. Коли нанести каліцтво окремій людині, то у світі існують цілі системи кримінальної відповідальності за наслідки тих дій, а ось за знищення цілих націй і їх каліцтва спадковості наступних поколінь, що супроводжується значно жакливішим фізичним каліцтвом, не існує ніякої відповідальності. Навпаки, крім відвертої пропаганди денационалізації, друкуються фальшиві «наукові дослідження» про корисність гібридизації націй, без будь-яких наслідків відповідальності за такі злочинні маніпуляції людською свідомістю.

Приведемо ще один приклад відсутності реальних уявлень сучасного людства про надзвичайну серйозність проблеми необхідності захисту природної спадковості націй, чим користуються і найбільше зацікавлені сили імперіалізму, глобалізму. Загально відомо, що у спортивних змаганнях жінок, перш ніж допустити їх до змагань, визначається наявність статевого хроматину у ядрах клітин організму спортсменки. Якщо жіночий статевий хроматин відсутній, чи виявлений у недостатній кількості, така спортсменка не допускається до змагань, оскільки вона може мати чоловічі задатки фізичної сили, що несправедливо позначиться на результатах змагань, а ось явище гетерозису не береться до уваги і тому мулати здобувають перемоги у спортивних змаганнях, шляхом поєднаної генетичної інформації від міжвидової гібридизації, а не внаслідок спортивних вольових досягнень. Чим більше вираження

гетерозису при гібридизації, тим більші фізичні можливості і відповідно, спортивні досягнення, хоч вони повинні визначатися фізичною й вольовою підготовкою та майстерністю спортсмена.

Космополітичний світогляд спекулятивно користується наступним прикладом у відстоюванні своїх позицій. При близько родинному розмноженні збільшуються спадкові аномалії, які виражені спадковими хворобами і їх наслідками. Цим прикладом пояснюється те, що близькородинне розмноження шкідливе і тому чим більш контрастна гібридизація, тим краще. На ділі при гомогенному домінантному (чистокровному) розмноженні ніколи ніяких розщеплень і спадкових хвороб не буває протягом мільйонів років. Так себе зберігають генетично здоровими всі біологічні види протягом їх життя, що визначене в його системі. А це десятки та сотні мільйонів років. Розщеплення по законах Менделя і спадкові хвороби є лише наслідком попередніх гібридизацій. Гібриди через кілька поколінь нагромаджують у своєму генотипі рецесивні мутації. При тому, чим більше змінилося поколінь після гібридизації, тим більше мутацій в гетерогенному (гібридному) генотипі при близькородинному розмноженні. Коли такі гетерогенні особи в близькородинних зв'язках вступають у статеві стосунки, рецесивні гени масово виходять на гомогенну основу, почитають виражати себе масовими спадковими хворобами й аномаліями.

Тобто, близькородинні шлюби лише виявляють спадкові каліцтва, які є наслідком гібридизації попередніх поколінь. В інших випадках, при відсутності близькородинних стосунків, ці мутантні гени передаються із покоління в покоління як баласт, без генетичної дії, все більше і більше накопичуючись з кожним поколінням, яке йде шляхом гібридизації, а не повернення до своєї генетичної основи. Саме тому на високогетерогенне, високогібридне людське суспільство у найближчому майбутньому чекає спадковий вибух, наслідком якого будуть не тільки прогресування безлічі спадкових хвороб, але й повсюдне виродження та деградація.

Генетика людини, використовуючи досягнення усієї генетичної науки, сьогодні набула вирішального, фундаментального значення не лише у захисті здоров'я окремої людини, але й для захисту здоров'я всіх націй. Розділ генетичної науки, що безпосередньо вивчає природу спадковості людини, називається євгенікою. Саме назва «євгеніка» була запропонована англійським вченим Гальтоном у 1883 році, під якою він розумів вивчення «доброго роду», «доброго народження», вбачаючи шлях до цього через сприяння чи навпаки, обмеження відповідних шлюбів, які є причиною генетично здорових чи хворих поколінь. У нинішньому розумінні, євгеніка – це наука використання генетичних принципів для покращення спадкових якостей людських популяцій. Євгеніка має два підрозділи: позитивна і негативна. Позитивна євгеніка вивчає можливості розмноження чи збереження аллей, що обумовлюють бажаний фенотип. Негативна євгеніка вивчає методи боротьби з поширенням, чи зі збільшенням частоти аллей, що обумовлюють небажаний фенотип, тобто несуть в собі спадкові хвороби та різні аномалії. Всі заходи, які спрямовані на покращення генофонду людських популяцій (націй), називають євгенічними, і навпаки, ті заходи, які ведуть до погіршення спадковості, називаються дисгенетичними.

На дисгенетичних позиціях стоїть світовий імперіалізм. Розвиток таких генетичних наук є необхідним не лише для захисту і покращення генетичного здоров'я націй, але й захисту кожної людини від спадкових хвороб. Існують сотні різновидностей спадкових хвороб в кожній системі органів людського тіла, які обумовлені головним чином дією генів. У людських популяціях розповсюджені такі спадкові хвороби, як розумова недорозвиненість, психічні хвороби, епілесія, спадкова хвороба жакхливих спадкових ненормальностей, зокрема ахейроподія, при якій руки та ноги являють собою короткі обрубки, без зап'ясть рук і ступнів ніг. Особливою небезпекою є розумова недорозвиненість: в середньому в людських популяціях розумова недорозвиненість складає 2 %. При цьому, від розумово

недорозвинутих батьків народжуються тільки розумово недорозвинені діти [24, с. 539].

Не дивлячись на потребу поглиблення знань про людину, її природу та природу людських популяцій, для пошуку шляхів боротьби з подібними аномаліями людських організмів, у 1920-1930 роках евгеніка як наука імперіалістичними державами та їх ідеологічними службами визнана ворожою і небезпечною для людства, яка викриває протиприродну суть космополітичного світогляду. Це слово свідомо ототожнювали з нацизмом, в зміст якого імперські ідеологи вкладали терор та знищення, спотворюючи значення та наукову потребу цієї науки. Зрозуміло, що для основ світового імперіалізму, усіх його різновидностей, поглиблення вивчення природи людини, природи людських популяцій та наслідків змішування неспоріднених націй могло завдавати смертельного удару, викриваючи у тому числі ненауковість марксизму-ленінізму, що вказувало на наукову необхідність націоналізму, наслідком якого мала бути зміна розвитку людства з денационалізації до відродження націй, побудови світу національних держав, що суперечило суті самого імперіалізму. Відсутність у людства з цих причин комплексної науки про людину та про природу людських популяцій, дозволяє продовжувати існувати імперіалістичному світогляду.

Продовжує здійснюватися фальсифікація наукових основ розвитку живої матерії. Підручники вищих навчальних закладів продовжують формувати у студентів фальшивий світогляд, замість озброєння їх науковими істинами. На даний час наявні публікації з проблем націоналізму, з його ідеологічних і наукових основ, не відповідають у повній мірі природним основам розвитку життя, цілком відсутня їх комплексність і фундаментальність, про що в дуже стислому об'ємі подається у цій магістерській роботі, а детальний аналіз і глибину цих явищ плануємо розкрити в подальших наукових дослідженнях, спрямованих на визначення цілого ряду закономірностей, на основі яких розроблені напрямки нових філософських уявлень, що викривають антиприродну суть денационалізації.

2.2 Імперіалістичний провал як природна необхідність існування людства

Кожна нація є складовою частиною системи життя. Тому посягання на будь-яку націю є посяганням на саму природу системи життя, людства, яке виражається в цій доцільній сукупності різноякісних по своїй природі націй. В ранній період історії людства природа була пошкоджена «раковою пухлиною» – колонізацією націй як суб'єктивним фактором, що спричинений бажанням особистого матеріального збагачення. Це призвело до створення світової колоніальної системи, яка здійснювала свою злочинну суть методами насильства над націями. Удосконалення цієї системи йшло шляхом удосконалення методів і організації узалежнення націй. Це у свою чергу привело до створення колоніальних «держав», різноякісності їх структур, що об'єднувалися в коаліції, удосконалюючи себе конкуренцією, виражаючи в динаміці єдину світову колоніальну систему, яка забезпечувалася світовою імперіалістичною діяльністю.

Основні різновидності імперіалізму сучасної епохи:

1) *дуалістичний* – Англія (дуалізм – двоїстий, роздвоєний), британська співдружність націй, яка зміцнювала і розвивала свої колоніальні можливості з одночасним забезпеченням англійської нації своїх потреб коштом колонізації під однією королівською короною;

2) *монокосмополітичний* – Сполучені Штати Америки (моно – один єдиний, а космополіт – громадянин Світу, людина, що позбавлена почуття патріотизму, відірвана від своєї батьківщини, чужа своїй нації);

3) *мультилатеральний* – Європейський Союз (мульти – багато і латеральний – багатосторонній), багатонаціональне об'єднання держав, як приклад для утворення континентальних союзів, які у підсумку мають трансформуватися у єдину імперську міжконтинентальну структуру;

4) *націогегемоністичний* – нацистська Німеччина;

5) *комуно-шовіністичний*, а в сучасному вигляді деспотично-шовіністичний – Російська імперія;

6) *релігійно-ортодоксальний* – Римська імперія, у тому числі Ісламська держава, яка тільки зароджується і єврейський гібридний націогегемоністичний, релігійно-ортодоксальний месіанський імперіалізм, що об'єднав у собі нацизм і релігію, який з глибини віків несе у собі статус богообраності й зверхності з ціллю всесвітнього панування над гоями – «людиноподібними істотами».

Імперіалізм, користуючись досягненнями світової науки, будуючи свою ідеологію різними методами фальсифікації наукових істин, послідовно продовжує процеси знищення націй. Таким чином, протягом всіх історичних епох з суб'єктивних причин колонізації, існує дві протилежні сили – імперіалізм, що прагне зберегти колонізацію, постійно удосконалюючи механізми узалежнення націй, паразитуючи на них, та націоналізм, який стоїть на захисті природи націй від цього насильства. Зникнення спочатку одного німецького націогегемоністичного імперіалізму, а згодом російського комуно-шовіністичного, вимагає від всієї імперської світової системи маневрувати перед фактом краху у майбутньому всіх його різновидностей. Особливість комуністичного імперіалізму полягає у тому, що його насильницька діяльність проти людства самовиправдовувалася необхідністю досягнення комуністичних ідей методом всесвітньої революції. Це вимагало пролетарської класової інтернаціоналізації суспільства конгломерованих націй в об'ємі більшовицької Російської імперії, абсолютизованої авторитарності державних структур і господарського механізму. Фактично це здійснювало знищення національної суті людини, без чого не може існувати її духовний стан, а відповідно її повноцінна творча і виробнича діяльність. Тобто, практична складова комуністичних ідей, як одна з основних форм імперіалістичної суті, може себе виражати лише через процес самознищення, при чому ці дії набувають змісту абсолютної

категоричності перед необхідністю боротьби проти реальної, природної суті закономірного розвитку людства, у тому числі національних основ, що є протилежністю денационалізації націй, як головної умови існування імперіалізму будь-якої форми та змісту.

Ще одна різновидність імперіалізму має ту особливість, що свій державний ідеал не будує на комуністичних ідеях, а прагне зберегти себе шляхом вільної ініціативи у творчих і виробничих процесах членів зденаціоналізованого, конгломерованого суспільства. Останнє є головною умовою космополітичної суті самого імперіалізму. Відбувається безперервне національне прагнення замінити прагненням до матеріального збагачення, яке стає державним ідеалом. Всі нинішні держави, які побудовані на основі колонізації та денационалізації націй, по суті своїй є імперіалістичними утвореннями.

Але кожна з них не має можливості задовольняти свій власний державний ідеал безперервного матеріального збагачення внаслідок власного виробничого процесу. Державний ідеал імперіалізму може бути забезпечений при міжнародному домінуванні над виробництвом і ринком збуту. Серед таких імперських утворень є США, імперія, яка виникла у наслідок завоювання і колонізації Північної Америки багатьма європейськими країнами. До цього їх територію заселяли індіанці та ескімоси. В XVI сторіччі розпочалася колонізація Північної Америки Іспанією, Францією, Англією, Голландією, Німеччиною, Швецією та іншими. У той час імперський світогляд панував у Європі повсюдно. Мета була одна – економічне збагачення. Цей процес мав дві особливості. Колонізація з цією метою здійснювалася на рівні держав. Пріоритет тоді належав Англії. Наслідком цього є створення нею колонії – Канади. Другою особливістю було те, що завоювання і колонізація здійснювалися різними приватними організаціями і їх об'єднаннями. Спільна мета об'єднувала членів таких дій самих різноманітних представників націй європейських країн. Перетворившись у відповідну військову силу, таке вільне,

багатонаціональне об'єднання з одної сторони і державні військові дії Англії з іншої, на одній території й спільністю мети, привели їх до конкуренції та виникнення військового протистояння.

Так, у 1775 році розпочалась війна на території Північної Америки двох видів колонізаторів – державного, з боку Англії та приватного, з боку об'єданого конгломерату європейських націй. Державні дії були організованими і здійснювали мету матеріального збагачення Англії. Приватне об'єднання мало мету приватного матеріального збагачення і не виходило з будь-яких національних чи державних інтересів. Національність не бралася до уваги, а людська сила складалась з суми націй, що об'єднувалися навколо єдиної мети – матеріального забезпечення. Дія їх була конкретною і безпосередньою, тому військові дії проти Англії закінчилися успіхом. Ті перемоги, для своєї виробничої, творчої діяльності, оборони, створили соціальну суспільність, що вимагало політичного оформлення, тобто державного будівництва.

Ця війна 1775-1783 років ними була названа війною за незалежність Північної Америки. Якої незалежності? Напевно тої «незалежності», яка дозволяла винищувати тубільні нації і колонізувати їх етнічні землі. Сама назва не узгоджується з логікою. Хто такі «перемоги», яку націю собою виражають? Чи може вони допомогли місцевим націям відстояти їх національну незалежність та територію? Ні одного, ні другого насправді немає. Це фактично перемога одного різновиду окупанта над іншим, стосовно тубільних націй і їх етнічних земель. Автори адміністративного поділу захоплених ними територій із 13 штатів 4-го червня 1776 року створили федеративну державу - Сполучені Штати Америки, та проголосили її республікою. Це був тріумф для колонізатора і рабство для тубільних націй.

Мета матеріального збагачення, як причина створення США, є основою державного будівництва протягом всього періоду існування цієї державності, соціальною базою якого може бути лише багатонаціональне суспільство. США збудовані з причин

колонізації на антинаціональній основі, порушуючи природні основи розвитку людства і системи життя. Тому для американської держави був і є ідеал лише матеріального збагачення. Послаблення цього ідеалу ставить американську державність у нові якісні особливості, що вимагають діалектичного процесу, її зміни у напрямку національних потреб, оскільки лише націоналізм на наше тверде переконання дає повну потребу людського буття. Для такого діалектичного процесу США не мають національної бази. Навпаки, соціальний організм не виражає своєї природної національної єдності, а знаходиться у суперечності до свого синтезованого стану.

Таке суспільство з середини веде боротьбу проти сил, що насильно утримують його в неприродному стані. Відбувається його духовна корозія без національного самовираження кожного соціального суб'єкта. Американська держава, щоб існувати, змушена законами та державними структурами домагатися безперервного здійснення ідеалу матеріального збагачення, що є єдиною причиною цієї держави на існування. Ця умова створила найбільш ефективно вільне виробництво у США. Воно має шлях свого розвитку, динамізму, що забезпечує існування держави. Наприклад, невідповідність у 19-му сторіччі рабських методів виробництва на Півдні США з вільно прогресивним методом виробництва Півночі, у 1861-1865 роках привело до громадянської війни. Фактично це вимушено здійснений діалектичний процес необхідності вільного виробництва для забезпечення матеріальної основи, як умови існування державної системи США. Для цієї мети мобілізується вся соціальна, виробнича, творча і наукова потужність.

Це є безпосередня реальна діяльність, яка має мету забезпечити існування державної системи на антиприродній багатонаціональній основі. Внаслідок громадянської війни, у США виникла необхідність створення механізму забезпечення імперіалістичних основ державності з безперервним удосконаленням державного ідеалу – створені Республіканська та Демократична політичні партії, що забезпечувало конкуренцію

ідей для можливості більш ефективного розвитку. Таку ж мету має більшовицький імперіалізм, який відрізняється тим, що прагне забезпечити для себе необхідний шлях боротьби за пролетарську класову інтернаціоналізацію людства методом ідейно-наукової демагогії необхідності знищення націй та будівництва комунізму.

А це відповідно створює умови абсолютизованих насильницьких дій не лише над соціальним суб'єктом, але й над творчою, виробничою і науковою діяльністю. На ділі це є процес самознищення такої абсолютизованої авторитарної системи. Володіючи різними методами забезпечення однієї й тієї ж імперіалістичної суті, створюється міжнародна конфронтація між цими двома різновидностями імперіалізму. Це привело до загрози реальної можливості знищення людства у термоядерній війні. Таку загрозу випередив процес самознищення більшовизованої Російської імперії. При втраті цієї конкуренції, американський імперіалізм опинився в якісно новій ситуації, яка вимагала використовувати для свого домінування у світі, вдало придуману формулу захисту «демократії».

У США під демократією розуміється соціальна підтримка і свобода кожного соціального суб'єкта у виробництві, творчості, відповідно до його можливостей, а також відповідність до потреб та принципів його життя, духовності та моральності. Але у США все це зводиться до одного – матеріальне забезпечення і збагачення. Хоча фактичне вираження принципів демократії вимагає не лише дій по матеріальному забезпеченню життєвих потреб людей, але й демократичної реалізації умов забезпечення всіх життєвих потреб людини. В першу чергу морального, духовного і фізичного стану, спадкового походження, що забезпечується національним становищем і національним його середовищем. Отримує ці необхідні потреби соціальний суб'єкт від попередніх поколінь. Тобто, здорова нація – здорове покоління. Поза цим панує спадкова невизначеність, фізична, духовна, моральна. Суспільство, що складається з таких соціальних суб'єктів, не споріднене, конфліктне, з підвищеною

агресивністю і криміногенністю. Втрачається його здатність до оптимальної можливості виробничого і творчого самовираження.

За таких умов фактично втрачається можливість на повне вираження демократії. Компенсувати її матеріальним забезпеченням і збагаченням неможливо. Внаслідок національної конгломерації в такій однобічній демократії знаходиться американське суспільство. Стимуляція виробництва і творчості вишукується лише в економічній складовій завдяки конкурентному середовищу, у той час, коли втрачається духовна суть, що є основою основ життєдіяльності людини. Прагнення до національного вираження, як закономірної та природної потреби, присікається державними законами та репресивним державним апаратом. Тобто, держава, дбаючи за дотримання законів, що зберігають таку однобоку демократію, сама репресує природний стан національних потреб. Цього вимагає імперіалістична суть цієї держави, що може існувати лише на антинаціональних основах.

Денаціоналізоване суспільство США весь час знаходиться під тиском потреб націоналізації, тобто прагнення до його природного стану. Це було приводом у 1865 році до створення громадянами англійської національності організації Ку-клукс-клан, яка до нині намагається своєю шкідливою терористичною діяльністю захищатися від впливу зденаціоналізованого суспільного середовища, шукаючи вихід для національного самовираження. Ті негритянські нації, які сконгломеровані в США, також потребують свого національного самовираження та самозахисту. Для цього були створені самі різноманітні організації. Зокрема: Національна асоціація сприяння прогресові кольорового населення, Конгрес расової рівності, Студентський координаційний комітет ненасильницьких дій, «Чорні пантери», «Чорні мусульмани». Створений також Національний баптистський конвент, куди входять негритянські мільйонери, що є свідченням того, що матеріальне багатство не може замінити природної потреби націоналізму, оскільки лозунгами «демократії» та лозунгами «комунізму» не можливо замаскувати

антидемократичну суть будь-якого денационалізованого суспільства, яке насильно утримується антидемократичними законами.

В міжнародній політиці та економічних процесах, насильницькі свої дії США продовжують маскувати вимушеною необхідністю заради захисту такої «демократії». Імперіалістична держава, виходячи з причин свого створення, іншої можливості на своє неприродне існування мати не може. Але кожна з таких держав має свої можливості для таких паразитичних дій проти націй і своє історичне місце. США внаслідок своєї об'ємної потужності і накопичення в достатній мірі матеріальних ресурсів, захопили лідерство та встановили домінування над здобутками світової системи виробництва, оголосивши цілі континенти своїми «життєвими інтересами». Економічний потенціал і військова могутність дозволяє підкоряти їх, забезпечуючи свій державний ідеал збагачення коштом інших. Президентом США може бути лише той політик, хто в найбільшій мірі зможе забезпечити цей ідеал.

Внутрішня корозія денационалізованого суспільства прогресує, що змушує утримувати його завдяки збільшенню економічного і політичного впливу в об'ємі зовнішньої політики, яке вимагає відвертих агресивних дій. Про це свідчить практична діяльність. Промислове виробництво у світовій економіці (без соціалістичних країн) складало у 1960 році 41,9 %, в експорті 18,3 % [26, С. 166]. Внутрішня нестабільність вимагала спрямування уваги суспільства на зовнішні чинники, що спричинені певними загрозами. Тому відбувалося нарощування сил США у міжнародному домінуванні. У свою чергу, це зміцнювало структуру виробництва, стимулювалась авіаційна промисловість, ракетобудування, засоби зв'язку, приладобудування та інше. В кінці 70-х років на військовому виробництві США працював кожний десятий робітник і кожний п'ятий інженерно-технічний працівник. У військовій сфері виробництва працювало понад 1/5 наукового потенціалу держави. Така вимушена диспропорція створила дефіцит

державного бюджету, що викликало скорочення золотого запасу. Одночасно відбувався швидкий ріст енергомісткого виробництва з причин дешевої імпортової нафти, яку США отримували з країн Близького і Середнього Сходу та Латинської Америки. На кінець 1970 року США контролювали на концесійній основі 70 % запасів і виробництва нафти в арабських країнах. Прямі американські інвестиції лише в країни Азії та Африки давали величезні прибутки. Крім того, все дозволило зі стратегічними намірами зберегти природні поклади власної нафти. Таке економічне становище цього часу сприяло швидкому розвитку науки.

Зміцнювався державно-монополістичний капітал, збільшувалося значення його в економіці держави. Зміцнюючи монополістичність своїх галузей виробництва, держава створювала великі митні тарифи на товари всіх інших держав (на японську текстиль, на деякі види виробництва сталеварної промисловості з країн Західної Європи та інших). Держава закуповувала товари і послуги, забезпечуючи американським монополіям стійкий ринок. Реалізація президентської владної вертикалі здійснювалася лише у напрямку забезпечення державного ідеалу – збагачення. Для цього кожний наступний президент вишукував все нові й нові можливості. Так, 35-й президент США Джон Кеннеді оголосив своєю державною політикою створення «нових можливостей», сформулювавши її як продовження напрямку діяльності президента Рузвельта.

Для реалізації будь-якої державної програми з метою забезпечення державного ідеалу при відсутності національного ідеалу, націоналізму, що є природним забезпеченням соціальної, виробничої, творчої, духовної, політичної, і державної акумуляції активності у цих процесах, в умовах американської держави необхідно вишукувати інші методи, можливості на соціальне життя суспільства. Якщо такі національні держави як Японія, Німеччина, Швеція та інші, використовували невичерпний природний національний потенціал своїх націй, то США навпаки, повинні були проводити боротьбу проти національних потреб у

своєму національно-сконгломерованому суспільстві, вишукуючи неприродні шляхи його стабілізації, де весь час існує потенція до боротьби за національні потреби. Тому кожна державна програма повинна будуватися на гнучкості, узгоджуваності, задовольняючи потреби кожної соціальної групи, їх духовних і національних потреб в умовах їх протистояння та несумісності.

На вимогу цих потреб Кеннеді узгодив свою державну програму з ліберальною частиною суспільства, з системою профспілок, а також з запитамі негритянського населення. Але ця програма повинна була мати єдине завдання і можливість її виконання, суміщаючись одноразово з ефективним забезпеченням виробничого процесу США і зміцнення позицій на міжнародній арені. Одночасно існувала потреба соціальних реформ і корегування військової доктрини стосовно до нових міжнародних умов, які склалися. Але практичне здійснення такої програми, та й інших програм, в американському суспільстві виконати з успіхом не можливо через його специфічність і особливість.

Саме тому амбітна державна програма Кеннеді з всіма добрими й благими на перший погляд намірами при її впровадженні, відразу почала викликати протидію різних соціальних, політичних і бізнесових сил. Це вплинуло на непослідовність дій самого президента. Розгрібаючи вал суперечностей, деякі дії Кеннеді в конгресі та й інших колах, називали майже «соціалістичними», надмірно радикальними. Особливо загострилося становище президента при виконанні ним його теоретичних основ економічної політики, так звані «кейнсіанські концепції», за якими держава повинна активно втручатися в економіку. По суті своїй соціально-економічна програма Кеннеді не здатна була забезпечити глобальних вимог американської економіки. Вона не виходила за межі окремих антикризових дій і тому більшість законопроектів уряду Кеннеді, що виносилися у конгрес, відхилялися або відкладалися, у тому числі законопроект про громадянські права, щодо прав чорних американців.

Природа американського суспільства для Кеннеді була не зрозуміла, тому його діяльність на посту президента була непосильна. Державний ідеал США важко виконується в основному тому, що діяльність на його забезпечення в руках держави, а сили, що його реалізують – багатокомпонентні з різними природними основами та особливостями. Тому вони вимагають безперервної дії, пошуків різноманітних методів, але з єдиною метою – матеріальне збагачення. В цих умовах наступний президент США Ліндон Джонсон висунув свою державну програму «великого суспільства». Кожна наступна програма має обіцяти реальний успіх матеріального збагачення. Лібералізоване керівництво Кеннеді стало причиною радикалізації політичного життя американського суспільства, бо через процеси демократизації виходять на поверхню усі болячки і вимоги суспільства, які раніше придушувалися у своєму зародку репресивною державною машиною. Успіх Джонсону на президентських виборах забезпечило те, що він влучно сформулював у свої програмі потребу державного ідеалу та найбільш реальні шляхи його досягнення. Так, зокрема, він створив амбітний закон про економічні можливості, який повинен був оголосити «війну з бідністю», що торкався 40-ка мільйонів американців і вимагав охопити всі проблеми та прошарки суспільства.

У цей час велике піднесення негритянського руху вимагало негайних дій з боку влади. По цій програмі були прийняті закони про скасування деяких умов дискримінації негритянського населення, але це зумовлювало відповідні запити та протидію інших націй, викликаючи цілий ряд негативних наслідків. Зовнішня геополітика, конкуруючи з іншим видом імперіалізму – СРСР, вимагала від США вести війну у В'єтнамі, що мало негативні наслідки. Президент для виправдовування своїх дій був змушений зробити заяву: «Я вважаю, що поки ми ведемо війну у В'єтнамі, ми можемо будувати велике суспільство». Про велике та особливе суспільство весь час вела пропаганду авторитарна система Російської імперії, опираючись на російський шовінізм,

що говорить про спільну природу цих двох різновидностей імперіалізму.

Наступний президент Річард Ніксон взяв керівництво державою у складний період внутрішнього і зовнішнього протистояння, і в цій ситуації, що вимагало подальшого збільшення військової потужності. Продовжувала нарощуватися доктрина США на міжнародній арені, що маскувалося під назвою «впливу». Такий державний механізм США являє собою велику антинаціональну силу, що склався історично і змітає на своєму шляху все, що йому заважає збагачуватися. На початку 90-х років у США знизився життєвий рівень у більшості населення, в багатьох сферах життя відчувався застій. Самознищилася більшовизована Російська імперія – головний геополітичний конкурент США за сфери впливу у міжнародному житті. Створилися умови формування нової якісної особливості стратегії світової політики, що ставило США в нові умови як імперіалістичного прапорonoсця у боротьбі з націоналізмом, який безпосередньо виступив як вирішальна сила у міжнародному житті.

Своєчасно ці проблеми висвітлив у своїй передвиборчій програмі на посаду президента Білл Клінтон і здобув перемогу. Його суперник президент Джорж Буш у своїй програмі спирався на свою застарілу політичну, економічну і міжнародну діяльність, оголосивши себе неперевершеним у розв'язанні зовнішньополітичних проблем. Це перекреслило успіх Буша, оскільки міжнародна політика США у нових умовах ще не була з'ясована, як і самі умови, а внутрішні проблеми вимагали негайного вирішення з метою зміцнення державного ідеалу, від чого залежить саме існування США. Проблема спаду виробництва, інфляція прибутків, дефіцит робочих місць вимагали негайного розв'язання цих проблем.

Нестійкість ринку праці та велика особиста заборгованість, що залишилася з 80-х років, створювала велику напругу у боротьбі за робочі місця мільйонів американців. Загрузли у боргах американські фірми, а це є наслідком того, що

керівництво кампаній не має можливості йти на великі екстенсивні капіталовкладення. Міжнародне становище вказувало на втрату ініціативи США у «сферах впливу», тобто їх диктатури над процесом світового виробництва і міжнародного ринку. Ця обставина змусила Джоржа Буша у міжнародній політиці застосувати самі жорстокі жандармські дії проти націоналістичних процесів. Крім того, був розроблений план недопущення утворення національних держав в об'ємі Російської нової імперії, хоча до розвалу Російської більшовизованої імперії використовувався національний фактор, щоб спочатку розчленувати цю імперію і згодом контролювати, утворивши нову зону «впливу».

Організація АБН (Антибільшовицький блок народів) та ряд інших подібних організацій виконали свою місію, яка полягала лише у боротьбі з російським більшовицьким імперіалізмом і не ставили завдання побороти світовий імперіалізм. Відчувши небезпеку реального національного відродження, США, руками російського шовінізму, такі спроби топлять у крові свідомо спровокованих громадянських і міжнаціональних війнах. Здійснюється безпосереднє знищення націй в Середній Азії, на Кавказі. В Україні створюються умови для економічного колапсу та відвертого геноциду, анексії територій, що супроводжується пасивною поведінкою США та інших гравців світової імперіалістичної системи, щоб вихолостити в українців прагнення до незалежності, та спрямувати політичне керівництво України на входження в імперські утворення, мотивуючи ці негаразди будівництвом національної держави та «незалежністю».

Виступаючи у 1991 році у Верховній Раді України, президент США Джорж Буш виявив повне нерозуміння національного становища в Україні, закликав залишатися Україні в імперському російському ярмі. Своїми діями США демаскували свою дійсну суть тим, що вони нібито є поборниками справедливості та демократії. Дії США є і завжди були відверто агресивними. З його дій яскраво проглядається, що

імперіалістична природа США дозволяє бачити їх президентові лише свою вигідну мету – Україна має стати економічним простором для США, а географічне вираження «реформованої» Російської імперії, з її величезними природними ресурсами. «Демократичний» світогляд американського президента Джоржа Буша не дозволив побачити тих жадливіх колоніальних наслідків в Україні, мільйонні жертви геноциду, спричинені російським імперіалізмом. Імперіаліст імперіаліста завжди зможе зрозуміти і домовитися з ним, якщо це стосується питання боротьби проти націоналізму.

У антинаціональній боротьбі завжди знаходиться їх ідейна спільність, та часто і спільність дій, якщо вони відповідають їх інтересам. Водночас, «демократичний» президент США якось дуже швидко відреагував на начебто «колонізацію» Іраком Кувейту і військовою силою ліквідував цю «колонізацію», хоч насправді Ірак намагався повернути свої національні території. Таким військовим вторгненням США позбавляє Ірак на відродження своєї територіальної цілісності, і використовує свою військову могутність для задоволення своїх економічних потреб. В Кувейті працюють десятки, у тому числі із США, компаній з видобутку нафти, які великими потоками вивозяться. Сам Кувейт – це створене диктаторсько-монархічне еміратство, для збагачення монополій США. Для прикладу у 1972 році лише від роботи цих компаній Кувейт отримав прибуток у розмірі 1,5 мільярда доларів. На цьому нафтовому багатстві створився грошовий фонд Кувейту, яким користується багато держав, у тому числі арабських країн. Чи не це було причиною рішення імперського ООН здійснити 33 країнами військового удару по Іраку? Без сумніву, це відбулося не з причин його Іракської «окупації», а було лише маскуванням таких військових дій «демократичного світу», очолюваного диктаторством США.

Для цього військового вторгнення були дві причини: захист економічних інтересів США і знищення на території Іраку націоналістичного процесу. З тих причин США завдавали бомбових і ракетних ударів по Іраку і Сомалі, встеляючи площі

міст трупами мирних жителів, жінок і дітей, щоб не допустити процесу створення національних держав у світовій системі. З цією ж метою США утримує військовий кулак над колишньою Югославією, де здійснюється процес створення національних держав. Прагнучи себе зберегти, імперіалістичні сили перед неминучими вимогами націоналізму, що є закономірним процесом існування людства, у своєму безсилі та відчаї, застосовують усі методи протидії закономірному розвитку людства, в тому числі й військові, не зупиняючись ні перед якими злочинами, які вже не можливо маскувати «демократією» чи «комунізмом».

Людство вступило у новий якісний стан. Ця закономірність розвивається внаслідок своїх природних потреб. Імперіалізм, щоб себе зберегти, змушений вести боротьбу проти розвитку націоналізму, протиставляючи йому глобалізацію та знищення націй, що є умовою його існування. Все це веде до корозії насильно сконгломерованого різними націями імперіалістичного суспільства, до неможливості забезпечення соціального і виробничого функціонування. На фоні всього цього визнається той факт, що економіка США не має можливості на самостійний розвиток, а може лише існувати при домінуванні на міжнародній арені, що є фактично вираженням імперіалістичного насильства, яке безперервно здійснюється. В нинішніх умовах міжнародної політики, закономірно починають поляризуватися національні та імперіалістичні сили. Закономірну необхідність розвитку людства забезпечує націоналізм, який через вироблення чітких і зрозумілих ідеологічних і світоглядних позицій, виражаючи інтереси усіх націй, організовуючись у світовому об'ємі, ліквідує імперіалізм як ракову пухлину на тілі людства, що стоїть на перешкоді його здорового та природного розвитку.

2.3 Шовіністичні форми імперського націогегемонізму

З давніх давен прагнення до покращення життя людей, до пошуку ідеальних зразків людського суспільства не давало спокою прогресивним інтелектуалам, які намагалися сформулювати основні принципи таких теорій. В контексті проблематики даного дослідження, концепція ідеальної держави Платона є категорично неприйнятною внаслідок кастового розподілу суспільства, в якому люди розподілені як за статусом, так і за розумовими здібностями, вважаючи одних розумними, других не дуже, третіх – дурними, а четвертих (рабів) – людиноподібними істотами, але не людьми. По-друге, ця «ідеальна держава» у Платона не формується на основі нації (етносу), що заходить в суперечність з основоположними принципами природного розвитку людства. По-третє формується стадний (тваринний) спосіб життя і сексуальних стосунків, що вказує на деформовану психіку і втрату загальнолюдських та моральних цінностей у цього філософа. По-четверте передбачається забирання дітей у батьків, щоб ні одні ні інші не знали одне одного. Коли позбавляється дитина батьківського тепла та материнської ласки, любові, втрати дитинства і роду, позбавляння батьків і дідів піклування про діток та радості поряд з своїм продовженням, то такі шизофренічні ідеї можуть зароджуватися у дуже жорсткій людині, яка ніколи не думала про людей, а потреби держави вважає за абсолют. У той же час знаходяться науковці, які захищаючи ці людиноненависницькі платонівські позиції, пояснюють їх тим давнім станом історичного періоду розвитку людства. Ісус Христос став першим відомим націоналістом, який розумів цінність кожної людської популяції, кожної людини, проповідуючи рівність, справедливість, терпимість, повагу, любов.

Цілий ряд теоретиків, формулюючи як на їх погляд світоглядні та ідеологічні позиції націоналізму, часто не розуміючи самої природи появи людини, рас, людських популяцій, націй, робили досить поверхові спроби його

визначення, або часто трактували націоналізм з егоїстичною складовою певної нації з одночасною ненавистю до чужого, що прямо вказує на їх нацистсько-шовіністичні переконання і це дозволяло противникам націоналізму підмінювати поняття та ділити націоналізм на різні його різновидності та форми, вмонтовуючи у нього імперіалізм, нацизм, фашизм, шовінізм. Такий спосіб свідомого спотворення та фальсифікації націоналізму застосовував у своїх роботах відомий теоретик сучасності Ентоні Сміт у свої книзі «Націоналізм: теорія, ідеологія, історія» [79].

«П. Куліш визначав українську націю під впливом божого «первня» і не бачив якісної різниці між тваринним світом та людським суспільством, переносив закони природного жорстокого добору та принципи сліпої сили на національне середовище», що викривало його нацистські позиції, що не можуть в принципі трактуватися як націоналістичні [45].

Інший автор В. Антонович «пропагував гегелівську концепцію окремішності народів». Він майже наблизився у розумінні природних відмінностей людських популяцій, виділяючи прикмети «спадкові та антропологічні, що визначаються приналежністю до певної раси, впливом природного середовища та історико-психологічними факторами». Зрозуміло, що без потрібних знань природних законів та головних факторів, що зумовили появу різних людських популяцій, це його бачення було максимально у той час наближене до наукової істини [53].

Л. Полтава достатньо чітко сформулював поняття, хто такі націоналісти: «націоналістами ми вважаємо себе, по-перше, тому, що в основі нашої ідеології, всього нашого розуміння історичного процесу лежить: а) погляд на націю як на найвищий і найміцніший тип органічної людської спільності» [74].

«Ідеолог християнського націоналізму К. Чехович говорить: «свої філософські анали український націоналізм повинен включити вічні істини християнської релігії» і національний егоїзм має бути визначальним. Тобто проповідуючи національний егоїзм, автор визнає свою прихильність нацизму» [99].

Дуже чітко на фоні усіх цих непевних визначень, висловився С. Рудницький, визнавши «націоналістичні» конструкції своїх попередників щодо нації як «штуцерні конструкції квазі наукового характеру» з боку «неуків» та «соціальних дилетантів». Натомість Він пропонував «науковий націоналізм», як «галузь чистої науки» з чим не можливо не погодитися [75]. Для підкріплення своїх наукових позицій він взяв на озброєння антропогеографічні ідеї німецького дослідника Ф. Рацеля, кліматологічні висновки англійського соціолога Д. Дрепера, американця антропогеографа Є. Семпла, але через пропагування імперського захоплення чужих територій він стояв на позиціях націогегемонічного імперіалізму (нацизму).

Ще один теоретик нацизму Д. Донцов, де потрібно зупинитися і розібратися з його діяльністю більш детально, висловився таким чином: «патріотом може бути лише той, хто ненавидить інші нації, хто хоче накинути їм свою волю, хто хоче їм наказувати, вірить в свою вищість, в право підпорядковувати, володіти і що світ – це сфера конфліктів. В 1923 році в статті “Чи ми фашисти?” Д. Донцов беззастережно заявляв, що той “політичний і морально-психологічний дух”, яким дихають такі, як він, є незаперечно фашизмом. Стаття вийшла в тому ж “Літературно-науковому віснику”, який за протекцією провідника УВО (Української військової організації), а згодом ОУН, Євгена Коновальця був переданий в руки Донцова. А в 1935 році Донцов тлумачив уже фашизм, як “щось своє”: “Ви і ваші приятелі, – відповідав він своїм опонентам, – завжди звинувачували мене в наслідуванні фашизму й гітлеризму. Донцов розділяв ідеї Беніто Муссоліні, італійських фашистів. Він практично піддав сумніву майже всіх своїх попередників,

заявивши: “Інстинкт наповнювання (“примусу”) властивий усякій великій ідеї, і ніколи вона жодною “ніжністю” Винниченка, ані “сопілковою” філософією Федьковича, ані “антиберкутівством” Франка, ані “антифанатизмом” Драгоманова, ані Тичинковою “музикою”, ані “народолюбством” соціалістів не здобуде собі права на буття. Мало ми хотіли підважити (чужу) волю, треба поставити на її місце свою...” [103, с.277]. «Загалом у 20–30-х роках, коли в Європі поширювалася фашистська ідеологія і в деяких країнах були встановлені фашистські режими, ідеї Д. Донцова набули популярності в середовищі галицької молоді. Формально не належачи до ОУН, провідним її ідеологом став Донцов» [103, с.138].

«Для діячів ОУН з емігрантського середовища 1920-х – 30-х років Д. Донцов з його ідеями не мав статусу нацистського гуру, навіть більше, войовнича деструктивність його настанов стала об’єктом їхньої критики і не безпідставно, що свідчить про розуміння проблеми, яку створив Донцов про те, що нацизм є несумісний з націоналізмом. Щоправда, керівництво ОУН утримувалося від оприлюднення цієї критики в пресі у 1930-ті роки, вважаючи це тактично недоцільним кроком. Під час Другої світової війни, коли в середовищі ОУН під впливом політичних реалій розпочалася ревізія базових ідейних і політичних настанов передвоєнного періоду розходження з “чинним націоналізмом” Д. Донцова стало очевидним. Зауваження Д. Донцова до програмних настанов III Надзвичайного Великого Збору ОУН (б) (серпень 1943 р.), які він зробив на прохання організаторів, були проігноровані. У другій половині 1940-х років Д. Донцов, вдався до жорсткої критики як згаданих програмних настанов і доповнень до них 1950 р., так і праць підпільних публіцистів ОУН(б) – ця критика була настільки упередженою, що Провід ОУН на українських землях виступив із засудженням Д. Донцова, так як політична частина донцовського “інтегрального націоналізму” базувалась на класичних доктринах фашизму. Донцов розробляв і теорію організаційної побудови ОУН. Саме цій проблемі присвячено його передвоєнні брошури (які пізніше увійшли до збірника

“Хрестом і мечем”, Торонто, 1967 рік). Він — організований не в партію, не в об’єднання, а в карний Орден — веде ту масу”. Таке кредо Д. Донцова дорого коштувало Організації Українських Націоналістів, яка, принаймні до 1943 року, беззастережно сприймала його ідеологію» [47, с.277].

Але сповідування відвертого фашизму Донцова і далі продовжується відбуватися у діючих політичних партіях та громадських організаціях сучасної демократичної України, що є неприпустимим. Для прикладу, у матеріалах Другого Збору Конгресу Українських Націоналістів 1997 року наголошується «Сьогодні часто у фальшивій пропаганді наших противників ми зустрічаємо навмисне змішування, підмінювання понять націоналізму і шовінізму, що дезорієнтує людей, відриває від чистих і свободолюбних в своїй основі ідей націоналізму» [55, с.133]. Але зразу виникає запитання, як можна утриматись від таких порівнянь та аналогій, коли відвертого фашиста та шовініста Донцова КУН та ОУН у своїх програмних матеріалах називає творцем націоналістичної ідеї у філософії [55, с.130].

Гітлеризм. Носії нацистської людино-ненависної ідеології здійснили Другу світову війну з причин претензії німецької нації бути наднаціональною, створити німецьку гегемонію над людством, скоївши жахливі жертви проти людства. Адольф Гітлер визначив свою політичну діяльність в «Mein Kampf» (моя боротьба), де основою загальної мети було поставлене завдання реалізації збереження закономірної природної особливості німецької нації та створення умов для всебічного її розвитку та процвітання шляхом колонізації, підкорення та винищення певних «неповноцінних» націй, тобто ця діяльність будувалася на позиціях нацизму, фашизму, шовінізму та імперського колоніалізму. Поставлений до керма своєї держави, Гітлер перетрансформував німецьку політику та ідеологію в імперіалістичний зміст. Наприклад, він говорив про плани колонізації України, що показують його імперіалістичну, антинаціональну суть. Походження імперського колоніального нацизму, як одного з багатьох форм світового імперіалізму, що

передбачав колонізацію, підкорення та винищення націй, виникло не на пустому місці, а як приклад агресивної політики окремих європейських націй, що йшли у своєму розвитку шляхом імперіалізму, під час колонізації різних країн і континентів (Південна і Північна Америка, Африка, Азія, Австралія, Європа), з такою ж агресивністю та ненавистю, заради наживи та збагачення. З причин егоїстичності щодо розв'язання проблем своєї нації на всесвітню гегемонію, та створення умов для її всебічного розвитку коштом інших націй, гітлерівський імперіалізм зазнав протидії як з боку потужних світових імперій, що конкурували між собою (США, СРСР, Великобританія), так і націоналістичних рухів різних націй, які часто не узгоджуючи свої дії, та сповідуючи протилежні ідеологічні та світоглядні позиції, зуміли знищити цього жорстокого монстра. Тобто це був не новий вид імперіалізму, а той інструмент, яким користувалися європейські держави, колонізуючи у свій час інші нації, але який набув певного «наукового» забезпечення у спотвореному вигляді, використовуючи еволюційну дарвінську теорію, що будувалася на протиборстві за ради виживання сильнішого над слабшим, що категорично суперечило природним законам існування системи життя, взаємозв'язку і взаємозалежності між собою усіх видів живої природи на Землі.

Фізичний крах гітлеризму зумовлений двома причинами: 1) німецьким шовіністичним егоїзмом у сповідванні своєї вищості над іншими націями та потребою панування над ними, що свідчить про фальшиве «наукове» забезпечення ідеологічних основ нацизму; 2) силова стратегія, як основна умова перемоги німецького нацизму, була у невідповідності з потенційними його можливостями.

Два інші різновиди світового імперіалізму у цей час були в апогеї свого розвитку, маючи максимальне матеріальне забезпечення. Географічна ширина була стратегічно недосяжною для німецького нацизму. Потужність вільного способу виробництва одного виду колоніального світового імперіалізму на чолі із США, та «науково» обумовленого, фанатично

об'єднаного комуністичними ідеями в єдиний пролетарський імперський кулак другого виду імперіалізму, на чолі більшовизованої Російської імперії, були на той час непохитними ідейно та матеріально. Ідеям комунізму тоді надавався зміст науковості, які заперечували інші різновидності імперіалізму, не кажучи вже про заперечення націоналізму, що було необхідною умовою комуністичного самовираження. Маскуючи свій кривавий тоталітарний комуністичний імперіалізм так званим пролетарським класовим «інтернаціоналізмом», він прагнув подати себе як захисник людства від фашизму. Націоналізм, який стоїть на захисті інтересів усіх без виключення націй, проти їх колонізації, за побудову світу національних рівноправних держав на своїх етнічних землях, робиться свідомо спроба імперськими силами різних мастей утотожнити його з нацизмом (фашизмом) в єдину суть.

Для цього створюється міф про «націоналістичне» вчення Фрідріха Ніцше (хоч націоналістичного у його вченні не було), що гітлеризм створений на основах соціального, а саме головне «націоналістичного» його вчення. Фрідріх Ніцше прагнув здійснювати свою творчість у філософії. Перебуваючи все своє життя хворим на нервові розлади, постійні головні болі, він свою творчість міг виражати фрагментарно без наукового аналізу, а лише так, як він думає по тій чи іншій проблемі. Ці його думки у різний час, враховуючи стан його здоров'я, були різними й суперечливими, інколи самозаперечними. Наприклад, ось як Фрідріх Ніцше говорив про соціалізм: «Щоби розв'язувати це питання сили, потрібно знати, наскільки сильний соціалізм і з якою модифікацією він може бути використаний, як могутній важіль, в межах сучасної гри сил; при відомих умовах необхідно було б навіть всіма методами сприяти його посиленню» [95, с.433].

В іншому місці про соціалізм він говорить категорично протилежні речі: «Соціалізм є фантастичний молодший брат майже віджилого деспотизму, якого він хоче успадкувати; його прагнення, відповідно, в найглибшому розумінні реакційності.

Оскільки він прагне до такої повноти влади, якою володів лише самий крайній деспотизм, він навіть перевершує його все минуле тим, що прагне до формального знищення особи» [95, с.446]. Саме ця, на перший погляд суперечливість, дозволяла гітлеризму використовувати ідеї Ніцше для надихання великих мас людей популярними в Європі соціалістичними поглядами та вибудовування деспотичної авторитарної абсолютної влади тирана, для реалізації своїх імперських всеосяжних планів.

Сам націоналізм у працях Фрідріха Ніцше не тільки не має місця, але конкретно заперечує його, пропагуючи змішування європейських націй в одну, що по суті є знищенням націй. Ось як про це він писав: «Європейська людина і знищення націй. Торгівля і промисловість, спілкування через листи та книги, спільність всієї вищої культури, швидка зміна дому і місцевості, нинішнє кочове життя всіх не землекористувачів - всі ці умови безумовно ведуть до послаблення і в кінці кінців до знищення націй, у крайньому разі європейських; так що зі всіх них, в результаті безперервних схрещувань, повинна виникнути змішана раса - раса європейської людини» [95, с.447]. Німецький нацизм хоч брав до уваги та частково використовував у своїй практиці деякі позиції, висловлені Ніцше, але гітлеризм стояв на позиціях зовсім протилежних прагненням Ніцше, а саме, за збереження спадкової чистоти своєї нації, нехтуючи інтересами інших націй. Тому твердження, яке розповсюджувалося ідеологами більшовицького режиму про те, що вчення Ніцше відповідає повністю ідеологічним основам гітлеризму є фальсифікацією, причиною якої є бажання комуністичних ідеологів відмежуватися від тих соціалістичних основ, які гітлеризм збирався використати у своїй діяльності.

Звертаючи увагу на сьогоднішні процеси, які відбуваються у Європейському союзі, переконаємося у тому, що Фрідріх Ніцше зумів передбачити такий хід подій змішування та знищення європейських націй. Отже, Ф. Ніцше стояв на позиціях знищення націй через їх злиття (змішування) і це вказує також на його імперський світогляд з нерозумінням наслідків гібридизації, яка

веде до виродження та деградації людства. Імперський гітлеризм відкидав такі позиції, бо головною його метою було уникнення можливості змішування німецької нації з іншими націями, зберігаючи свій генофонд та всебічно створюючи умови для процвітання своєї нації коштом інших націй, що передбачає їх поневолення, колонізацію та часткове фізичне винищення. Генетична світова наука того часу ще не досягла такого свого розвитку, щоб дати наукову аргументацію природи націй, різних людських популяцій, але більшовизована Російська імперія створила свою «радянську генетику», якою намагалася довести недоцільність існування націй. З тих причин безперешкодно мав можливість у світі домінувати антинаціональний пролетарський класовий інтернаціоналізм, який трансформувався в соціальні та політичні ідеї, що переходили у практичну площину. Саме тому гітлеризм змушений був будувати свої загарбницькі прагнення на ідеях соціалізму, які безперешкодно панували у цей час. Відповідно створена у 1919 році в Німеччині національна політична партія отримала назву «Націонал-соціалістична робітничая партія». Її практична діяльність була в абсолютній невідповідності з соціалістичними на той час ідеями, які базувалися на пролетарському класовому інтернаціоналізмі.

Юдаїзм. Цьому питанню потрібно приділити більше уваги, бо не визначивши корінь проблеми, ми не зможемо тверезо оцінити причину, яка зумовлює, м'яко кажучи, негативне ставлення націй зокрема до юдаїзму. Кожний народ на Землі має свої етнічні, історичні землі. Чомусь вважається, що єврейський народ належить до кочівників. Основна прикмета кочівника – це нестримний потяг до мандрівки, постійна зміна місця побуту [107, с.22]. Якщо цигани стали кочовим народом через небажання коритись англійцям-колонізаторам, що колонізували Індію, то євреї, на нашу думку, розпоршились по світу з двох причин. Перша, це тому, що сповідують релігію юдаїзму, яка проповідує, що вся Земля належить євреям. Друга причина криється також у їх вірі в те, що євреї є богообраним народом, а всі інші народи – людиноподібні істоти (гої) мають служити єврейському народу,

через що відбувалися несприйняття такої людиноненависницької релігії.

Це і є головною причиною того, чому здійснювалося повсюдне гоніння євреїв та їх винищення. Утікаючи від візантійського та мусульманського наступу на Палестину, тисячі євреїв шукали нові місця проживання. Всі країни, де селилися євреї, приймали їх радо, співчуваючи їхньому горю – втраті своєї держави. Майже у всіх країнах євреям ніхто і нічим не перешкоджав торгувати, мати свої школи, своїх суддів. Багато євреїв у цих країнах займали найвищі посади в уряді, торгівлі, промисловості.

Наприклад, радником голови британського уряду Д.Лойд-Джоржа був єврей Віктор Стасун. У голови французького уряду Ж.Клеменсо, таким був єврей Мандель Ротшільд. У президента В. Вільсона – єврей Едвард Гауз. У президента Ф.Рузвельта – єврей Фелікс Франкфуртер та інші [107, с.23].

Та з плином часу, коли народи відчували на собі наслідки шовіністичної релігії і ідеології, яку сповідує єврейство, почався зворотний процес – цілі країни почали виганяти євреїв. Так римський цезар Август незадовго до народження Христа вивіз з Риму до Африки біля 8 тис. молодих євреїв. Наступний Цезар Тиберій вислав 4 тис. євреїв на каторжні роботи в Сардинію. Місцеве населення міста Цезарея (Греція) знищило в першому сторіччі біля 20 тис. євреїв за один день. Римський полководець Тит (Титус) зруйнував Єрусалим, вбив 1 мільйон євреїв у Палестині, а тих хто залишився вивіз у 135 році до Азії, Африки та Європи («Jewish Encyc Lope dia»). Всі європейські держави виганяли євреїв: Австрія -1420, Англія – 1450, 1550; Баварія – 1551; Бельгія – 1370; Іспанія – 1492; Італія – 1450, 1550; Литва – 1495; Угорщина – 1349, 1360, 1582; Голландія – 1444; Португалія – 1497; Норвегія – 1814; Прусія – 1350, 1450, 1510; Франція – 1306, 1322, 1394, 1615; Чехія – 1320; Швеція – 1814 та інші [107, с.23]. Папа римський Олександр III заборонив християнам у 1170 році під загрозою великої кари служити у євреїв, вибирати їх на громадські посади. Папа Інокентій IV благословив у 1200 році

намір французького короля Луїса вигнати євреїв з Франції [107, с.25].

Виникає бажання зрозуміти і розібратися у причинах такого спалаху повсюдного негативу щодо євреїв. Найголовнішими святими єврейськими книгами є: перша – Талмуд, друга – Кабала і третя – Тора (Старий Заповіт). Талмуд – це праця розуму кількох поколінь вчених рабинів. Усі євреї вивчають Талмуд від десятирічного віку і до самої смерті. Він учить, що по приході Месії він збере зі всього світу всіх євреїв до Палестини і зробить великий бенкет. Тоді гої побудують євреям безкоштовно міста, будуть обробляти безкоштовно поля та виноградники. Гої, що залишаться в живих, віддадуть євреям усі свої багатства. Всі євреї житимуть у багатстві і насолодах, носитимуть одяг оздоблений найдорожчими самоцвітами. Королі та аристократи-гої будуть слухняними слугами у євреїв (J.P.Stehelin «The Traditions of the jews») [107, с.24].

Римські папи наказували палити Талмуд: Григорій IX – 1239; Інокентій IV – 1247; Олександр IV -1261; Климентій IV -1268; Гоноріус IV – 1286; Іван XII – 1320; Юліан III – 1553; Бенедикт XI – 1750; Пій VI – 1780 [107, с.25]. Деякі цитати зі «святих» єврейських книг: «Лише євреї є людська істота, а всі інші народи не є людськими істотами, а є тваринами» (Бабамака); «Гоя маємо мати за худобу» (Іоре Деа); «Бог надав гоєві людську подобу, щоб євреям служив, гой є худобина в людській подобі і приречений служити євреєві в день в ночі». (Мідраш Талпіот); «Як тлумачити слово «грабунок»? Гоєві заборонено красти у євреїв, але єврею не заборонено красти у гоїв» (Тосефта Абда Зера); «Євреї не зобов'язаний додержуватися моралі щодо гоїв. Євреї може порушувати мораль, якщо то корисно йому чи євреям загалом» (Чожен Гаміцпат); «Шлюб поміж гоями не має законної сили, тому статеві стосунки між ними є такі ж самі як у худоби, а їхні діти не є людськими істотами» (Аруч Іоре); «Гой хто зробив щось добре християнам, ніколи не воскресне» (Асгода Зара); «Євреї може кривосвідчити в християнських судах, перекручуючи зміст слів» (Шабоут Гаг); «Вигублення всіх

християн є найбільшою жертвою Богові» (Зогар). Голова Світового єврейського союзу Адольф Кремо казав: «Надходить час, коли Єрусалим стане Храмом, в якому молитимуться всі народи світу, а єврейський прапор майоритиме на всіх землях світу. Коли національні особливості зникнуть і віра їх буде знищена. Лише єврейський народ обраний Богом, щоб все це здійснити» («Les Frshives israclite». Paris. 25-XI-1861) [107, с.26-28].

З плином часу та розвитком людства приходить усвідомлення того, що його природною основою є нації, їх багатоманітність, які збагачують світ своїми особливостями і саме забезпечення кожній нації умов для її існування на своїх етнічних землях у своїй національній незалежній державі – це головна цінність, яка має бути реалізована. Рішення асамблеї ООН від 29 листопада 1947 року відкрило шлях до реалізації такого права єврейським народом, який прагнув цього століттями.

Президент Міжрегіональної Академії управління персоналом Георгій Щокін у своїх книгах про єврейство наводить досить аргументовані посилання, вказуючи на велику проблему світового єврейства, що стало заручником людиноненависницької релігії, яку вони у більшості своїй продовжують сповідувати без відчуття провини та каяття: «...проголошення сіоністської держави Ізраїль, яка протягом кількох останніх десятиліть проводить свою єврейсько-фашистську агресію на Близькому Сході, що неодноразово засуджувалось міжнародними організаціями та світовою громадськістю» [108, с.125]. Тепер зрозуміло, чому арабські країни так категорично відкинули цей намір ООН, бо мати поряд такого небезпечного «сусіда» ніхто не захоче з ідеологією і релігією, що просякнуті шовінізмом, зверхністю, що прагне світового панування над усіма націями. «Згідно з даними відомого англійського дослідника юдаїзму Д. Ріда, початком перетворення євреїв на заручників... людиноненависницької системи слід вважати VI ст. до н. е., коли невеличке палестинське

плем'я юдеїв прийняло відверто расову доктрину, за якою євреї оголошувалися «обраним» народом для панування над усім людством» [108, с.46]. Далі Щокін продовжує: «юдейський канон став основою агресивної расової доктрини, яка протиставила юдеїв усьому іншому людству, а своєю сутністю обрала релігійно-етнічну нетерпимість та ненависть до всіх інших» [108, с.43]. Зберігалось недоторканим «... первинне ЗЛЕ начало... в деяких сакральних переказах (в тому числі і в біблійних старозавітних), аж поки Ісус Христос не сповістив усьому світові, що «Бог – є любов... Тому стає очевидним, що ніякої п'їтьми, зла, жорстокості, помсти, згубності, ненависті не може бути в Істинного Бога...» [108, с.39]. Причиною вбивства єврейством Ісуса Христа було: «відкинення, скасування, цілковита відмова і відміна Ісусом Христом юдейського Старого Завіту і проголошення Ним Нового Заповіту» [108, с.21].

Тобто євреї перевершили навіть гітлерівський імперський фашизм, піднявши себе над усіма націями, що мовляв людьми є тільки євреї, а усі інші тварини. Розп'яття Ісуса Христа відбулося саме через те, що він проповідував ідею рівності народів, рівності усіх людей перед Богом, що суперечило релігійним основам єврейського народу і не могло вписатися в тисячолітню їх історію зневаги до інших. Саме це на нашу думку стало причиною гоніння євреїв у світі у всі часи. Та ж сама причина пояснює жорстоке винищення єврейства гітлерівським фашизмом, коли зіткнулися дві найжорстокіші ідеології, де одна перевершує іншу у ставленні до людей, націй, рас.

Якщо сьогодні говорити про німецьку націю, то проблеми, що турбували усе людство, зникли, як тільки німці позбулися нацистської ідеології, яку засудив весь світ. Але виникає запитання, чому так сталося, що ідеологія і релігія юдаїзму, яка за своєю суттю перевершує усі шовіністичні релігійні течії та ідеології, потрапила під захист світової спільноти, незважаючи на те, що «сіонізм був, як відомо, визнаний Генасамблеєю ООН однією з форм расизму ще у 1975 році, а проведене нещодавно опитування населення європейських країн, результати якого

широко розповсюджені, визнало сіоністський Ізраїль однією з найбільших загроз сучасного світу» [109, с. 3]. «Євреї стали головним елементом американської еліти, посіли командні висоти в американському ідеологічному апараті – ЗМІ та університетах... За їхнього управління Америка, а потім все людство пішли у бік глобалізації... у світ агресивних воєн» [109, с. 13]. «Ідея об'єднаної Європи, як доводять дослідження, виникла в юдо-масонському середовищі. Ще в 1867 році було створено міжнародну масонську організацію – Лігу миру і свободи. Вона проголосила ідею Сполучених Штатів Європи, яка передбачала ліквідацію національної самотності і створення космополітичного суспільства» [109, с. 17].

Потрібно вкотре наголосити, що немає поганих націй, а є носії шовіністичних течій у світоглядах, ідеологіях, релігіях, які повинні бути людством засуджені. Проблема не у природі націй, а у тому, що та нація сповідує. Приклад фашистської Німеччини це переконливо доводить. Нації, які в силу своїх деформованих та шкідливих антилюдських позицій, перебуваючи під їх впливом, повинні позбутися хворобливої егоїстичної зверхності і негативу у ставленні до інших націй через очищення та ревізію всього того, що позбавляє людей усіх національностей і рас почуватися рівними серед рівних, розбудовуючи світ національних держав.

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2

Виходячи з безперервного протиборства протягом віків між двома баченнями розвитку людства, а саме непримиренної боротьби імперіалізму, (що несе колонізацію, узалежнення, пригноблення націй, намагання максимально применшити їх роль, поглиблюючи процеси денационалізації, перетворюючи людство у суцільний безнаціональний простір), та націоналізму (що стоїть на сторожі збереження усіх націй та людських популяцій, які є структурними елементами людського суспільства і забезпечує його природний розвиток в системі життя), ми робимо висновок, що вибір, який є очевидний, не має свого логічного утвердження, саме через відсутність чітких ідеологічних та світоглядних принципів в націоналізмі, і це створює умови до його довільного трактування, часто до свідомого спотворення та намагання фальсифікації, щоб тримати людство у блуді та покорі.

Це потребує поглибленого вивчення сутності націоналізму не тільки у світоглядному чи ідеологічному напрямку, але як явища, яке слугує природному самозбереженню націй. Націоналізм потрібно розглядати не тільки як чинник вирішення певних локальних проблем, а як явище всеосяжне, що відкидає егоїстичну складову нації (нацизм), створює простір для справжнього інтернаціоналізму. Чітко сформульовані світоглядні і ідеологічні позиції націоналізму на науковій основі, що відповідають законам розвитку живої матерії, відкидають будь-які спроби космополітичному імперському світогляду здійснювати фальсифікації. Викриття паразитарної та антинаціональної суті імперіалізму, дозволяє людству бачити реальний зміст світу та усвідомлювати той жахливий стан занепаду та деградації, який стрімко поглиблюється.

РОЗДІЛ 3

ЗАКОНОМІРНОСТІ ЖИТТЯ

3.1 Концепції «Про походження людини, людських популяцій» та «Про зародження життя»: особливості націй, їх природна суть та значення в системі життя

Держави своїми територіями в біосфері системи життя охоплюють поверхню Землі п'яти континентів, островів морів і океанів. Відповідно до закономірностей системи життя, яке має своє вираження у просторі і часі, існує велика різноманітність націй, що утворилися з різних людських популяцій (рас), генофонди яких повністю відповідають їхньому екологічному середовищу. До нині наука ще не могла дати відповіді на те, чому кожна ера життя на Землі має лише для себе характерні біологічні види, що складають систему життя. Сучасна Кайнозойська ера існує 70 мільйонів років. Перед цим існувала Мезозойська ера, що мала для себе характерні біологічні види. Панівними видами у Мезозойській ері були плазуни, які були поширені на землі, у воді та в повітрі. Одноразово існували гігантські іхтіозаври, динозаври, птерозаври, що панували на землі та в повітрі, фітозаври, що жили у воді. Повітря пронизували гігантські летючі ящери. Мільйони інших біологічних видів жили у цей час. В кінці Мезозойської ери ці види вимирають і виникають нові види у кінці тієї ж Мезозойської ери, в Крейдовий період, і на початку Кайнозойської ери, які сьогодні складають систему життя.

Характерним є те, що серед цих видів переважають ссавці. Дарвінська теорія появи нових видів пояснювала це поступовою еволюцією переходу одних видів в інші, що відповідає дійсності в тій частині, де говориться про появу нових видів на основі тих, що загинули та тих, що залишилися, але не відповідає тому твердженню, що цей перехід здійснювався поступовою еволюцією переходу одних видів в інші. Все вказує на те, що цей перехід відбувався під впливом підвищеної радіації, що спричинив не еволюційні поступові перетворення, а швидкі

революційні зміни. Це пояснює причини швидкого перетворення мавпи на людину, бо перехідних форм наука не виявила. Саме це і пояснює ту обставину, що вимирання та поява нових видів відбувалася на стику ер за неймовірно короткий геологічний час, під впливом підвищених доз радіації, що спричинило мутацію біологічного матеріалу того часу та генетичні зміни через пластичність генів, що допомогло організмам набути нових ознак, пристосовуючись до умов навколишнього середовища, які з часом закріпилися.

Тому у цей короткий часовий проміжок, вказаний поступовий еволюційний процес не вписується і не пояснюється ніякими природними законами. Також наука знає багато прикладів, коли біологічні види протягом сотень мільйонів років свого життя, стабільно із покоління в покоління передають матеріальну основу спадковості, не маючи найменших еволюційних змін – це стосується тих видів, які не вимерли, а вижили та не зазнали мутацій у цей давній період, або частина того виду, наприклад крокодили, зазнали мутації і з них виникли нові види, а інші не зазнали, і зберегли себе у тому ж стані, як і деякі види плечоногих ракоподібних, яким понад 500 мільйонів років. Не дивлячись на те, марксизм-ленінізм тлумачив, що людина поступовим еволюційним шляхом перетворилася з мавпи через працю, спустившись з дерев на землю.

Наразі в даній науковій роботі ми презентуємо власну концепцію «Про походження людини, людських популяцій», бо на цих наукових позиціях будується світоглядна та ідеологічна фундаментальна основа світового націоналізму, яка стане початком розбудови світу національних держав, що є природним і незворотним діалектичним процесом розвитку людства.

Тож, перетворення мавпи на людину – процес еволюції чи революції ?! Науково доведено, що в останній Крейдовий період Мезозойської та на початку Кайнозойської ери відбувся в системі життя необхідний глобальний процес, який спричинив вимирання одних видів і зародження інших. Це також супроводжувалося відповідними геологічними процесами. В кінці Мезозойської ери

відбувалися складні рухи з піднесенням і опусканням земної поверхні, які могли бути спричинені зміною земних полюсів, або іншою космічною активністю. У верхньому Крейдовому періоді відбулися великі розломи земної кори та цілих материків. Так деякі вчені вважають, що в цей період розкололась Гондвана, утворивши Африку і Південну Америку. На початку Кайнозойської ери відбулися сильні тектонічні рухи, які змінили поверхню Землі й надали їй сучасного вигляду. У цей проміжок часу між двома ерами відбулася якісна зміна життя, багато видів вимерло, але на їх основі та на основі тих, що залишилися, з'явилися нові види, які складають сучасну різноманітність тваринного і рослинного світу, в тому числі ссавців, до яких належить і людина.

У чому ж причина таких глобальних змін рослинного і тваринного світу саме у цей період? На наше тверде переконання, однією з головних причин таких доволі швидких перетворень стала радіація, тобто тривалий вплив підвищеної радіації, десь в більшій мірі, а десь у меншій, яка з розломів земної кори у цей період безперешкодно проривалася на поверхню, та доповнювалася впливом сонячної радіації, що також могла потрапляти в підвищених дозах, спричинених зменшенням озонової оболонки Землі. Саме це, на нашу думку, і спричинило пік мутації всього живого (хромосомних і генних) на основі наявного тоді біологічного матеріалу, і є головною причиною зникнення одних видів тваринного і рослинного світу і поява на їх основі інших видів. Період того часу виражався в утворенні та в природному відборі тих якісних змін, що формували нові генетичні й екологічні взаємозв'язки кожного живого організму з навколишнім середовищем, яке склалося у цей період у різних частинах Землі.

Відомо, що радіація є одним з основних чинників життя на Землі. Але безперервний вплив саме підвищених доз радіації на живі організми, що тривав тисячоліттями, розбалансувавши закони спадковості, викликавши пластичність ДНК-РНК, спричинив зміни в будові як окремих генів, клітин, так і органів,

систем і їх функцій, що відбивалося на подальших фізіологічних і морфологічних особливостях цілих організмів, породивши тим самим розмаїття флори та фауни, з максимальною здатністю пристосовуватися до певних умов навколишнього середовища. Найбільший свій вплив радіація спричиняє на мозок і нервову систему. Це відповідь на одвічне запитання - чому зараз мавпи не розумнішають і не перетворюються на людей, бо саме той тривалий відповідний радіоактивний вплив на все живе і спричинив ті колосальні зміни в природі, яка сьогодні утворює життя на Землі. Не могли з'явитися мавпи без їх попередників. Тому не могли з'явитися люди з нічого, якщо б не було мавп, різних їх видів, що призвело до виникнення найрізноманітніших людських рас і націй, бо з нічого ніщо не народжується. У будь-якому випадку, для виникнення нового виду, потрібний якийсь біологічний матеріал (вид) і вплив на нього в часі відповідних підвищених доз радіації, що викликає мутагенез, пластичність генів, збільшуючи можливість пристосування організму до умов навколишнього середовища.

Відносно визначення природи утворення різних людських популяцій (рас) і націй, які з них сформувалися, може існувати декілька гіпотез, які в підсумку зводяться до одного: мавпи – це наші прародичі, що зазнали змін під довгим впливом підвищеної радіації у різних кліматичних зонах свого проживання.

Гіпотеза 1. Радіація спричинила свій вплив спочатку на якийсь найближчий вид мавп, наприклад на шимпанзе. Радіоактивна дія продовжувалася і вільна пластичність генів дозволяла мутованим організмам набувати нових морфологічних, психологічних, розумових і інших особливостей, відповідно до різних умов навколишнього середовища. На цій основі утворилися різні види мutowаних організмів, але радіація продовжувала далі впливати вже на них безпосередньо, посилюючи їх генетичну пластичність (наукою встановлено, що організми, які зазнали мутацій, активно реагують на вплив підвищених доз радіації на відміну від гомогенних організмів зі здоровою генетичною структурою). Використовуючи цю

унікальну властивість, вони зуміли якнайкраще пристосуватися до умов життя на своїх територіях з відповідним екологічним середовищем і таким чином люди, які утворилися на основі різновидностей мутованих нових організмів, були тим початковим елементом в утворенні різних людських популяцій, з різним кольором шкіри, відмінною будовою тіла та багатьма іншими особливостями, ознаки яких з часом закріпилися на генетичному, фізіологічному, морфологічному та психологічному рівнях, за допомогою яких ми відрізняємо одні людські популяції та нації від інших.

Гіпотеза 2. Повторення всього, що й у першій гіпотезі, але з тією різницею, що вплив радіації спричинив виникнення мутацій не тільки в одного, а й в інших видів людиноподібних мавп (шимпанзе, горили, орангутанга), і саме це стало причиною утворення різновидів людини. На сьогодні вже зрозуміло, що Дарвін не помилився лише в одному – що людина виникла з мавпи, але у нього так і не знайшлося логічного пояснення, що саме спричинило такі перетворення і це дало можливість багатьом поколінням вчених сумніватися в правдивості його теорії походження людини. Думка про те, що праця перетворила мавпу на людину є абсурдною і примітивною. За тисячі років людство так і не зафіксувало жодного такого перетворення. Можливо мільйони років назад мавпи були працьовитіші ніж зараз.

Виходячи з даної концепції, можна зробити висновок, що людина, як і усі види рослинного і тваринного світу на Землі, має внутрішньовидову відмінність, і ці зміни в будові різних людських популяцій утворилися і закріпилися на генному рівні в процесі складних біологічних процесів, які спричинені підвищеним впливом радіації. Тобто, космічна радіація – це інструмент «вищипки» нових видів живих організмів, які матимуть здатність максимально пристосовуватися до змін навколишнього середовища, через механізм пластичності генетичної інформації, яка, на нашу думку, безпосередньо і

безперервно надходить з космосу та здійснює всесвітній зв'язок у просторі та часі з усіма елементами світового порядку.

Для того, щоб аргументувати наші позиції відносно космічної інформації, яка просякає увесь всесвіт, налаштовує живі організми на їх оздоровлення і зароджує життя там, де створюються відповідні сприятливі для цього умови, ми викладаємо наступну концепцію «Про зародження життя». Жодна релігія, жодне вчення, жодна наука немає відповіді про природу Бога. Але те, що є вища сила самоорганізації живої та неживої матерії – жодних сумнівів у нас не викликає. Кожна людина намагається зрозуміти світ, у якому вона живе. Одні люди з часом починають вірити у ті теорії і гіпотези, що сформовані попередніми поколіннями науковців, інші схильні брати на віру релігійні постулати, що несуть сакральний зміст, а треті відчувають внутрішнє несприйняття як на їх думку фальшивого тлумачення буття і Бога, та потребу пошуку істини, вивчаючи наукові дослідження та релігійні вчення усіх часів і народів, глибоко аналізуючи їх, роблять свої висновки, часто залишаючись на довго «білими воронами» у суспільстві, в якому вони живуть.

Науковими експериментами встановлено, що якщо створити оптимальні умови для розвитку ікринок риб, жаб, але закрити від попадання на них світла, то за короткий час ікринки помруть, а ті, які виживуть, набудуть спотворених вироджених форм. Це стосується всього живого, що на тривалий час позбавляється впливу світла. З цього робимо висновок, що без світла не можливе життя взагалі. Якщо через відсутність світла в оптимальних тепличних умовах гинуть живі організми, то тоді саме зародження життя в таких умовах без впливу світла неможливе. Тобто, які б не склалися сприятливі умови – життя без світла все одно не виникло б. У чому ж тоді криється така унікальна здатність світла? Світло, видиме і не видиме людиною, несе у собі інформацію. Більша частина кожного живого організму складається з води. Вода є найкращим провідником інформації та основою кожного живого організму, і саме тому за

допомогою води інформація Сонця, а значить і світу в якому ми живемо, просякає усе живе і неживе. Промені Сонця, блискавки, світло Місяця і зірок наповнюють космічною інформацією краплини дощу, роси, туману, сніжинки, град, які потрапляють у ґрунт, струмки, підземні й поверхові річки, озера, моря, океани, даючи сили для подальшого розвитку флори та фауни, оздоровлюючи її. Інформація від сонячного випромінювання також потрапляє безпосередньо на поверхню рослин, тварин та людей. Сонце, яке є джерелом світла, а отже і джерелом інформації, взаємодіє з усім матеріальним світом в часі та просторі як невіддільна частинка єдиного організму, у якому всі без винятку процеси взаємодії й обміну інформацією та енергією проходять автоматично, як і в організмі будь-якої живої істоти, в тому числі й людини.

Кожний живий організм вбирає у себе лише ту закодовану інформацію, яка відповідає його генетичному коду. Сонячна енергія, яка увібрала і продовжує вбирати в себе енергію всесвіту, випромінює і поширює світлом і теплом цю інформацію у зворотному порядку і таким чином відбувається обмін інформацією по усьому всесвіті – у ланці організму, в якому живемо і ми. Інформація з Сонця потрапляє на усі планети Сонячної системи, але життя зароджується лише тоді, коли виникнуть сприятливі умови для цього зародження. Землю можна порівняти з жінкою, яка може завагітніти тільки тоді, коли визріє яйцеклітина. Сонце можна порівняти з чоловіком, який запліднює жінку своєю спермою, що несе в собі генетичну інформацію лише цього чоловіка. Не випадково древні Ведичні знання, які з наших українських земель поширилися на Близький Схід (шумери), Китай, Індію, чоловік порівнювався зі світлом, Сонцем, насінням, а жінка – з Землею, плодючістю, (інь-ян, чорне-біле), що символізує гармонію природи та життя, нерозривного зв'язку всієї живої матерії на Землі.

Сучасна наука притримується білково-коацерватної теорії зародження життя, яку виклав у своїй праці Олексій Опарін, що ґрунтується на самозародженні життя при впливі хімічних

процесів, які проходили в умовах первісної Землі (хімічна теорія еволюції) з неорганічних сполук, шляхом тривалої абіогенної (небіологічної) молекулярної еволюції [65, с. 319-359]. Так, справді наука довела, що в результаті застосування ультрафіолетових променів можна штучно отримати не тільки амінокислоти, а й інші органічні речовини. Цю мертву теорію можемо порівняти з теорією Дарвіна про походження людини з мавпи, коли кінцевий результат є вірний, але пояснення, що призвело до такого перетворення, є досить сумнівне і непереконливе, а точніше буде сказати – абсурдне. Так і тут, все вірно, життя зароджується з цієї біомаси, але відсутнє логічне пояснення, завдяки чому з цього «борщу» зародилися живі організми. Опарін вказує на те, що компоненти атмосфери піддаються впливу різних джерел енергії: важкому, наближеному до рентгенівського короткохвильового випромінювання Сонця, сильним грозовим розрядам, високої температури в місцях активної вулканічної діяльності, що в результаті цих впливів хімічно прості компоненти атмосфери, вступаючи у взаємодію, змінювалися та ускладнювалися. При цьому виникали молекули цукрів, амінокислот, азотисті основи, органічні кислоти, та інші прості органічні сполуки. А потім, наче б то з довгим плином часу випадково з цієї суміші, самі по собі почали народжуватися перші найпростіші організми [65, с.308].

Але ця теорія не має найголовнішого пояснення – що змусило біомасу структуруватися в багатоманіття унікальної генетичної живої інформації, з якої складається сьогодні життя на цій планеті. З давніх-давен говориться, що знання – це світло, а незнання – це темрява. Світло, освітлений, освічений, освіта, світило науки – ці слова несуть у собі знання, інформацію. Не метеорит чи комета принесла життя на нашу планету, а космічна інформація, яка пронизує всесвіт, за допомогою світла видимого і невидимого, наповнила цю первісну біомасу відповідною генетичною інформацією, що стало початком не випадкового зародження життя, а тим доцільним природним діалектичним процесом, що за відповідних умов відтворює багатоманіття живої природи, кожна ланка якої відповідає унікальній генетичній

інформації (генетичному коду), що вже існує у всесвіті та набуває відповідного розвитку в залежності до умов навколишнього середовища, дозволяє живим організмам розвиватися, видозмінюватися під впливом підвищених доз радіації у певні історичні епохи, що призводило до пластичності генів і таким чином природа збагачувалася новими видами, які мають свою унікальну генетичну інформацію і будь-які змішування через гібридизацію знищуються самою природою через спадкові хвороби, виродження та безпліддя. Окремі вчені тільки підходять до питання усвідомлення, що така космічна інформація існує і не тільки здійснює свій вплив на усі живі організми, оздоровлюючи їх, а була основним чинником у зародженні життя на Землі.

Генрі В. ще у 1914 році на експериментах показав, що ультрафіолетове проміння здійснює мутації у бактерій. І таких експериментів десятки тисяч. Загально відомо, що без впливу космічної радіації усе живе загине. Виходячи з цього можна припустити, що світло космічного походження має здатність структурно оздоровлювати живі організми. Людське око не здатне бачити усі різновидності світла (проміння), яке існує у природі. Як видимі, так і невидимі ультрафіолетові, інфрачервоні, рентгенівські, гамма-промені несуть у собі певну інформацію, яка відповідним чином діє на все живе у цьому світі. Дослідження у цьому напрямку допоможе глибше зрозуміти природу як самого зародження життя, так і формування нових видів рослинного та тваринного світу, відповідно до того місця розташування нашої планети у часовому і просторовому вимірі галактичного розвитку.

Підсумовуючи вище наведене, вважаємо за необхідне акцентувати увагу на потребі активізації наукових досліджень у напрямі вивчення шкідливих процесів гібридизації людських популяцій. Продовжуючи тему тлумачення марксизмом-ленінізмом еволюційного переходу людини з мавпи, необхідно пояснити, для чого з такою наполегливістю ця фальшива теорія пропагувалася. Ця необхідність потрібна була для того імперіалістичній ідеології, щоб доводити, що усі людські раси, а

відповідно і нації, які з них сформувалися, мають єдине походження. Тобто, різні людські популяції не є природним утворенням, а соціально-історичним. Ця вигадка радянською «класовою наукою» взята за основу, доводячи, що нації є «буржуазним пережитком», і тому існує необхідність змішування людства, приведення його у первісний стан. Це не тільки знаходиться у невідповідності з науковими основами, але й немає елементарної логіки.

Людські популяції, що охопили всю біосферу Землі, є частиною суми всіх інших біологічних видів Кайнозойської ери. Всі вони мають єдину універсальну матеріальну основу спадковості – ДНК з одними й тими ж чотирма нуклеотидами. Всі вони мають одну і ту ж природу свого походження і генетичну обумовленість в системі життя, тої доцільності, яка характерна для Кайнозойської ери. Виключно усі біологічні види обумовлені генетичною доцільністю їх взаємозв'язків, що створюють гармонійну систему життя. Закономірності цих взаємозв'язків потребують генетичного ряду варіабельності. В цьому ряді види, які стоять один за одним, мають генетичну близькість, забезпечуючи генетичний зв'язок між ними, що в сумі складає гармонійний взаємозв'язок всієї системи життя. Кожний вид категорично і консервативно себе зберігає навіть сотні мільйонів років, якщо не відбувалося пластичності генів при тривалих діях у часі підвищених доз радіації, що могла спричинити мутації та утворення нових видів.

Будь-яка гібридизація, що спричинена міжвидовим заплідненням, руйнує генетичну інформацію любого організму. Втрата генетичного змісту руйнує природні взаємозв'язки в системі життя і створює умови смерті. Генотип кожного біологічного виду завжди знаходиться відповідно до екологічного середовища і повинен мати в ньому своє місце. Тому при наявності всіх життєвих потреб, українська верба не може жити на екваторі, а з екватора пальма не може жити на українському Поліссі. Тут існує генетична невідповідність з екологічним середовищем. Білий ведмідь не може жити у зелених

і запашних лісах, а лише в жорстоких (для нашого відчуття) умовах Льодовикового океану. Не тільки його генотип не має відповідності з умовами теплих і квітучих лісів, але й будуть порушені генетичні взаємозв'язки з іншими видами в системі життя. Так само квіткові рослини не можуть повноцінно існувати без сумісного життя з комахами, які їх запилюють. Для цього генетично обумовлена доцільність синтезу складних речовин, якими фарбуються квіти необхідними кольорами, на які летять комахи-запилювачі. В біосфері існує генетично обумовлений міжвидовий зв'язок, що складає систему життя в просторі і часі. Вилучати, для прикладу, білого ведмеда з його визначеного місця в системі життя, є процесом руйнування самого життя. Інакше система життя не могла б себе виражати та функціонувати по визначених для неї закономірностях.

Людські нації, популяції знаходяться в генетичному ряді варіабельності таким чином, що вони охоплюють собою всю біосферу Землі. Перебуваючи в різноманітних екологічних умовах, кожна нація набуває і зберігає свої особливості генотипу, і це збереження здійснюється з потреб зберегти генетичну доцільність кожного виду, як живої клітини системи життя. Переселить фіна на екватор Землі, і його генотип відразу буде реагувати на невідповідність з екологічним середовищем, не дивлячись на достатність тепла, яке необхідне для організму. Це саме відбуватиметься, коли представника якоїсь нації з екватора переселити у Фінляндію. Людська популяція, як біологічний вид, повинна зберігати свою генетичну природу недоторканою, як це визначено системою життя, що забезпечує гармонію його взаємозв'язків. Гібридизація людських популяцій руйнує генофонд, насичуючи їх рецесивними генами та веде по шляху деградації. Це здійснює імперіалізм при допомозі денаціоналізації (глобалізації) людства з метою насильної заміни природних закономірностей системи життя. Націоналізм веде боротьбу з цим насильством, з метою збереження генетичного здоров'я всіх націй, створення умов для їх розвитку та процвітання.

3.2 Причини виродження людських популяцій. Закономірності розвитку життя і місце в ньому людини

Біологічна складова, якщо виходити з наукових досліджень у питанні шкідливості гібридизації в людському суспільстві, має на нашу думку фундаментальне значення при формуванні будь-якої теорії державного будівництва. Ігнорування цього загально доведеного факту призводить, на наш погляд, до глибоких кризових явищ у різних сферах суспільного життя. Принциповість нашої позиції ґрунтується на наукових фактах теоретичних та прикладних досліджень, на які ми посилаємося у даній роботі. Як організм кожної живої істоти захищається від негативного зовнішнього впливу, так і нації болісно реагують на спроби їхнього розчленування, розпорошення та знищення за допомогою розроблених різноманітних моделей державності і влади, які не спрямовані на розвиток націй (людських популяцій) і збереження їх самотності та біологічної особливості.

Виходячи з самої природи життя, воно являє собою матеріальну самоорганізовану систему, що відповідає якісним особливостям того чи іншого періоду геологічного і всесвітнього розвитку Землі. Сам об'єм життя в просторі і в часі проявляється різноманітністю біологічних видів, які складають його спільну систему. Все це забезпечується універсальністю генетичного коду, що зберігає своєрідну особливість кожного виду в генетичному змісті таким чином, що ця особливість зберігалася для забезпечення простору і часу всієї системи життя. Кожний біологічний вид існує як окрема жива клітина живого організму. Руйнування цих клітин, біологічних видів, означає руйнування організму життя. Оскільки це є самоорганізована і доцільна система, то життя забезпечило генетичний контроль за автономним існуванням кожного виду, популяції. Генетичне змішування цих видів шляхом гібридизації, методу, що дозволяє проникати в генетичну систему, забороняється самим змістом життя, без чого немає його існування, а життя є закономірною реальністю. Життя має найбільш оптимальне вираження тоді, коли існують усі біологічні види у своєму природному змісті. Це

досягається тоді, коли кожний вид існує в гомозиготному стані на доміантній основі. Тобто, коли організм виду народжений своїми батьками, які повністю були аналогічними своїй генетичній якості.

Такий організм без відхилень від природи продовжує свій вид, як цього вимагає життя. Виникає логічне запитання: чому теорії та концепції держави і влади суперечать науковим біологічним позиціям? А відповідь очевидна – це є свідоме ігнорування теоретиками наукових досягнень природничих наук. Як зазначає з цього приводу П'єр Бурдьє, один з найвідоміших соціологів Франції ХХ сторіччя: «Я процитую вам Мішеля Серра – це той рідкісний випадок, коли я з ним згоден: він говорить, що одним з найважливіших проявів цензури в науці - є поділ між науками. Цензура здійснюється самим фактом поділу знання і такого його поділу, яке робить деякі речі немислимыми по обидва боки «кордонів» [22, с.256]. Саме розрив між науками, на наше переконання, особливо гуманітарних з природничими, які ігнорують одна одну, спричиняє появу певних теорій державності, що поглиблюють міжнаціональні суперечності і ведуть людство до антропогенної катастрофи. Далі Бурдьє сам визнає певну наукову невідповідність: «Парадокс соціального світу в тому, що з певних сторін він здається майже біологічним, природним... Це одна з проблем відносин між природничими та гуманітарними науками: представники природних наук, навіть біологи, коли їм доводиться судити про роботу істориків, соціологів, не завжди мають у своєму розпорядженні відповідні критерії оцінки, тому що застосовують до наук, предметом яких є, абсолютно особливі, приватні підстави, один-єдиний принцип оцінки: математичну підставу, логічну підставу або ж формальну» [22, с.279]. Водночас Бурдьє стає на космополітичні позиції, коли критично висловлюється щодо роботи Коррігана і Сейєра про народження держави, які стверджують, що ідентифікація людей проходить на основі нації (етносу), а не у більш широкому сенсі – наприклад приналежності до християнського світу чи ісламського: «Корріган і Сейєр народження держави пов'язують з роботою, спрямованою на те,

щоб заохотити або змусити людей ідентифікуватися, сприймати себе переважно в категоріях національності, а не визначати себе більш локально, як підданого певного володаря, або в більш широкому сенсі, наприклад, через факт приналежності до християнського світу. Народження держави, таким чином, пов'язується з нав'язуванням сукупності індивідів однієї країни привілейованого погляду на їх ідентичність, погляду з точки зору нації» [22, с.285]. Запропонована Бурдье концепція державотворення не може бути прийнята однозначно, оскільки не враховує чинники природи самозбереження людських популяцій.

Слід наголосити, що дослідження процесів державотворення та націогенезу соціальними та гуманітарними науками потребує обов'язкового врахування фундаментальних основ біологічної науки, оскільки людина в першу чергу є біологічною істотою, а вже потім соціальною, і розвивається вона за законами природи, які не можна порушувати. Саме тому дослідження проблеми виродження людства значно актуалізується саме зараз. Політика у питаннях державотворення та організації державного управління має не просто враховувати інтереси нації, а стати основною ідеєю, наріжним каменем національного відродження кожної нації без виключення.

Виходячи з наукової бази, яку напрацювали біологи та генетики, все свідчить про те, що існує лише єдина форма життя - це та, яка встановлюється закономірним розвитком природи. Для біологічних видів вона полягає в необхідності перебування генотипів в гомогенному стані на домінуючій основі. Порушення цієї закономірної необхідності веде до руйнування генетичної системи. Тобто, гібридизація постає загрозою життю. Людина, що є об'єктом досліджень, являє собою один із видів всієї системи життя і не може бути чимось особливим, що не підкоряється законам природи. Генотип людини породжений цими ж причинами життя і є його закономірною необхідністю. Кожна людська популяція, створена закономірним розвитком життя і є засобом вираження його в просторі та часі. Будь-яке порушення цієї закономірності, в тому числі методом

гібридизації, особливо неспоріднених націй (що утворилися з різних рас), приводить до важких наслідків порушення людського генотипу. Наука свідчить про те, що всі людські популяції мають своє генетичне походження.

Ті теорії держави, які з'являлися протягом всієї історії людства у намаганні відтворити ідеальну модель держави, що заходили у суперечність з природними законами розвитку живої матерії, варто розглядати як навчальні зразки, які в черговий раз заводили людство на шлях утопій, випробувань і нових спроб пошуку істини, що засвідчує світова історія державотворення. Щодо загальних висновків стану державного устрою у різних країнах та посилення світових глобальних процесів, то є очевидним, що людство, перебуваючи у стані спотвореного світогляду та сфальшованого тлумачення природних основ розвитку живої матерії, потрапляє в пастку загроз деградації й виродження.

Науковці, що розуміють загрози глобалізації та космополітизму, закликають звернути увагу на існуючі небезпеки та повернути людство на природний шлях розвитку, шукаючи пояснення такого стану. Можемо навести декілька версій, що увиразнюють ці причини. По-перше, це намагання власників великих транснаціональних кампаній та корпорацій створити умови, які б дозволяли їм отримувати ще більш значущі надприбутки. А це означає – створення світу без кордонів та усунення різного роду перешкод на шляху руху капіталу, товарів та дешевої робочої сили, посилюючи процеси повсюдної міграції. Для реалізації цих ідей однозначно потрібні кваліфіковані науковці, теоретики, філософи, ідеологи, які всебічно підтримуються і фінансуються та публікуються для нав'язування людству певного напрямку розвитку. Саме національні держави є перешкодою у глобалізації людства, а ще більшою перешкодою – організовані нації світу.

Другою причиною, на нашу думку, є стрімкий ріст населення на Землі через високу народжуваність деяких популяцій Азії, Африки та Південної Америки, що викликає занепокоєння у

наукових колах і тому саме метод змішування різних видів людини дозволить гібридувати людство, призводячи до значного підвищення частотності каліцтв, спадкових і набутих важких невиліковних хвороб, безпліддя тощо. Однією з причин проведення політики змішування (а відтак, і знищення) націй може бути і цілеспрямована діяльність на світовому рівні представників певних закритих організацій, які на основі власних світоглядних, ідеологічних, а також релігійних позицій відкрито і приховано, протягом доволі довгого історичного проміжку часу, проводять політику денаціоналізації та космополітичного світогляду, при збереженні своєї нації як панівної. Це і є різновид гібридного нацизму в сучасних умовах, подібно до того, як називають в Україні війну з Російською імперією. Варто звернути увагу і на можливість поєднання означених вище позицій, що також актуалізує поглиблене вивчення питання теорій держави, спираючись на значну кількість наукових досліджень в генетиці та біології, повертаючи в науковий дискурс проблему побудови держави в аспекті експертного дослідження, переосмислення та повернення до фундаментальних основ, ґрунтуючись на біологічній складовій людських популяцій, для запобігання важких незворотних наслідків майбутнього та недопущення реальної антропогенної катастрофи.

3.3 Доказова наукова база шкідливості гібридизації в численних біологічних та генетичних дослідженнях

Лише з 60-х по 80-ті роки ХХ століття було здійснено цілий ряд наукових досліджень, які доводять негативні наслідки гібридизації рослинного, тваринного світу, у тому числі й людських популяцій. Так, гомозиготи завжди генетично збалансовані, покоління життєве, тоді як в гетерозиготах (гібридах), коли батьки мали різницю в генетичному змісті, порушується метаболізм, менш життєвий фенотип [90]. При гібридизації, що є порушенням природи, навіть присутність власного пилку підвищує життєвість насіння [20]. При нанесенні на приймочку маточки рослин суміші пилку інших сортів і видів, та свого пилку, яйцеклітина для запліднення завжди вибирає свій

пилкок [104]. Для вибіркового запліднення пилком свого сорту існує генетична система направленого статевого розмноження в бік гомозиготності [59]. Наукові дослідження підтверджують, що, наприклад, у пшениць дикі форми менш мутабільні, ніж сорти, де вже була застосована гібридизація [28]. У гомозигот на прикладі дрозофіли в популяції рецесивний ген елімінується (викидається) з популяції через 12-13 поколінь як не свого виду [89]. Всі ці закономірні природні явища суперечать глобалізму як новій формі імперіалізму, який намагається утвердити себе шляхом знищення націй методом гібридизації, оскільки лише це дозволяє нав'язувати людству космополітичний світогляд. Як наслідок, це породжує авантюризм і фальшування в науці зокрема.

Викриття космополітизму має спиратись на наукові дослідження шкідливості гібридизації. За результатами багатьох наукових досліджень, гібридизація, гетерозиготність є протиприродним явищем і руйнує саме життя. При опроміненні гібриди рослин в більшій мірі змінюють спадковість і більш мутабільні, ніж гомогенні форми [84]. Є багаторазові дослідження, які свідчать про те, що гібридні рослини значно підвищують частоту мутацій [76]. Гетерозиготні личинки дрозофіли менш стійкі до аноксії, ніж гомозиготні, затримуються у розвитку, гібридизація порушує хромосоми, а гібридні організми міняють взаємодію гомологічних хромосом [25; 96].

Водночас деякі автори, отримуючи такі ж самі результати на дрозофілі, підтверджуючи генетичну обумовленість популяції, як необхідність існування виду, під впливом дарвінівських ідей в угоду імперському світогляду, не розуміють значення гетерозису, вважаючи його фактором виживання, тоді як це реакція генотипу на природне порушення [92]. Експерименти стверджують, що гібриди пшениці підвищують радіаційну чутливість, пошкоджують ядра клітин і знижують продуктивність, що гібриди ячменю і сої різко збільшують мутації, що гібридизація призводить до глибоких порушень [1; 35; 54; 63]. При змішуванні з другими видами, чужий пилкок викликає не лише мутації, але і збільшує хромосомні перебудови у 2.8 рази, а віддалена

гібридизація викликає не тільки мутації, але і біохімічні порушення [62]. Досліди на кафедрі генетики Харківського університету показують, що гібриди менш теплостійкі та мають багато інших біологічних порушень [7]. У птахів гібриди знижують продуктивність, посилюються фенотипічні зміни і послаблюються зв'язки між ознаками [102]. При гібридизації курей об'єднується різна генетична інформація і це зумовлює збільшення ваги гібридів шляхом гетерозису, яких називають бройлерами, що є виявом порушення природи, тому такі гібриди з дуже поганою життєздатністю, з порушеною реакцією організму у великій кількості гинуть, з поганим смаком і якістю м'яса. У гібридів пшениці виникає депресія, некрози, хлорози, пригнічення [32]. У бавовнику гібридизація проводить до нерегульованого мейозу [5]. Гібриди ячменю знижують протеїн [93]. Міжвидова гібридизація у дрозофіли змінює хронологію реплікації 6-ї хромосоми, тобто руйнується генетична суть [33]. У мікроорганізмів гібридизація приводить до втрати плазмід [77]. Експерименти на тваринах показують, що гетерогенна вагітність супроводжується морфологічною перебудовою селезінки, що порушує цілісність системи мати плід [46].

Науковими дослідженнями генетика Борейка А.М. було доведено, що мутують, руйнуються лише гетерозиготи [15; 16; 18]. Ним же на основі власних експериментів та інших наукових досягнень було доведено, що мутації мають значно глибшу генетичну суть, яка зберігається у поколіннях, криючи в собі руйнівну силу [13; 14; 17]. Експерименти показують, що навіть видова гібридизація викликає смерть у гібридів, гібридне насіння у рослин зменшує кількість нуклеїнових кислот [64]. Чим більша генетична різниця між батьками, тим більші аномалії несуть в собі гібриди, аж до неможливості запліднення. Так, при можливості перехресту різних видів рослин насіння не зав'язується, або гібриди безплідні [43]. Міжвидова гібридизація порушує процес мітозу і мейозу, супроводжується розщепленням, призводить до аномалій у розвитку, стерильності та різних хромосомних порушень [67; 85]. У пшениці віддалена гібридизація призводить до нерозвиненості ендосперму зернівок

[98]. У померанцевих віддалені схрещування приводять до таких порушень, як поліплоїдія, утворення нуцелярних зародків, при цьому більшість таких гібридів гине внаслідок втрати життєвої властивості [41]. Міжвидові гібриди тютюну мають цитологічну нестабільність, погане зав'язування насіння, збільшується пошкодження хворобами, відбувається чоловіча цитоплазматична стерильність [101]. Сунично-полуничні гібриди також мають порушений мейоз і стерильність [10]. Такі явища в однаковій мірі стосуються і тваринного світу. Так, у дрозофіли міжвидова гібридизація порушує кон'югацію, взаємодію гомологічних хромосом, що не мають між собою відповідності, відбувається не розходження хромосом і їх елімінації [34; 50]. Гібриди дикої та свійської свині різко знижують свою життєву здатність [88]. Гібриди між мускусними та домашніми качками, в тому числі з пекінською породою, мають порушення в біохімічній будові крові, стають безплідними [81].

Це цілком закономірно, оскільки природа не дозволяє робити генетичну суміш з видів, якими визначається конкретне вираження життя. Для запобігання змішування видів, недопущення гібридизації між ними, існує ціла система генетичного контролю і не лише морфологічної будови статевих органів, хромосом і їх кількісного складу. Головним є генетичний зміст існування кожного виду зокрема. Наприклад, домашня корова і бантенг мають однакову кількість хромосом ($2n=60$) і однакову морфологічну будову, але їх гібриди так само мають порушення мейозу і сперматогенезу [82]. Диплоїдні моносомики ($2n-1$) є аномальним явищем, але система такого генотипу забезпечує своє існування. Їх поліплоїдизація посилює аномалію, хоча і збільшує кратність генетичної матеріальності [21]. Поліплоїдія у гарбузів та інших видів, приводить до зниження насінневої активності, яке посилюється при збільшенні поколінь. Крім того тетраплоїдні рослини мають багато деформованих і дрібних пилкових зерен [97]. У шовковиці збільшення числа хромосом ($2n=28$) приводить до зменшення ДНК на одну хромосому. При цьому самі хромосоми починають зменшуватися [3]. Експериментально доведено, що поліплоїдизація є фактично

мутацією всієї генетичної системи [100]. Поліплоїдія, як і гібридизація, знижує процент нормального пилку, створює аномальність тетрод, знижує продуктивність [60].

Все це свідчить про те, що існує лише єдина форма життя. Це та, яка встановлюється закономірним розвитком природи. Для біологічних видів вона полягає в необхідності перебування генотипів в гомогенному стані на домінуючій основі. Будь-яке порушення цієї закономірної необхідності веде до руйнування генетичної системи. Тобто, гібридизація калічить життя. Людина, що є об'єктом досліджень, являє собою один із видів всієї системи життя і не може бути чимось особливим, що не підкоряється законам природи. Генотип людини породжений цими ж причинами життя і є його закономірною необхідністю. Кожна людська популяція, нація, створена закономірним розвитком життя і є засобом вираження його в просторі та часі. Будь-яке порушення цієї закономірності, в тому числі й методом гібридизації, особливо неспоріднених націй (що утворилися з різних рас), приводить до важких наслідків порушення людського генотипу. Наука свідчить про те, що всі нації та раси мають своє генетичне походження.

Для популяцій (націй) європеоїдів характерним є висока частота генів A1, A3, B7, B8, B12, а для популяцій монголоїдів – AW24, B40, B15, BW22. Але у свою чергу в цих групах кожна популяція має свої, лише для себе характерні генетичні особливості. Наприклад, для південних європеоїдних популяцій, як іранці, пакистанці та інші, існує відмінність від населення Європи: зниження частот генів B7, B12, що прослідковується і в популяції узбеків, знижуючи частоти A1, B8 [66; 80; 91; 111]. Виявлені генетичні особливості різних націй і їх схильність до тієї чи іншої патології внаслідок цих генетичних особливостей [48]. Навіть одна і та сама генетично споріднена людська популяція при її географічній віддаленості може створювати свої особливості. Це доведено на нації хантів, що живуть на дуже великій території Сибіру і мають три підпопуляції: північні, південні та східні, але це нація, яка характеризується єдиною

генетичною основою. Так, ханти не хворіють на цукровий діабет [71].

Дослідами встановлено, що розвиток спадкових хвороб у людських популяціях (націях) залежить від зміни генофонду популяції, що проходить внаслідок міграції населення, тобто гібридизації [31]. Наукою встановлено, що поширення конкретних спадкових хвороб в сучасних людських популяціях є наслідком витіснення з популяції домінантних генів (що можливо методом гібридизації) і насичення їх рецесивними генами [36]. У своїй доповіді на пленарному засіданні IV з'їзду Всесоюзного товариства генетиків і селекціонерів у 1982 році в м. Кишиневі академік Академії Медичних Наук СРСР Бочков М.П. підкреслив, що за останні п'ять років хвороби людей збільшилися на 20%, зараз у людини описано біля 2000 хвороб, все це створює генетичну катастрофу самої людини, тому в 1973 році на міжнародному конгресі в останній раз були виступи проти евгеніки, науки, що вивчає шляхи покращення генотипу людських популяцій, націй [19]. Експериментально доведено, що причиною народження ненормальних дітей є гетерозиготний стан їх батьків (наслідок їх гібридизації). Гетерозиготність батьків призводить до збільшення смертності їх народжуваних дітей [61]. Така спадкова хвороба як атаксія, супроводжується нейросудинними порушеннями, схильністю до ракових пухлин, викликається у наслідок гетерозиготності генотипів. Тобто є наслідком минулої гібридизації [38].

Спадкова глухосліпота викликана фенотипічними поліморфізмом і генетичною гетерогенністю людської популяції (наслідок гібридизації) [11]. Причина пошкодження мозку у дітей, що розвиваються у вагітних жінок, є гетерозиготний стан таких матерів, тобто гібридне їх походження [12]. Гетерогенність, як наслідок гібридизації, часто приводить до несумісності вагітності по антигенах АВО. Діти від такої вагітності народжуються з недостатнім фізичним розвитком, значно частіше і важче хворіють на інфекційні захворювання, у цих дітей спостерігається одноразове захворювання на олігофренію,

епілепсією з глухонімотою [27]. Дослідники приходять до висновку, що поширенню спадкових хвороб сприяє дрейф аномальних генів з переміщенням і міграцією населення, інтенсивний потік генів між популяціями [30]. Хромосомний поліморфізм в людській популяції приводить до різноманітних тяжких спадкових захворювань, але ж сам поліморфізм є наслідком гібридизації [57]. Генетики роблять висновок про те, що сучасні популяції людини вимагають посилення генетичної стійкості, що можливе лише при домінантній гомозиготності, тоді як сучасні нації, навпаки, насичуються рецесивними генами (через гібридизацію), що, на їх думку, значно посилить мутаційні процеси [4]. Це підтверджується науковими дослідженнями, які встановлюють, що популяційна динаміка зараз збільшує тиск мутацій і міграції, знижуючи природний добір.

Наприклад, в Росії і Азії віддалені шлюби насичують популяції рецесивами, що означає мутації та спадкові хвороби [73]. Не дивлячись на це, свідомо силами імперського космополітичного світогляду робляться сфальшовані дослідження на націях далеких країн, що нібито гомозиготність приводить до виродження нації. Так, проведені експерименти в Алжирі на групі населення близької родинної гомозиготності, де виявлені спадкові дерматози. Автори перекручують суть спадкових хвороб, ніби причиною є посиленна гомозиготність. Навпаки, фактично причиною є рецесивні гени, що є наслідком колишньої гібридизації, а гомозигота лише їх фенотипічно виявляє [106].

Насичення людської популяції рецесивами шляхом гібридизації не тільки приводить до збільшення спадкових хвороб, але й створює протиприродну ситуацію неможливості існування такої популяції, що не можна замінити ні політикою, ні соціальними умовами, ні будь-якими державними режимами та утвореннями, оскільки кожна людська популяція має біологічну основу, як реальний факт закономірностей існування життя. Все останнє, в тому числі й людське мислення, і дії людини, є лише його наслідком.

Це концептуальне твердження, запропоноване в даному дослідженні, має стати поштовхом до посилення експертних міждисциплінарних досліджень, із залученням в тому числі фахівців у сфері політичної філософії та державного управління, задля уточнення та переосмислення світоглядних пріоритетів сучасності, звертаючи увагу на конкретні наукові дослідження, що доводять небезпеки для усього людства шляху глобалізації – нової, прихованої форми імперіалізму, метою якого завжди було знищення всього національного.

Зокрема, прикладом цього є гетерогенний конгломерат так званої російської нації. Так, на московській популяції, як високо гетерогенній, тобто генетично зруйнованій, проходить процес її самоорганізації для виживання по шляху створення гомогенного «ядра», як природної необхідності [105]. Навіть радянські дослідники встановили, що російська нація не має єдиного генетичного походження, пояснюючи це високою міграцією, при цьому підло приховуючи за потоком слів всякої дріб'язковості насичення популяції рецесивами, посиленням мутацій і спадкових хвороб [40]. Московська популяція має великий процент такої спадкової хвороби, як розчленування губи і піднебіння [68]. В Москві поширення гетерозигот по рецесивних генах нейросенсорної глухоти дорівнює 4,3%. Внаслідок високої гетерозиготності росіян, наприклад, в одних і тих самих умовах в 3,4 рази більше хворіють на виразкові язви, ніж буряти, які значно гомогенніші [72]. В більш гомогенних націях також зустрічаються спадкові хвороби, але природа їх одна і та сама. Так, в популяції узбецької нації встановлено, що захворювання В-таласемії полягає в мутації генів в рецесивному стані, як наслідок гібридизації в минулому [29]. Біологічна популяція, насичуючись рецесивними генами (лише в наслідок гібридизації) призводить до мутацій, тобто до генетичного руйнування, крім поширення спадкових хвороб, руйнується адаптивна спроможність такої популяції [86].

Результати досліджень показали, що генетична стійкість кожної нації, її здоров'я і нормальний розвиток залежить від її

історичного минулого генотипу. Так, башкири більше хворіють на південно-західній частині своєї країни, де в минулому допускалась генетична близькість з іншими націями. Така диференціація знайдена в казахів, удмуртів, татар [9]. Інші дослідники природи спадковості башкир конкретизують історичні причини її стану. Так, посилення захворювання в західній Башкирії викликано тим, що ця частина Башкирії в 16-му сторіччі була завойована росіянами, і це сприяло гібридизації [70]. Білоруси, що живуть в східній частині своєї країни, в більшій мірі пошкоджені спадковими хворобами, ніж ті, що живуть у західній частині. Наукові дослідження встановили, що причиною цього є гетерозиготність, тобто історичне минуле підвищеної гібридизації населення у цій частині Білорусі [49].

Встановлено руйнування генетичних основ білоруської нації шлюбами з росіянами, тому встановлюється генетична різниця між східною і західною Білоруссю – більша гомогенність в західній частині і більша стійкість проти спадкових хвороб [58]. Встановлено, що західні білоруси більш генетично досконалі, ніж східні, що генетично контактували з Росією [83].

Внаслідок своєї історії українська нація в значній мірі піддалася гібридизації. Це має надзвичайно важкі наслідки, в тому числі проблемою є спадкові хвороби. Внаслідок гетерозиготності серед населення Закарпаття значно поширюються різні спадкові хвороби [51]. На Львівщині, особливо в Прикарпатті, інтенсивно поширюється спадкова сліпота, якій сприяє фенотипічне виявлення гомозиготності дрейфуючих генів в популяції, які набули аномалії в історичних умовах населення, в першу чергу насичення генотипів рецесивами, що можливо лише при гібридизації [78].

Але українська нація через всю свою важку історію чужоземних окупацій, гніту і прямих знищень, без державності зберегла повністю основні генетичні особливості. Так, вивчення групи антигенів українського населення Львівщини та Волині показало, що українці мають характерний лише для себе генотип, відмінний від інших націй [87]. Відтак, природа людських

популяції потребує їх вивчення на реальній основі, щоб використовувати всі необхідні шляхи та методи збереження людських популяцій (націй) в їх оптимальному стані життєздатності.

Всупереч цим природним закономірностям, імперіалізм, як явище несумісне з закономірностями розвитку природи, прагне знищити нації, перекручуючи наукові досягнення. Наприклад, визнаючи гетерозиготність людських популяцій, як причину їх генетичних змін, робиться спроба цим висновкам заперечити пояснення тим, що нібито зміст популяції визначають не біологічні і генетичні, а соціальні аспекти [110]. Явна авантюра проти істини заради збереження ідей імперіалізму при відсутності умов їх існування. Навпаки, експерименти свідчать про те, що генетичні відхилення в популяції приводять до відхилення людей в соціальній поведінці (бандитизм, нажива, садизм, байдужість, пацифізм), до психологічних відхилень з всіма наслідками [37]. Тож не варто соціальними методами лікувати спадкові хвороби. Гібридизація між націями, особливо неспорідненими (що утворилися з різних рас) не лише стрімко руйнує нації, насичує людину спадковими хворобами, але і руйнує об'єктивну закономірну необхідність зв'язків між націями, що є умовою їх розвитку, кожної зокрема, оскільки цим забезпечується просторово-часове визначення людини в системі життя, необхідна умова взаємозв'язків між всіма біологічними видами на всій поверхні Землі. Для цього є закономірна умова збереження кожної нації в її визначених природою особливостях. Втрата природних основ нації є втраатою взаємозв'язку між націями, руйнування самої природи системи життя.

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 3

Шляхом вивчення усіх наближених до наукової істини теорій, концепцій, гіпотез про зародження життя, походження різних видів тваринного та рослинного світу, походження людини, які є фундаментальними при формулюванні світоглядних, ідеологічних чи релігійних основ, було презентовано власне бачення цих процесів, які викладені в скороченому вигляді у двох концепціях: «Про зародження життя» та «Про походження людини, людських популяцій, рас», у яких на основі експериментальних наукових досліджень було запропоновано гіпотезу зародження та розвитку життя, появу людини з її видовою різноманітністю. Окрім того, досліджуючи принципи розвитку живої матерії, спираючись на численні практичні експерименти в галузі біології та генетики, обґрунтовується шкідливість гібридизації, у тому числі і людства, через змішування неспоріднених людських популяцій, що дозволяє порушити питання необхідності посилення наукових досліджень у цьому напрямку, щоб отримати вичерпну відповідь на питання про перспективи розвитку людства в пріоритетах глобалізації як антропогенної катастрофи.

ВИСНОВКИ ТА РЕКОМЕНДАЦІЇ

У даному дослідженні були розглянуті особливості функціонування націй в суперечливих умовах панівного у сучасному світі космополітичного світогляду, що забезпечує домінування імперіалістичних основ у всіх процесах життєдіяльності. Були розкриті суб'єктивні причини поширення імперіалізму, які мали характер егоїстичного збагачення за рахунок інших націй та держав. Також було проаналізовано та описано різновиди імперіалізму, починаючи від прихованих його форм паразитування над націями і до повного ігнорування та невизнання націй, хворобливого прагнення національного домінування над усіма іншими, колонізуючи та фізично винищуючи їх.

Завдяки здійсненому порівняльному аналізу імперіалізму та націоналізму було доведено, що за умови наукового обґрунтування та підтримки націоналізму, який відповідатиме інтересам усіх націй без виключення, процеси національного відродження у світі стануть головними у порядку денному. В даному контексті було розкрито суспільну і державну цінність націоналізму, особливо в умовах деградації, яка поглиблюється внаслідок інтеграційних процесів, спричинених інтересами певних світових сил з монопольним правом на світових ринках і прагненням з метою збільшення своїх надприбутків утворити бездержавний простір для безперешкодного руху дешевої робочої сили, сировини, товарів, капіталів тощо. Для захисту інтересів національних держав від імперіалістичних сил запропоновано дві концепції, що мають потенціал порушити мовчазне очікування науки щодо розуміння природи життя та його еволюції, відкриваючи шлях до подальших поглиблених наукових досліджень в цьому напрямку.

У першому розділі роботи було доведено, що проблема занепаду націй полягає не тільки в відсутності чіткої ідеологічної та світоглядної основи націоналізму, але й у пластичності імперіалізму у його здатності усувати усі локальні спроби побудови національних держав, вміло затягуючи нації у

різноманітні блоки, союзи, організації з імперіалістичною суттю, що нівелюють усі на перший погляд «успіхи» національного державотворення. Також доведено, що проблема відродження націй криється у неорганізованості самих націй, бо за всю історію людства так і не відбулося створення світової організації націй, хоч натомість імперські сили, щоб закамуфлювати свій контроль за цим процесом, створювали відповідні світові організації з назвами «національні», на кшталт Ліги Націй та Організації Об'єднаних Націй.

Ця проблема існувала через роз'єднаність націоналістичних сил світу і тому будь-яке намагання побудувати національну державу з часом перетворюється в авантюру, яка ні до чого у підсумку не приводила. Завжди перед націями, державними чи бездержавними, «відкриваються двері» у обмежені напрямки руху – потрібно лише вибирати, у яку імперську структуру вливатися. Зазвичай вибирають той напрямок, де забезпечена сучасна правова основа та стійкий економічний потенціал. Наявність патріотизму розчиняється у денаціоналізованому просторі нової імперії, втрачаючи не тільки чинники ідентифікації (країни Євросоюзу, Російської імперії та ін.), але й порушується генетична складова кожної нації, людської популяції. Ситуація може кардинально змінитися, якщо науковці світу, що поділяють світоглядні та ідеологічні позиції націоналізму, які чітко виражені у цій науковій роботі, зможуть запропонувати людству новий шлях розвитку, що забезпечить гармонію між націями, їх рівні права і можливості, багатовекторний розвиток, взаємовигідні стосунки, забезпечуючи збереження їх ідентичності та природної особливості.

У другому розділі було доведено, що імперіалізм має багато різновидів, які в той чи інший спосіб конкурують між собою, можуть об'єднуватися заради усунення іншого, можуть вдало співпрацювати, зберігаючи свій геополітичний вплив на поділені частини світу. Це можливо завдяки стратегії імперіалізму побудувати у підсумку безнаціональний, бездержавний простір, що дозволить не витрачати кошти на все те, що змушені

утримувати сучасні держави, починаючи з митниць, армій і закінчуючи заходами квотування продукції експорту та імпорту. Було визначено, що будь-яка форма імперіалізму є протиприродною і направлена у підсумку на знищення націй. Також у рамках здійсненого аналізу було викрито деструктивну сутність основних імперіалістичних різновидів, які є панівними у сучасному світі, але мають приховані форми свого вираження (*дуалістичний, монокосмополітичний, мультилатеральний*), що в результаті спричинює глибоку аномалію в розвитку людського суспільства. Також було доведено існування відверто відкритих агресивно-шовіністичних форм імперіалізму, таких як *«націогегемоністичний», «релігійно-ортодоксальний», «деспотично-шовіністичний»* та їх гібридні форми. «Націогегемонізм» (нацизм) було визначено в пріоритетах домінуючих інтересів, коли заради панування своєї нації знищуються інші нації. Висновком може служити те, що всі форми імперіалізму мають паразитичну тимчасову якість свого існування як їх суб'єктивне вираження, що побудоване на збагаченні та наживі коштом інших, і такий критерій існування імперій стає механізмом їх самознищення. Антиподом імперіалізму є націоналізм, ідеологічною і світоглядною основою якого є збереження та розвиток усіх націй, як структурних одиниць людського суспільства у системі життя. Будь яке намагання пов'язати націоналізм з ненавистю до інших націй, їх колонізацією, тобто з імперіалізмом в різних його формах (прихованих чи відкритих), пояснюється великим бажанням світового імперіалізму продовжити своє паразитування на тілі людства, спотворюючи його основи відвертою фальсифікацією.

В третьому розділі були сформульовані основні причини виродження людських популяцій та наведені численні дослідження біологів і генетиків у напрямку вивчення шкідливості гібридизації. Комплексне опрацювання переконливої аргументації щодо актуальності поставлених в даному дослідженні проблем дозволило увиразнити власне бачення проблеми та шляхів її вирішення, які кореспондуються із принципами закономірного розвитку життя, що відповідають

природним основам розвитку живої матерії у просторі та часі. Зазначені принципи відповідним чином стосуються життя націй, людських популяцій, що мають свою унікальну генетичну основу, руйнування якої означає руйнування системи життя. Уточнена концептуалізація понять «нація», «націоналізм», «імперія», «імперіалізм» сприяла викриттю істинної природи зародження колоніальних систем, їх специфічності. Досліджені історичні етапи становлення та формування ідеологічних і світоглядних напрямків розвитку людства дозволили виокремити причини накопичення національних проблем та дезорієнтації національної ідентичності.

Водночас, за усієї гостроти, зазначені проблеми на даному етапі імперського домінування не можуть бути вирішеними, поки не відбудеться створення національних держав на своїх етнічних землях з відповідною структурою, яка б забезпечувала загальнонаціональну єдність націй у світовому масштабі з метою захисту від впливу світового імперіалізму.

Однією з сучасних проблем є також неврахування гуманітарними науками законів природи, що спричинює появу односторонніх теорій державності, які будуються не за національним принципом, а територіальним, релігійним, світоглядним тощо. Також, при поглибленому вивченні чинників, що вплинули на формування сучасного космополітичного світогляду, визначено, що очевидними підставами цього ставали звичайні корисливі мотиви, ґрунтовані на потребі наживи, збагачення за рахунок інших націй.

Задля збереження та розвитку націй першочерговим завданням є створення націями світової організаційної структури, яка стане механізмом для вироблення узгоджувальних рішень щодо вирішення спірних питань, у тому числі щодо територій. Лише у своїй національній державі кожна нація може зберігати себе і розвиватися за законами і правилами, які відповідають її природній суті, не загрожуючи іншим націям і не нав'язуючи їм свій спосіб життя. Будуючи зовсім новий світ національних держав, кожний представник певної нації, матиме право обирати

владу і бути обраним лише у своїй національній державі, а також бути громадянином лише своєї національної держави, де б він не проживав. Можливість міграцій залишається, але ні в якому разі не заохочується і не підтримується, бо мігранти часто створюють проблеми для титульної нації в середині країни, нав'язуючи свій спосіб життя та провокуючи пасивність у вирішенні проблем. Політика щодо нацменшин категорично відкидатиме асиміляцію з титульною нацією. Навпаки, повинно докладатися максимум зусиль для збереження національної їх ідентичності та самобутності, зберігаючи мову, культуру, традиції, звичаї, релігію, створюючи культурні центри, заклади дошкільної, середньої та вищої освіти у місцях компактного їх проживання, щоб при поверненні у свою національну державу, цей процес відбувався органічно і безболісно. Таким чином, націоналізм як світоглядний вибір сучасності постає умовою збереження та розвитку нації і національної держави.

В третьому розділі проводився загальний аналіз природних основ, закономірностей життя, особливостей націй, людських популяцій, розглядалася їх природна суть і значення в системі життя. Були сформульовані основні причини виродження людських популяцій та наведені численні дослідження біологів і генетиків у напрямку вивчення шкідливості гібридизації. При опрацюванні дієвої і переконливої аргументації щодо актуальності піднятих нами проблем, ми намагались підійти до цього комплексно, щоб максимально донести своє бачення проблеми та шляхи вирішення, які кореспондуються із принципами закономірного розвитку життя, що відповідають природним основам розвитку живої матерії у просторі та часі, які відповідним чином стосуються життя націй, людських популяцій, що мають свою унікальну генетичну основу, руйнування якої означає руйнування системи життя. Також були проаналізовані і сформульовані визначення понять «нація», «націоналізм», «імперія», «імперіалізм», викрита природа зародження колоніальних систем, їх специфічність. Були досліджені історичні етапи становлення та формування ідеологічних і світоглядних напрямків розвитку людства і причини накопичення

наболілих національних проблем, які на даному етапі імперського домінування не можуть бути вирішеними, поки не відбудеться створення національних держав на своїх етнічних землях з відповідною структурою, яка б забезпечувала загальнонаціональну у світовому об'ємі єдність націй, у захисті від впливу світового імперіалізму. Проблема сучасності ще й у тому, що теоретики та філософи, ігноруючи і часто не розуміючи законів природи, намагаються нав'язувати суспільству свої теорії державності, які будуються не за національним принципом, а територіальним, релігійним, світоглядним, тощо. Також, при поглибленому вивченні чинників, що вплинули на формування сучасного космополітичного світогляду, очевидними підставами цього ставали звичайні корисливі мотиви, що ґрунтуються на потребі наживи, збагачення коштом інших націй. Також були визначені основні рекомендації відносно тих позицій, які чітко вказують на потребу перегляду того шляху розвитку людства, який нівелює нації та спрямовує людство до повної втрати національних основ, що несе загрозу антропогенної катастрофи. Коли говорити конкретно про проблеми націй і шляхи їх вирішення, то однозначно, впершу чергу нації мають створити світову організаційну структуру, яка стане механізмом для вироблення рішень щодо вирішення спірних питань, у тому числі щодо територій. У всі часи завжди військова чи економічна потужність держав визначала остаточний результат міждержавних чи міжнаціональних суперечностей. Для збільшення такої потужності створювалися тимчасові союзи, щоб отримати бажаний результат, що відкидало можливість справедливості, натомість утверджувало «право сили». В умовах створення всесвітньої організації інтересів націй, такі дикі форми досягнення цілей будуть неприпустимі. Лише світовий суд прийматиме рішення, не залежно від територіального, економічного, військового чи будь-якого іншого стану держав та націй. Будівництво національних держав передбачає їх створення на етнічних землях тієї чи іншої нації. Якщо через імперську колоніальну політику певні етнічні землі перебувають в державному володінні іншої нації, то передача цих територій титульній нації буде обов'язковим кроком у відновленні

історичної справедливості. Якщо говорити про курдів, які прагнуть жити у своїй національній державі на своїх етнічних землях, то це право повинно бути безумовно реалізоване за допомогою рішення світової організації націй. Те ж саме стосується циган, які поневіряються по світу у пошуках кращої долі ще з часів колонізації Англіяцями Індійського півострова. Саме це горде плем'я не стало покійно служити колонізаторам, а змушено було покинути свою рідну землю, зберігаючи свою ідентичність до цього часу. Лише у своїй національній державі кожна нація може зберігати себе і розвиватися за законами і правилами, які відповідають її природній суті, не загрожуючи іншим націям і не нав'язуючи їм свій спосіб життя. Будуючи зовсім новий світ національних держав, кожний представник певної нації, матиме право обирати владу і бути обраним лише у своїй національній державі, а також бути громадянином лише своєї національної держави, де б він не проживав. Міграційні процеси хоч не можуть бути заборонені, але не повинні ні в якому разі заохочуватися і підтримуватися, бо мігранти часто створюють проблеми для титульної нації в середині країни, нав'язуючи свій спосіб життя. Крім того, можливість мігрувати стимулює людей бути пасивними в своїй країні, не боротися з вирішенням певних проблем, а у будь-який момент нестабільності змінювати країну проживання на більш заможну. Мають бути створені відповідні фонди, міждержавні програми, які б заохочували повернення своїх одноплемінників до свого коріння, до свого етнічного джерела. Для цього необхідно профінансувати будівництво житла, отримання якісної освіти, перспективної роботи, щоб у людей з'являлася реальна перспектива для свого повноцінного життя та реалізації. У цьому питанні не повинно бути ніякого примушування, лише зацікавлення, як у 80-х роках допомагали німцям з Казахстану повертатися до Німеччини. Політика щодо нацменшин категорично відкидатиме асиміляцію з титульною нацією. Навпаки, повинно докладатися максимум зусиль для збереження національної їх ідентичності та самобутності, зберігаючи мову, культуру, традиції, звичаї, релігію, створюючи культурні центри, заклади дошкільної, середньої та вищої освіти у місцях

компактного їх проживання, щоб при поверненні у свою національну державу, цей процес відбувався органічно і безболісно.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Авакян В.А. Реакция гибридных семян на рентгенооблучение / В. А. Авакян. – Генетика, 1970. – №6. – С. 177-179.
2. Азроянц Э.А. Размышления о будущем / Э. А. Азроянц // Глобализация. Конфликт или диалог цивилизаций. – М.: 2002. – С. 49.
3. Али-Заде М.А. Влияние полиплоидизации на содержание ДНК в клетке и хромосоме у шелковицы / М. А. Али-Заде, Э. М. Ахунтова. – Генетика, 1971. – №6. – С. 61, 63.
4. Алтухов Ю.П. Концепция «адаптивной нормы» и процессы урбанизации / Ю.П. Алтухов // В сбор.: «4-й съезд Всесоюзного общества генетиков и селекционеров им. Н.И. Вавилова». — М.: Издательство «Наука», 1982. — С. 240.
5. Арутюнова Л.Г. О цитологических основах соматического расщепления у межвидовых гибридов хлопчатника / Л. Г. Арутюнова. – Генетика, 1979. – №8. – С. 1456-1466.
6. Астауров Б. Л. К столетию открытия основных закономерностей наследственности /Б. Л. Астауров // В сборнике «Мендель Г., Опыты над растительными гибридами». – Москва: Издательство «Наука», 1965. – С. 107.
7. Атраментова Л.А. О влиянии высокой температуры на электорокинетические свойства клеточных ядер в связи с эффектом гетерозиса / Л. А. Артаментова, А. Т. Попель, В. Г. Шахбазов. – Цитология и генетика, 1973. – №5. – С. 404-407.
8. Бареляк І.Р. Розвиток генетичної науки на Україні: успіхи і завдання / І. Р. Бареляк, О. З. Гнатенко. – Цитологія і генетика, т. 21, 1987. – №6. – С.412-423.
9. Белова И.Ю. Относительная приспособленность народов Южного Урала и Поволжья к сердечно-сосудистым и онкологическим заболеваниям / И.Ю. Белова, И.Ф. Чеклин, Х.С. Рафиков, А.Х. Нафикова // В сбор.: «4-й съезд Всесоюзного общества генетиков и селекционеров им. Н.И. Вавилова», часть 4. — Кишинёв: Издательство «Штиинца», 1982. — С. 12-13

10. Березенко Н.П. Мейоз у стерильных землянично-клубничных гибридов и садовой земляники / Н. П. Березенко. – Цитология и генетика, 1976. – №1. – С. 40-52.

11. Бертинь Г.П. Генетическое изучение детей со слепоглухотой / Г.П. Бертинь, М.С. Певзнер // В сбор.: «4-й съезд Всесоюзного общества генетиков и селекционеров им. Н.И. Вавилова», часть 4. — Кишинёв: Издательство «Штиинца», 1982. — С. 15-16.

12. Блюмина М.Г. Возможность поражения мозга у гетерозигот по гену фенилкетопурина и у плодов гетерозиготных женщин / М. Г. Блюмина // В сбор.: «4-й съезд Всесоюзного общества генетиков и селекционеров им. Н.И. Вавилова», часть 4. — Кишинёв: Издательство «Штиинца», 1982. — С. 16.

13. Борейко А.М. Действие рентгеновых лучей всхожесть семян и выживаемость растений сои в зависимости от генотипа / А. М. Борейко. – Цитология и генетика, 1971. – №5. – С. 432-435.

14. Борейко А.М. Мутации и продуктивность семян у сои / А. М. Борейко // В сбор.: «Эффективность химических мутагенов в селекции». – Москва: Издательство «Наука», 1976. – С. 217-222.

15. Борейко А.М. Химический мутагенез и возможности селекции / А. М. Борейко // В сбор.: «Эффективность химических мутагенов в селекции». – Москва: Издательство «Наука», 1976. – С. 141-145.

16. Борейко А.М. Генетические основы селекции сельскохозяйственных растений и пути увеличения практической результативности / А. М. Борейко // В сбор.: «4-й съезд генетиков и селекционеров Украины», часть 2. – Киев: Издательство «Наукова думка», 1981. – С. 20-22.

17. Борейко А.М. Получение индуцированных мутаций у сои / А. М. Борейко. – Генетика, 1970. – №10. – С. 167-169.

18. Борейко А.М. Генетически обусловленные изменения количественных признаков у сои при индукции мутаций химическими мутагенами / А. М. Борейко // В сбор.: «Химический мутагенез и иммунитет». – Москва: Издательство «Наука», 1980. – С. 193-198.

19. Бочков Н.П. Генетика человека: наследственность и патология / Н.П. Бочков. — М.: Медицина, 1978. — 384 с.

20. Брежнев Д.Д. Применение гетерозиса в овощеводстве / Д. Д. Брежнев. - Вестник сельскохозяйственной науки, 1959. - №7. - С. 29-36.

21. Брюбейкер Дж.Л. Сельскохозяйственная генетика / Дж. Л. Брюбейкер. - Москва, 1966. - С. 148.

22. Бурдые П. О государстве: курс лекций в Коллеж де Франс (1989–1992) / [Ред.-сост. П. Шампань, Р. Ленуар, Ф. Пупо, М.-К. Ривьер]; пер. с фр. Д. Кралечкина и И. Кушнарёвой; предисл. А. Бикбова. — М.: Издательский дом «Дело» РАНХиГС, 2016. — 720 с.

23. Вавилов Н. И. Менделизм и его значение в биологии и агрономии / Н. И. Вавилов // В сборнике: «Мендель Г., Опыты над растительными гибридами». - М.: Издательство «Наука», 1965. - С. 98.

24. Вилли К. Биология / К. Вилли // [Пер. с английского: И. М. Баевской, М. Л. Бельговского и др.]. - М.: Издательство «Мир», 1966. - С. 539.

25. Воробцова И.Е. Влияние индуцированных генных мутаций в гетерозиготном состоянии на жизнеспособность организма / И. Е. Воробцова. - Генетика, 1969. - №1. - С. 42-47.

26. Всемирная история, т. 13 // АН СССР. - М.: Издательство «Мир», 1983. - С. 166.

27. Гагаева Л.Ф. Иммунологические взаимоотношения «мать – больной» по антигенам АВО при различных формах глухонемоты / Л.Ф. Гагаева // В сбор.: «4-й съезд генетиков и селекционеров Украины», часть 5. — К.: Издательство «Наукова думка», 1981. — С. 32-34.

28. Гаина Л.В. Исследование действия мутагенов на сорта и виды пшениц различной ploidy / Л. В. Гаина, С. А. Валева. - Генетика, 1974. - №1. - С. 7-13.

29. Гаркавцева Р.Ф. Популяционно-генетические исследования гомоглобинопатий в Узбекской ССР / Р.Ф. Гаркавцева, Ю.И. Токарев, С.М. Бахрамов // В сбор.: «4-й съезд Всесоюзного общества генетиков и селекционеров им. Н.И. Вавилова», часть 4. — Кишинёв: Издательство «Штиинца», 1982. — С. 28.

30. Гинтер Е.К. Медико-генетическое изучение населения Туркмении / Е.К. Гинтер, А.А. Ревазов, К.Д. Краснопольская, Ш.М. Тураева и др. // Сообщение 11. Изучение распространения наследственной патологии в пяти районах Ташауской области. — Генетика, 1982. — №6. — С. 1018-1023.

31. Гусев Е.В. Эволюция патологии человека. Возможные генетические механизмы / Е.В. Гусев, И.М. Яровая, Л.Г. Столярова // В сбор.: «4-й съезд Всесоюзного общества генетиков и селекционеров им. Н.И. Вавилова», часть 4. — Кишинёв: Издательство «Штиинца», 1982. — С. 36-37.

32. Дорофеев В.Ф. О генетических системах, ответственных за депрессивное развитие гибридных растений у пшеницы / В. Ф. Дорофеев, А. Н. Лубнин. — Генетика, 1977. — №8. — С. 1341-1348.

33. Евгеньев М.Б. Генетический анализ системы, контролирующей хронологию репликации политенных хромосом *Drosophila* / М. Б. Евгеньев, И. С. Губенко. — Генетика, 1977. — №12. — С. 2149-2157.

34. Евгеньев М.Б. Генетическая регуляция метоза у межвидовых гибридов *Drosophila* / М. Б. Евгеньев, Н. В. Сидорова. — Генетика, 1976. — №4. — С. 56-61.

35. Енкен В.Б. Роль сорта в экспериментальном мутагенезе / В. Б. Енкен. — Генетика, 1965. — №2. — С.124-134.

36. Жукова О.В. Об исторической динамике мирового народонаселения в отношении частот генов, контролирующих секрецию АВН – антигенов / О.В. Жукова // В сбор.: «4-й съезд Всесоюзного общества генетиков и селекционеров им. Н.И. Вавилова», часть 4. — Кишинёв: Издательство «Штиинца», 1982. — С. 44.

37. Захаров И.А. Гетерохроматин У-хромосомы человека как пример эгоистической ДНК / И.А. Захаров, Р.И. Куликов, Л.А. Петров. — Цитология и генетика, 1985. — №1. — С. 57-59.

38. Иванова Ю.Е. Индуцированный мутагенез в клетках гетерозигот по атаксии телеангиэктазии / Ю.Е. Иванова // В сбор.: «4-й съезд Всесоюзного общества генетиков и селекционеров им. Н.И. Вавилова», часть 4. — Кишинёв: Издательство «Штиинца», 1982. — С. 49-50.

39. Кадров Б.М. Диалектическая философия и генетика / Б. М. Кадров. – Генетика, т. 6, 1970. – №4. – С. 10, 13, 21.
40. Калабушкин Б.А. Миграция как фактор генетической неоднородности населения больших городов / Б.А. Калабушкин, В.Д. Прохоровская, Р.И. Хильчевская, Ю.П. Алтухов. — Генетика, 1982. — №5. — С. 833-837.
41. Капанадзе И.С. Полиплоиды померанцевых и их генетико-селекционное значение / И. С. Капанадзе, М. Е. Тавадзе. – Генетика, 1976. – №10 – С. 3—37.
42. Карапетян В.К. Деякі нові факти перетворення видів у злакових / В. К. Карапетян // В збірнику: «Питання мічуринської біології». – К.: Видавництво «Радянська школа», 1953. – С. 238-254.
43. Карпеченко Г.Д. Число хромосом и генетические взаимоотношения у культурных растений / Г. Д. Карпеченко // Труды по прикладной ботанике и селекции, том 13, выпуск 2-й. – Ленинград, 1924. – С. 1922-1923.
44. Карпинская Р.С. Мирозренческое значение современной биологии / Р. С. Карпинская. – Вопросы философии, 1978. – №4. – С.102-103.
- 45. Кирилюк Є. Панько Куліш / Є. Кирилюк. – Радянське літературознавство, 1968. - №8. – С. 27.**
46. Колесников С. И. Морфометрическое исследование селезёнки мышей линии С57ВL при беременности сингенными или аллогенными эмбрионами / С. И. Колесников, Л. М. Морозова. – Цитология и генетика, 1979. – №5. – С. 351-352.
- 47. Кононенко П. Національна ідея, нація, націоналізм. – К.: МАУП; Міленіум, 2006. – 358 с.**
48. Краснопольская К.Д. Закономерности распространения аллелей Qd внекаторых этнических группах Советского Союза / К.Д. Краснопольская, Т.Л. Шатская. — Генетика, 1985. — №2. – С. 306-314.
49. Кузьменкова И.К. Брачный радиус в Полесье / И.К. Кузьменкова // В сбор.: «4-й съезд Всесоюзного общества генетиков и селекционеров им. Н.И. Вавилова», часть 4. — Кишинёв: Издательство «Штиинца», 1982. — С. 65.

50. Лапта Г.Е. Нарушение конъюнкции политемных хромосом инбредных линий и межлинейных гибридов *Drosophila melanogaster* / Г. Е. Лапта, В. Г. Шахбазов. – Генетика, 1976. – №2. – С. 121-125.

51. Леванюк В.Ф. Опыт медико-генетического изучения детского населения Закарпатской области / В.Ф. Леванюк, В.П. Олесина // В сбор.: «4-й съезд Всесоюзного общества генетиков и селекционеров им. Н.И. Вавилова», часть 4. — Кишинёв: Изд. «Штиинца», 1982. — С. 73.

52. Лепешинська О.Б. Походження клітин із живої речовини / О. Б. Лепешинская // В збірнику: «Питання мічурінської біології». – Київ: Видавництво «Радянська школа», 1953. – С.188-218.

53. Маланчук В. Дві концепції минулого і сучасного України / В. Маланчук. – «Жовтень», 1972. – № 1. – С. 103.

54. Манзюк В.Т. Индуцированная гамма-облучением мутационная изменчивость гибридов ячменя и их родительских форм / В. Т. Манзюк, М.Р. Козаченко. – Генетика, 1970. – №7. – С. 35-41.

55. Матеріали Другого Збору Конгресу Українських Націоналістів. / К.: Головний Провід Конгресу Українських націоналістів, 1997. – 360 с.

56. Медников Б. М. Рецензия на книгу Курдюма В.А. «Эволюция и биосфера» / Б. М. Медников, А. В. Яблоков. – Цитология и генетика, т.18, 1984. – №1. – С.61-65.

57. Микельсаар А.В. Полиморфизм хромосом человека / А.В. Микельсаар // В сбор.: «4-й съезд Всесоюзного общества генетиков и селекционеров им. Н.И. Вавилова». — М.: Издательство «Наука», 1982. — С. 231-232.

58. Микулич А.И. К изучению современного населения БССР с использованием обобщённых генетических расстояний / А.И. Микулич // В сбор.: «4-й съезд Всесоюзного общества генетиков и селекционеров им. Н.И. Вавилова», часть 4. — Кишинёв: Издательство «Штиинца», 1982. — С. 88.

59. Мирюта Ю.П. Об управлении инбридингом и кросбридингом у растений / Ю. П. Мирюта. – Новосибирск: Издательство «Наука», Сибирское отделение, 1966. – С. 3-4.

60. Михайлова С.П. Полиплоидия стероидосодержащих видов *Solanum L.* И их гибридов / С. П. Михайлова, Е. И. Корнева. – Генетика, 1982. – №5. – С. 812-816.

61. Мовсумзаде К.М. Влияние компаундных и гетерозиготных состояний родителей по генам В-талассемии и аллеля Qd на выживаемость потомства / К.М. Мовсумзаде, Э.М. Расулов, Т.П. Цаликова // В сбор.: «4-й съезд Всесоюзного общества генетиков и селекционеров им. Н.И. Вавилова», часть 4. — Кишинёв: Издательство «Штиинца», 1982. — С. 90.

62. Молчан И.М. Мутагенное действие отдалённой пыльцы у ржи и ячменя / И. М. Молчан, В. П. Андрияш. – Доклады ВАСХНИЛ, 1975. – №2. – С. 7-8.

63. Молчан И.М. Способы создания генетической гетерогенности и некоторые вопросы гетерозисной селекции у перекрёстноопыляющихся и самоопыляющихся растений / И. М. Молчан, Г. В. Гуляев, В. П. Андрияш. Генетика, 1975. – №2. – С. 29-36.

64. Мусатенко Л. И. Нуклеиновые кислоты формирующихся гибридных и негибридных семян табаков / И. Л. Мусатенко, В. П. Банников. – Цитология и генетика, 1984. – №3. – С. 258-262.

65. Опарин А. И. Возникновение жизни на Земле / А. И. Опарин. – Издательство академии наук СССР, Издание третье. – Москва, 1957. – 441 с.

66. Опашин Л.В. Антропологический состав населения Средней Азии и этногенез её народов / Л.В. Опашин. — Ереван: Изд. Ереванского университета, 1958. — С. 10.

67. Орлова И.Н. Цитологическая стабильность и фертильность отдельных гибридов / И. Н. Орлова //В сбор.: «4-й съезд Всесоюзного общества генетиков и селекционеров им. Вавилова». – Москва: Издательство «Наука», 1982. – С.137-138.

68. Падрон Касерес Л. Врождённые расщелины зубы и неба. Популяционная частота в городе Москве / К.Л. Падрон, А.Н. Притков. — Генетика, 1982. – №5. – С. 844-846.

69. Перегудов С. Антиглобалистские движения – начало великой смуты XXI века? Неолиберальная глобализация: есть

альтернатива?: Круглый стол / С. Перегудов // *Мировая экономика и междунар. отношения.* – 2002. – №4. – С.22.

70. Перцев Г.С. Генетико-географический анализ гепатocereбральной дистрофии в Башкирской АССР / Г.С. Перцев // В сбор.: «4-й съезд Всесоюзного общества генетиков и селекционеров им. Н.И. Вавилова», часть 4. — Кишинёв: Издательство «Штиинца», 1982. — С. 100-102.

71. Пузырёв В.П. Медико-генетическое исследование хантыйского населения сельского совета Ямалоненецкого автономного округа / В.П. Пузырёв, Т.А. Абанина, Л.П. Назаренко, С.В. Леиза и др. — *Генетика*, 1985. – №2. – С. 332-336.

72. Рабинович П.Д. Некоторые особенности фукогликопротеидов у бурят / П.Д. Рабинович, Н.И. Домрачёва. — *Генетика*, 1982. — №4. — С. 668-671.

73. Ревазов А.А. Популяционно-генетические последствия социальных преобразований / А.А. Ревазов // В сбор.: «4-й съезд Всесоюзного общества генетиков и селекционеров им. Н.И. Вавилова». — М.: Издательство «Наука», 1982. — С. 242-243.

74. Римаренко Ю. І. Буржуазний націоналізм та його теорія нації / Ю. І. Римаренко, 1974. – К.: «Наукова думка». – С. 100.

75. Рудницький С. До основ українського націоналізму / С. Рудницький. – Відень–Прага, 1923. – С. 151.

76. Садыхов А.М. Влияние ионизирующего излучения на характер расщепления гибридов пшеницы / А. М. Садыхов. – *Цитология и генетика*, 1969. – №3. – С. 236-241.

77. Саканян В.А. О стабильности рекомбинативной плазмиды PAS8 и её производных / В. А. Саканян, С. Д. Дикарёв. – *Генетика*, 1979. – №1. – С. 174-176.

78. Самченко И.М. Динамика наследственной слепоты у детей во Львовской области / И.М. Самченко, А.А. Цегельский, Я.В. Возница, Ю.Г. Самченко // В сбор.: «4-й съезд генетиков и селекционеров Украины», часть 5. — К.: Издательство «Наукова думка», 1981. — С. 98-100.

79. Сміт Ентоні. Націоналізм: теорія, ідеологія, історія [Пер. з англійської]. – К.: «К.І.С.», 2004. – 170 с.

80. Снелл Дж. Совместимость тканей / Д. Снелл, Ж. Доссе, С. Нэтенсон. — Москва: Издательство «Мир», 1979. — С. 237.

81. Стекленёв Е.П. О проблеме бесплодия гибридов мускусной и домашней уткой / Е. П. Стекленёв, Г. Е. Маринчук. — Цитология и генетика, 1977. — №2. — С. 157-159.

82. Стекленёв У.П. Хромосомные комплексы гибридов бантенга / У. П. Стекленёв, В. Х. Нечипоренко. — Цитология и генетика, 1979. — №1. — С. 31-32.

83. Тегако Л.И. Дерматогфика белорусов в популяции и этническом аспектах / Л.И. Тегако, Н.И. Полина // В сбор.: «4-й съезд Всесоюзного общества генетиков и селекционеров им. Н.И. Вавилова», часть 4. — Кишинёв: Издательство «Штиинца», 1982. — С. 128-129.

84. Тедорадзе С. Г. Использование радиомутантов фасоли и сои в селекционной работе / С. Г. Тедорадзе. — Генетика, 1965. — №1. — С. 185-190.

85. Терновский М.Ф. Отдалённая гибридизация как метод создания устойчивого исходного материала / М. Ф. Терновский, Н. И. Ларысин. — Генетика, 1978. — №6. — С. 1046-1053.

86. Тестов Б.В. Реакция микропопуляций полевков в условиях мутагенного действия ионизирующей радиации / Б.В. Тестов // В сбор.: «4-й съезд Всесоюзного общества генетиков и селекционеров им. Н.И. Вавилова», часть 1. — Кишинёв: Издательство «Штиинца», 1981. — С. 240.

87. Тимошенко Л.И. Частота НА антигенов, генов, фенотипов и генотипов у жителей полесской генно-географической зоны УССР / Л.И. Тимошенко, Е.Н. Бай, Н.И. Бурка, Ж.Н. Минченко. — Цитология и генетика, 1982. — №2. — С. 42-46.

88. Тихонов В.Н. Плодовитость и жизнеспособность трёх поколений гибридов, полученных при скрещивании домашних и диких свиней с разным числом хромосом / В. Н. Тихонов, А. И. Трошина. — Генетика, 1977. — №4. — С.627-635.

89. Томенко Т.В., 1974, Исследование генетических процессов в облучённых популяциях / Т. В. Томенко // Собрание 2. — Генетика, 1974. — №1. — С. 99-103.

90. Турбин Н.В. Генетические основы гетерозиса / Н. В. Турбин // В сбор.: «Гетерозис: теория и практика». – Издательство «Колос». – Ленинград, 1968. – С. 69-81.

91. Удина И.Г. Исследование системы НА узбекского населения ферганской долины: НА – антигены, гены и гаплотипы узбекской популяции в связи с её этногенезом / И.Г. Удина., Ю.Г. Рычков., А.Ф. Маленко., В.Н. Шкурко и др. — Генетика, 1985. — №1. – С. 161-166.

92. Уильямс У. Генетические основы и селекция растений / У. Уильямс. – Издательство «Колос». – Москва, 1968. – С. 305, 308.

93. Усикова А.А. Наследование количественных признаков колоса и зерновки в системе диаллельных скрещиваний ячменя / А. А. Усикова. – Цитология и генетика, 1979. – №1. – С. 48-53.

94. Фейгинсон Н.И. Основные вопросы мичуринской генетики / Н. И. Фейгинсон. – Издательство Московского университета, 1955. – С. 19.

95. Фридрих Ницше / Ф. Ницше. // Сочинения в двух томах, том 1-й, Издательство «Мысль». – Москва, 1990. – С. 446.

96. Хасан А.М. Проявление асинапсиса политенных хромосом линий и межлинейных гибридов *Drosophila melanogaster* / А. М. Хасан. – Генетика, 1979. – №1. – С. 171-172.

97. Чекалина И.Н. Изменчивость признаков у искусственных тетраплоидов тыквы крупноплодной / И. Н. Чекалина, Т. М. Пестова. – Генетика, 1974. – №1. – С. 163-164.

98. Чекуров В.М. Значение родительских компонентов в скрещивании мягкой пшенице с клонами пырея сизого *Agropyron Qlaucum (Desf.)* / В. М. Чекуров, С. И. Сергеева. – Генетика, 1976. – №3. – С. 153-155.

99. Чехович К. Генеза і суть націоналізму / К. Чехович. – Львів, 1939. – С. 16, 29-30.

100. Чувашина Н.П. Получение не редуцированных гамет у отдалённых гибридов плодовых культур воздействием химическими мутагенами и гамма-облучением / Н. П. Чувашина, Н. П. Похомова. – Цитология и генетика, 1971. – №4. – С. 351-357.

101. Шинкарёва И.К. Мейоз у гибридов табака с участием дикого вида *Nicotiana Suaveolens* Tehm / И. К. Шинкарёва. – Генетика, 1979. – №5. – С. 887-890.

102. Шигаев М.Л. Роль отбора при акклиматизации популяций бройлерных линий птицы / М.Л. Шигаев. – Генетика, 1977. – №6 – С. 1015-1022.

103. Шляхтун П. Політологія. – К.: Либідь, 2002 р. – 574 с.

104. Шулыдин А.Ф. Явление избирательного оплодотворения и жизнеспособность у межвидовых гибридов пшениц / А.Ф. Шулыдин, А.А. Потапова // Вестник сельскохозяйственной науки. – М.: 1960. – №3. – С. 50-54.

105. Шурхал А.В. Интегральная морфогенетическая характеристика выборки доноров города Москвы / А.В. Шархал // В сбор.: «4-й съезд Всесоюзного общества генетиков и селекционеров им. Н.И. Вавилова», часть 4. — Кишинёв: Издательство «Штиинца», 1982. — С. 148-149.

106. Шуцкий И.В. Генодерматозы и родственные браки / И.В. Шуцкий, В.И. Будяков, В.С. Ягодка и др. // В сбор.: «4-й съезд генетиков и селекционеров Украины», часть 5. — К.: Издательство «Наукова думка», 1981. — С. 118-120.

107. Штепа Павло. Мафія і Україна / П. Штепа. — Львів: ВПК «Глобус», 2002. — 408 с.

108. Щокін Г. В. Виникнення давніх євреїв та подальший розвиток їхнього культу / Г. В. Щокін. – К.: МАУП, 2005. – 152 с.

109. Щокін Г. В. Націоналізм як державна ідеологія. Відверта розмова / Г. В. Щокін. – К.: МАУП, 2005. – 52 с.

110. Ящук Е.В. Модель взаимодействия генетического и этногонического процессов в народонаселении / Е.В. Ящук, Ю.Г. Рычков // В сбор.: «4-й съезд Всесоюзного общества генетиков и селекционеров им. Н.И. Вавилова», часть 4. — Кишинёв: Издательство «Штиинца», 1982. — С. 155.

111. Degos L. Human migrations and linkage disequilibrium of the HLA system / L. Degos, I. Dausset. — Immunogenetics, v. 3, 1974. — 195 p.

Науково-популярне видання
Анатолій Станіславович Резнік

НАЦІОНАЛІЗМ ЯК ОСНОВА ЗБЕРЕЖЕННЯ ТА РОЗВИТКУ НАЦІЙ

Українською мовою

Підписано до друку 02.03.2018 р.
Формат 60x84 1/16. Папір офсетний.
Гарнітура «Times», «Lobster»
Друк RISO. Ум. друк. арк. 6,98
Обл. вид. арк. 7,21.
Наклад 100 прим. Зам. 483

Видано та виготовлено
Видавець ФО-П Стасюк Л.С.
м.Хмельницький, вул.Дубініна, 6/2.
тел. 0978557497

E-mail: lilia_stasuk@i.ua
www.vidatiknigu.com.ua

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготівників
та розповсюджувачів видавничої продукції
Серія ДК №4270 від 22.02.2012р.